

Giới thiệu Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?

Truyện xoay quanh Lê Nguyễn Thiên Vy, 17 tuổi, một cô nàng xinh đẹp nhưng đồng thời cũng là người đa nhân cách. Cô khiến mọi người xung quanh luôn tự hỏi rằng "Cô là thiên thần hay ác quỷ?" bởi tính cách trái ngược của chính mình.

Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới thiệu nhân vật

-Lê Nguyễn Thiên Vy(Jinx):17 tuổi, học lớp 11C3, trường Start. Là tiểu thư tập đoàn Lê Nguyễn đứng thứ 2 thế giới. Đồng thời cô cũng là bang chủ Hydrangea - Cẩm tú cầu (một trong số những bang mạnh nhất trong thế giới ngầm). Ngoài ra cô còn có một bí mật nữa mà t/g không thể tiết lộ.

+Biệt danh: Jinx Nổi Loạn.

+Giỏi võ, thường sử dụng súng lục do cô tự chế. IQ: 200/200.

+Ngoại hình: là một cô gái với tóc màu bạch kim dài, mắt màu hoa oải hương tím, da trắng, xinh đẹp.

+Tính tình: lạnh lùng, ít cười, nói. Là một người đa nhân cách. Rất thương anh, chị, em của mình, không thích để ý đến xung quanh nói cách khác là không hòa đồng. Cô có một thói quen là hay ăn kẹo cao su.(gần như mọi lúc mọi nơi, nhưng chỉ trừ những trường hợp đặc biệt như nói chuyện nghiêm túc, thực hiện nhiệm vụ...).

-Nguyễn Võ Anh Thư(Lux):17 tuổi, bạn thân của Vy, học cùng lớp. Là tiểu thư tập đoàn Fashion đứng thứ 3 thế giới. Đồng thời cô cũng là bang phó Hydrangea - Cẩm tú cầu.

+Biệt danh: Tiểu Thư Lux.

+Là một hacker tài ba với biệt danh K.O. Giỏi võ, thường sử dụng kim độc do cô tự chế. IQ:198/200.

+Ngoại hình: là một cô gái với tóc màu xanh biển hòa với xanh dương dài, mắt tím, đeo kính cận 4 độ, da trắng, xinh đẹp.

+Tính tình: Bình thường thì dễ thương, hiền dịu nhưng khi tức giận thì như một con lóc xoáy, không ai cản được trừ Jinx. Là một con mọt sách.

-Trịnh Anh Đào(Lulu):17 tuổi, bạn thân của Vy, học cùng lớp. Là tiểu thư tập đoàn Miyazono đứng thứ 7 thế giới. Đồng thời cô cũng là bang phó Hydrangea - Cẩm tú cầu.

+Biệt danh: Lulu Tinh Nghịch.

+Giỏi võ, thường sử dụng phi tiêu độc do cô tự chế. IQ:197/200.

+Ngoại hình: là một cô gái có tóc màu hồng phấn, mắt đỏ, da trắng, xinh đẹp.

+Tính tình: hòa đồng với mọi người, bất kì ai cũng có thể kết thân được với cô. Cô có một tật xấu là giận lâu, lâu lắm luôn á!

-Nguyễn Ngọc Tường Lam(Janna):17 tuổi, bạn thân của Vy, học cùng lớp. Là tiểu thư tập đoàn Jyotis đứng thứ 5 thế giới và là bạn gái của An. Đồng thời cô cũng là bang phó Hydrangea - Cẩm tú cầu.

+Biệt danh: Janna Bão Tố.

+Giỏi võ, thường sử dụng tên độc do cô tự chế. IQ:196/200.

+Ngoại hình: là một cô gái với mái tóc màu xanh lục, mắt xanh sẫm, da trắng, xinh đẹp.

+Tính tình: hơi lạnh lùng nhưng hòa đồng với mọi người.

-Châu Ngọc Hồng(Fashion's Girls):21 tuổi. Là chị dâu tương lai của Vy và An.

+Nghề nghiệp: nhà thiết kế thời trang nổi tiếng thế giới.

+Có một chút võ phòng thân, thường sử dụng súng ngắn. IQ:199/200.

+Ngoại hình: một người con gái với tóc màu nâu, đôi mắt màu hổ phách, da trắng, xinh đẹp.

+Tính tình: khác hẳn nó, luôn vui vẻ, hòa đồng với mọi người, rất thương 2 đứa em và chồng của mình.

-Trần Minh Hằng(Fashion's Girls):21 tuổi, bạn thân của Hồng. Là tiểu thư tập đoàn Stephanie đứng thứ 5 thế giới và là chị của Trung.

+Nghề nghiệp: chủ tịch công ty thời trang nổi tiếng và cũng là nhà thiết kế thời trang.

+Giỏi võ, thường sử dụng roi da.IQ:199/200.

+Ngoại hình: một người con gái với tóc màu đỏ, mắt hồng, da trắng, xinh đẹp.

+Tính tình: rất thương Trung, hòa đồng với mọi người.

-Nguyễn Nhật Minh:17 tuổi, học cùng lớp với Vy. Là thiếu gia tập đoàn Christina đứng thứ 4 thế giới. Đồng thời, cậu cũng là bang chủ bang Lavender – Oải hương (một trong số những bang mạnh nhất trong thế giới ngầm).

+Biệt danh: Jen.

+Giỏi võ, thường sử dụng song kiếm.IQ:199/200.

+Ngoại hình: một chàng trai tóc màu mực, mắt màu tím, đẹp trai.

+Tính tình: cũng lạnh lùng nhưng chỉ bằng 3/10 Vy. Không hòa đồng lắm. Cậu này cũng có thói quen là hay ngậm kẹo(gần như mọi lúc mọi nơi, nhưng chỉ trừ những trường hợp đặc biệt như nói chuyện nghiêm túc, thực hiện nhiệm vụ...).

-Trần Minh Trung:17 tuổi, bạn thân của Minh, học cùng lớp. Là thiếu gia tập đoàn Stephanie đứng thứ 5 thế giới. Là em của Hằng. Đồng thời cậu cũng là bang phó Lavender – Oải hương.

+Biệt danh: Jun.

+Giỏi võ, thường sử dụng dây kim loại. IQ:196/200.

+Ngoại hình: một chàng trai tóc tím nhạt, đôi mắt màu xanh trong veo, đẹp trai.

+Tính tình: rất thương chị, hòa đồng với mọi người.

-Lê Minh Thiên Vũ:22 tuổi nhưng vẫn học trên Vy 1 lớp cho vui, bạn thân Minh. Là thiếu gia tập đoàn Lê Nguyễn đứng thứ 2 thế giới và đương nhiên là anh ruột của Vy và An. Chồng tương lai của Hồng. Đồng thời anh cũng là bang phó Lavender – Oải hương.

+Biệt danh: Kin.

+Giỏi võ, thường sử dụng súng bắn tia.IQ:200/200.

+Ngoại hình: một chàng trai với mái tóc màu bạc óng ánh, đôi mắt màu xanh biếc sâu thẳm, đẹp trai.

+Tính tình: hơi lạnh lùng, rất thương Vy, An và Hồng.

-Bùi Nhật Nam:17 tuổi, học cùng lớp với Minh, là bạn thân cậu. Là thiếu gia tập đoàn Casanda đứng thứ 6 thế giới. Đồng thời cậu cũng là bang phó Lavender – Oải hương.

+Biệt danh: Vin.

+Giỏi võ, thường sử dụng bom mìn. IQ:195/200.

+Ngoại hình: một chàng trai tóc vàng óng, đôi mắt màu vàng kim trung thực, đẹp trai.

+Tính tình: luôn vui vẻ, hòa đồng với mọi người, thỉnh thoảng lại hơi thờ ơ.

-Lê Minh Khải An:17 tuổi, bạn thân của Minh, học cùng lớp. Là thiếu gia tập đoàn Lê Nguyễn đứng thứ 2 thế giới, là em ruột của Vy và Vũ và cũng là bạn trai của Lam. Đồng thời cậu cũng là bang phó Lavender – Oải hương.

+Biệt danh: Jin.

+Giỏi võ, thường sử dụng súng trường. IQ:195/200.

+Ngoại hình: một anh chàng đẹp trai với mái tóc màu xanh lá sẫm, đôi mắt ngọc bích tinh nghịch.

+Tính tình: khác hẳn anh và chị của mình, luôn vui vẻ, hòa đồng với mọi người xung quanh. Rất thương anh, chị và bạn gái của mình.

Và tất nhiên là còn những nhân vật khác nhưng sau này t/g sẽ giới thiệu sau.

Mình xin lỗi về việc phần giới thiệu có hơi bị chán nhưng mình cam đoan rằng truyện sẽ hay dần nên mong mọi người đón đọc nha!

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Thân

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Về Việt Nam

-----Ở ANH-----

-Haizzzzzz. Ở đây chán quá à!-Thư thờ dài nói.

-Đúng ời, hông có gì chơi hết á!-Đào buồn bã nói.

-Hay là tụi mình đi đâu đó chơi đi!-Lam hớn hơ.

-Nhưng mà đi đâu đây?-Đào hỏi.

-Đi Pa-ri há?-Thư nói.

-Mơ đi Thư, đừng tưởng là bọn tớ hông biết nha! Cậu muốn về Pa-ri để thăm ba mẹ đúng hông?-Đào nói.

-Hi...-Thư cười trừ.

-Hay là về Việt Nam đi, tớ nhớ An An quá à!-Lam nói.

-Cũng được đấy. Nhưng mà vấn đề đầu tiên là...-Thư đang nói thì Đào chen vào-Vy có chịu đi hông nè?

-Đúng rồi đó. Trước giờ cậu ấy rất ít khi đi ra ngoài.- Lam nói.

-Ừ. Vậy giờ làm sao để về Việt Nam được?-Thư nói.

-Lên hỏi Vy thử xem, biết đâu được cậu ấy đồng ý thì sao?-Lam nói.

-Ừm. Vậy lên thôi!-Đào nói.

Và như thế là đã xuất hiện 3 tên ăn trộm lén lút đứng trước cửa phòng Vy.

-Cốc...cốc...cốc!-Thư gõ cửa phòng rồi nói-Vy ơi, tụi mình vào trong được không vậy?

Trả lời cho câu hỏi của cô là sự im lặng. Thế là họ mở cửa và tiến vào phòng. Căn phòng chỉ có một màu là màu trắng, nhìn đâu cũng thấy trắng, chỉ trừ khung cửa sổ là có màu nâu. Ngồi cạnh cửa sổ là một cô gái tóc màu bạch kim khẽ bay theo gió và đôi mắt màu hoa oải hương tím đang trông ra nơi xa xăm nào đó-Đó là Vy. Nghe thấy tiếng động, cô quay lại nhìn thì thấy Thư, Lam, Đào đang đứng cạnh cánh cửa. Bọn họ thấy vậy liền chạy tới vây quanh cô.

-Vy ơi, mình về Việt Nam chơi đi!-Thư nói với cô.

-Đúng đó Vy, đi đi mà.-Đào nài nỉ.

Trả lời cho câu hỏi của họ vẫn là sự im lặng của cô.

-Vy ơi...hix...cậu biết...hix...không...hix...mình nhớ...hix...An An và bác Nhon lắm đó...hix...-Lam vừa khóc vừa nói.(Chị ơi chỉ em chỗ bán thuốc

nhỏ mất đi ạ!)

Thấy vậy, hai người kia cũng làm theo và kết quả là...

-12 tiếng...Việt Nam-Cô lạnh lùng trả lời.

Nghe vậy, 3 cô nàng của chúng ta vội vàng về phòng sắp xếp hành lí để đi. Trước lúc ra khỏi phòng Vy, Thư nhìn cô nở một nụ cười buồn. Sau khi tất cả đã về phòng, cô đứng bên cửa sổ, đôi mắt lại trông về một nơi xa xăm nào đó, môi bấp bấp:

-Anh à...hai à...em sắp về rồi...

Sau 30 phút sắp xếp hành lí và dọn dẹp, 4 cô nàng của chúng ta đã sẵn sàng và lên xe tiến về sân bay Gatwich. Lúc này, Thư, Lam, Đào đều mặc áo sơ mi(mỗi người một màu) và quần jean dài, đi giày cao gót bít mũi khiến họ trở nên xinh đẹp. Riêng Vy thì giấu tóc của mình vào nón và ăn mặc như một đứa con trai. Trên đường lên máy bay, không ai không chú ý vào họ.

-Thiên thần kia!-Nam 1.

-Oa...Đẹp trai quá đi!-Nữ 1.

-Hồ li kia tụi bây!-Nữ 2.

.....VV.....VV.....VV.....

Nhưng họ không quan tâm và cứ bình thường mà lên máy bay. 4 cô ngồi ở toa VIP. Vy thì ngủ, 3 người còn lại thì nghe nhạc.

-----12 TIẾNG SAU-----

Máy bay hạ cánh ở sân bay Tân Sơn Nhất. Bọn Vy bước xuống máy bay với bao nhiêu ánh mắt dõi theo.

-Có chuyện gì mà họ nhìn chúng ta hoài thế nhỉ?-Đào hỏi.

-Mình cũng hông biết nữa.-Lam trả lời.

Gần đó có một quầy bán nước.

-Vy, ơi mình vào đó uống nước nha, mình khát quá!-Đào nài nỉ.

Vy gật đầu rồi cả bọn cùng kéo vào quán nước.

-Cho hỏi các vị đây dùng gì?-Anh phục vụ hỏi.

-1 sting dâu.-Đào nói.

-1 cam ép.-N.Anh nói.

-1 coctailk chanh cho cậu ấy và 1 sữa dâu cho em, cảm ơn!-Thư vừa chỉ vào Vy vừa nói rồi cười khiến anh phục vụ đỏ mặt.

2 phút sau, 4 ly nước đã được mang lên bàn. Khi họ đang uống nước thì có 1 đám đông tụ tập gần đó.

(Không biết có chuyện gì mà có tới 1 đám đông tụ tập ở đó thế nhỉ? Nếu muốn biết mời các bạn đón đọc chương 3).

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chạm mặt

2 phút sau, 4 ly nước đã được mang lên bàn. Khi họ đang uống nước thì có 1 đám đông tụ tập gần đó. Thế là 2 bà tám của chúng ta(các bạn biết ai hông nè?) chạy đến và chen vào đám người đông đúc.

-Vy, cậu ở đây đợi mình chút nha!-Thư nói.

Vy gật đầu. Thư vội chạy theo 2 bà tám kia. Vào được giữa đám đông, 2 cô nàng thất vọng khi nhìn thấy 3 đứa con trai đang đứng bên trong.

-Tưởng gì hóa ra chỉ là 3 thằng nhóc.-Đào vừa nói vừa chen ra.-Còn nghĩ là Miku xuất hiện chứ!!

-Ừ!!Tớ tưởng có SNSD hay T-ARA xuất hiện chứ!-Lam thất vọng nói.

Khi chen ra được thì từ phía sau lưng Đào một giọng nói lạ vang lên.

-Nói gì đó 2 người kia?- Thì ra đó không ai khác chính là Trung.

-Ai đây nhỉ? Người quen của cậu à?-Đào hỏi Lam.

-Hông biết nữa, mà tớ cũng hông quan tâm. Lo về chỗ Vy đi!-Lam giục.

-Ừ.-Đào đồng tình.

Nói rồi 2 người tiếp tục đi thì lại nghe thấy một giọng khác nữa. Lúc này, Thư đã đến nơi.

-Nói ai là nhóc vậy hả 2 người kia?-Đó cũng không phải ai khác mà là Nam.

-Có chuyện gì vậy?-Thư hỏi Đào và Lam.

Thế là 2 bà tám này thuật lại từ đầu tới đuôi(cứ như hồi cung ấy nhỉ).

-Hiểu rồi, thì ra là những tên nhóc thích tự sướng đây mà!- Thư nói.

-Cô...cô...-Trung nói.

-Có gì không cháu?-Thư cười nói.

Lúc mọi người ở đó cãi nhau thì ở quán nước Vy ngồi đợi. Cô đã uống hết nước cũng đồng nghĩa là cô không đợi được nữa. Vy tính tiền rồi đi tìm bọn họ. Cãi nhau một lúc lâu.

-Hình như tụi mình quên cái gì thì phải!-Thư ngừng cãi và nói vì nhớ ra một điều gì đó.

-Mình cũng cảm thấy vậy đó!-Đào trả lời.

-Mà sao lạnh thế nhỉ?-Lam vô thức nói.

-Lạnh. Chẳng lẽ....-Cả 3 đồng thanh.

-Mấy người bị gì vậy?Sợ rồi sao?-Trung hỏi.

Rồi cả Trung và Nam cũng cảm thấy lạnh.

-Cảm giác gì vậy trời?-Trung nói.

-Sao lạnh thế?-Nam góp lời.

Rồi bỗng sau lưng họ, một giọng nói vang lên.

-Đi _về!!!-Là Vy. Cô lạnh lùng nói.

-Bọn mình xin lỗi.-Cả 3 đồng thanh.

-Về!-Cô lạnh lùng nói.

Khi cả bọn quay lưng đi thì một bàn tay nắm lấy tay Vy và nói.

-Này anh bạn, gây sự xong rồi bỏ chạy à?-Đó là Minh.

-Buông ra.-Vy quay lại và vẫn nói bằng chất giọng đó, bằng khuôn mặt không cảm xúc đó.

-Cậu biết tôi là ai không mà nói như vậy hả?Gia đình của các cô cậu làm ở công ty nào vậy hả? –Cậu lên giọng.

Trả lời cho câu hỏi của cậu là sự im lặng của cô.

-Anh là ai không quan trọng, còn giờ thì buông tay bạn tôi ra ngay! Mà cũng xin đính chính lại là nhà của chúng tôi không làm trong công ty!-Thư nói.

Minh đứng hình, buông tay Vy ra. Trước giờ ai cũng phải kính cẩn nghiêng mình khi gặp cậu. Vậy mà giờ có một người không quan tâm cậu là ai. Thật

sự là một chuyện bất ngờ.

Trong lúc đó thì họ lên xe đi về.

-Minh ở đâu đây?-Thư hỏi.

-Nhà anh Kín ấy.-Đào nói.

-Không, 7 giờ mai, trường Start.- Vy lạnh lùng nói rồi ăn kẹo cao su tiếp.

-Là sao nhỉ?-Đào và Lam thắc mắc.

-Ha...ha...ha...-Thư cười to khi nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Đào và Lam-Ý của Vy là mai, 7 giờ, ở trường Start, tại mình sẽ gặp anh Kín làm cho anh ấy bất ngờ.

-Ừ....Mà khoan đã, chẳng lẽ chúng ta phải đi học sao?-Đào hét lên.

-Chứ sao?-Thư nói.

-Nhưng mà chẳng phải 4 đứa tại mình mỗi đứa đều có 3,4 cái bằng rồi sao?-Lam thắc mắc.(Woa...mấy chị này học giỏi thật ha!)

-Có 3,4 cái lấy thêm không được sao?-Thư nói lại.

-Nhưng mà suốt ngày cứ học, chán lắm!-Đào than thân.

-Vậy thì về Anh đi, ở Việt Nam thì phải học.-Thư kiên quyết.

-Nhưng....-Lam ngập ngừng.

-Nếu không muốn thì không ép!-Cô lạnh lùng.

-Vâng! Bọn mình sẽ đi học!-Đào và Lam buồn bã.

-Vậy thì đi mua đồng phục thôi.-Lam ỉu xiu nói.

-Có thể chứ.-Thư hăng hái.

10 phút sau, họ đã có mặt tại TTTM. Họ bước đi với bao nhiêu ánh nhìn. Mỗi người mua 2 bộ đồng phục nữ và 1 bộ đồ thể dục, chỉ riêng Vy mua thêm một bộ đồng phục nam.

Giới thiệu sơ lược về đồng phục:

+Nam:áo sơ mi trắng, quần tây xanh, 1 cà vạt và áo khoác xanh ở bên ngoài.

+Nữ:áo sơ mi trắng, váy xếp li màu xanh, cà vạt sọc caro và áo khoác xanh ở bên ngoài.

Mua xong thì họ về nhà.Đến 9 giờ tối.

-Đi bar đi mọi người.-Đào đề nghị.

-Ừ...đi đi.-Lam tán thành.

-Đi không Vy?-Thư hỏi Vy.

Cô gật đầu.

-Minh và Vy đi trước thu xếp, còn 2 cậu đi sau nha!-Thư nói.

-Ừ.-Đào và Lam đồng thanh.

(Liệu chỉ đơn giản là đi bar chơi không hay còn có chuyện gì khác nữa?Mời các bạn đón đọc chương 4).

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tình cờ gặp lại

-Minh và Vy đi trước thu xếp, còn 2 cậu đi sau nha!-Thư nói.

-Ừ.-Đào và Lam đồng thanh.

(Lưu ý, khi đi bọn họ đã đeo khẩu trang để che mặt).

Thế là Vy và Thư về phòng thay đồ. Cô thì cài trang thành nam, còn Thư thì vẫn như cũ.

Đến Bar Night."Rầm" chiếc cửa đã bị Thư đập cho một phát và nằm ôm đất mệ.

-Gọi nhóc An(ý là Jin ấy) ra đây!-Thư nói rồi nhìn xung quanh thì thấy nhóm Minh nhưng không nói gì.

Ở một góc bar, Minh, Trung, Nam đang uống rượu thì nghe thấy tiếng động, quay sang thì thấy họ.

-Bọn nào thế nhỉ?- Nam nói.

-Tụi này quậy không đúng chỗ rồi!-Trung cười nói.

Minh thì vẫn yên lặng, ngậm kẹo, uống rượu mà quan sát. 1 phút sau, trước mặt họ xuất hiện 1 đám vệ sĩ to lớn, khoảng 20 tên.

-Ngày 2 anh em quậy nhầm chỗ rồi đó, về đi lần này bọn anh tha cho.-Tên đầu đàn nói.

-Ai là em của mấy người hả? Gọi nhóc An ra đây mau!-Thư nói.

-Con nhỏ này ngon, nó dám gọi thẳng tên quản lí luôn kìa. Tụi bây...lên cho tao!-Tên đầu đàn nói.

-Chỉ có bao nhiêu đây người mà dám đánh với chúng tôi ư?-Thư nói rồi quay sang hỏi cô-Cậu muốn tham gia không?

Vy không nói gì, chỉ đưa cho Thư một khẩu súng ngắn và tiến về phía ghế ngồi ăn kẹo cao su tiếp. Thư hiểu ý cô nên đón nhận khẩu súng. Chĩa súng về phía 20 tên vệ sĩ đang lao tới. "Bằng...Bằng...Bằng...Bằng...Bằng...Bằng...Bằng...Bằng... Bằng...Bằng...Bằng...Bằng...Bằng...Bằng... Bằng...Bằng...Bằng...Bằng...". 20 tiếng súng vang lên và kể đến là cảnh tượng 20 tên vệ sĩ ngã xuống đất, ôm lấy cánh tay đang rỉ máu của chúng. Nghe thấy tiếng súng, An tức giận bước ra.

-Ai dám làm loạn ở đây?-An hét lớn.

Thấy vậy, mọi người trong bar ai cũng nghĩ là: "Mấy đứa này chết chắc rồi, dám chọc giận Jin!".

-Bọn này chết chắc.-Trung, Nam cười to.

An bước ra thì nhìn thấy Vy và Thư thì chạy lại ôm thật chặt lấy Vy.

-What?-Trung, Nam la lên.

-Đạii....huynh, nhị tỷ, cuối cùng 2 người cũng về!!! Sao không nói với em?-An nhìn nó kĩ nên mới phát hiện cô cài trang thành nam, nói.

-Đón tiếp bọn chị nồng nhiệt thế!-Thư trêu An.

-Dạ. Hi...hi...hi-An cười trừ với Thư.

-Em tuyển bọn vệ sĩ kia à!-Vy lạnh lùng hỏi.

-Sao vậy huynh?-An hỏi.

-Bọn vệ sĩ này không biết điều, trình độ võ thuật thì kém mà võ miệng thì vô biên, thôi đành nhờ em giải quyết bọn nó giúp chị.-Thư chỉ vào bọn vệ sĩ và nói.

-Và sau này nếu có tuyển thì hãy tuyển người nào có trình độ bằng một nửa em đó.-Vy lạnh lùng nói.

-Biến mau!-An gạt đám vệ sĩ rồi quay sang Vy và Thư-Mời 2 người vào phòng VIP3(VIP1 và 2 để cho họ trong thế giới ngầm).

Vào phòng VIP3.

-Cảm ơn 2 chị đã nương tay với bọn vệ sĩ kia!-An nói rồi quay sang hỏi Vy-À mà chị hai, chị cài trang thành nam chi vậy?

-Muốn cho hai bắt ngờ.-Vy lạnh lùng trả lời.

-Ừm...mà 2 người kia đâu rồi chị?-An hỏi.

-Hai đứa nó đang trên đường đến đây!-Cô trả lời.

-2 chị đợi em 1 chút nhé!-An nói rồi chạy đi với vẻ mặt hốt hoảng.

15 phút sau, An quay lại.

-Em đi dặn đàn em à?-Thư hỏi.

-Vâng ạ, 2 chị thì còn kiểm chế chứ 2 người đó thì không đâu ạ!-An nói.

-Vậy là em chuẩn bị kĩ càng hết rồi phải không?-Cô hỏi.

-Dạ, sao vậy chị?-An hỏi.

-Vậy còn cánh cửa kia em cũng chuẩn bị rồi phải không?-Thư chỉ vào cánh cửa đã được sửa(vì lúc ban đầu cửa bị nó đập một phát, nằm ôm đất) rồi cười nói.

-Ấy...-An hốt hoảng chạy về phía cánh cửa nhưng đã không kịp nữa.

“Rầm” cánh cửa đã ngã xuống, Đào và Lam bước vào. Trước mặt 2 người bây giờ là hai hàng người đứng kính cẩn nghiêng mình cúi chào.

-Kính chào tam tỷ, tứ tỷ!-Bọn vệ sĩ hô to.

-Không có gì, cứ đi làm việc tiếp đi!-Đào phẩy tay nói.

-Dạ!-Nói rồi bọn vệ sĩ tản ra và tiếp tục công việc của mình.

Một tên vệ sĩ nói.

-Mời 2 tỷ vào phòng VIP3 ạ!

-Ừ.-Lam nói rồi đi theo tên vệ sĩ.

Nhóm Minh ở ngoài shock toàn tập.

-Bọn nó là ai chứ?-Trung và Nam bực tức nói.

-Bọn nó là ai chứ? Sao Jin có vẻ thân thiết với bọn nó quá vậy?-Hấn suy nghĩ thăm trong đầu.

Vào phòng VIP3.

-Chào mọi người và Tiểu Lam, mọi người muốn uống gì nè?-An hỏi.

-Làm ơn thôi cái giọng đó đi, tụi chị sồn da rồi nè!-Đào chọc An.

-Vodka-Đào nói.

-Gin-Lam nói.

-Chianti-Thư nói.

-Vermouth.-Vy nói.

-Mọi người đợi em 3 phút!-An nói rồi chạy đi.

3 phút sau đồ uống đã được bày lên. Cứ thế họ chơi tới 11 giờ mới về. Trước khi về.

-Chị có quà cho em hông?-An nhõng nhẽo hỏi.

-Tất nhiên là có, nhưng với một điều kiện!-Vy nói.

-Dạ chuyện gì chị?-An nói.

-Em phải tránh xa Lam ra!-Thư trêu An.

-Nghiêm túc đi. Không được nói với 2 là chị đã về Việt Nam!OK? -Cô lạnh lùng nói.

-OK chị.-An nói.

Nói rồi cô đưa cho An chìa khóa của chiếc Ferrari LaFerrari FXX K rồi đội nón trở thành một người nam bước ra ngoài.

-Cảm ơn huynh.-An reo lên.

Về đến biệt thự của Vy, mỗi đứa ai về phòng nấy, ngủ một giấc tới sáng.

(Câu chuyện hôm nay của chúng ta sẽ kết thúc ở đây, mong mọi người đón đọc chương sau).

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Xếp chỗ

Về đến biệt thự của Vy, mỗi đứa ai về phòng nấy, ngủ một giấc tới sáng.

-----Sáng hôm sau-----

Đúng 6 giờ, đồng hồ báo thức reo lên. Vy thức dậy, VSCN xong, cô mặc đồ nam sinh vào, đội nón lên giấu tóc ở bên trong(lần này cô make up kĩ lắm, trừ khi cô đi rửa mặt chứ nếu không thì không ai nhận ra cô là Thiên Vy hết). Rồi Vy tiến đến phòng Thư, gõ cửa một lúc nhưng vẫn không có ai mở cửa.

-Thư, 5 phút VSCN, bắt đầu.-Vy cất giọng lạnh như băng ra lệnh.-1...2...3...

Thư nghe thấy vội bước xuống giường, VSCN xong cô bước ra.

-Còn 20 giây.-Cô nói.

Cứ như vậy, Thư đi gọi Đào và Lam dậy. Họ bắt đầu lấy chiếc siêu xe của Vy tới trường.(bác tài xế chờ nha!)

Ở trường Start. Một chiếc siêu xe dừng lại với sự xuất hiện của 5 chàng trai và tiếng reo hò của Fan nữ trong trường.

Khi vừa xuống xe.

-Anh Minh nhìn em nè!-Nữ 1.

-Vũ của em.-Nữ 2.

-Anh Trung ơi.-Nữ 3.

.....

Họ cứ vậy mà lên lớp. 10 phút sau, nhóm Vy cũng đến. Họ bước xuống xe với phong cách tao nhã, lịch sự. Thấy họ, bọn nam và nữ sinh reo lên.

-Hot boy kìa.-Nữ 1.

-Thiên thần của lòng tôi.-Nam 1.

-Hồ li kìa tụi bây.-Nữ 2.

.....

Minh, Trung, Nam cũng nhìn xuống. Còn Vũ và An, họ vào lớp sớm quá ngủ mất tiêu rồi!

-Thì ra là bọn đó.-Minh suy nghĩ rồi đập mạnh lên bàn An.

-A....-An giật mình thức giấc.

-Bọn người hôm qua là ai vậy, chúng phá bar như vậy mà cậu cũng bỏ qua!-Minh hỏi An.

-À...-An nhớ tới lời Vy dặn hôm qua hôm qua và nói.-Là người quen của tớ!

Họ đi đến phòng hiệu trưởng.

-Cốc...cốc...cốc.-Vy gõ cửa.

-Mời vào!-Một giọng nói lạnh lùng cất lên.

Họ bước vào.

-Con chào Papa.-Thư nói với giọng ấm áp.

-Tụi con chào bác!-Vy, Đào, Lam đồng thanh.

-Bác chào các con!-Bác Nhơn trả lời, thì ra đây là ba nuôi của Thư.

-Tụi con học lớp nào vậy Papa?-Thư hỏi.

-Lớp 10A1 đó mấy đứa!-Bác Nhơn trả lời.

-Dạ!-Họ đồng thanh-Tụi con về lớp đây!

Nói rồi họ chạy ngay đến lớp 10A1. Trước cửa lớp có 1 giáo viên đang đứng, chắc là chờ họ.

-Chào các em, các em là học sinh mới phải không?-Giáo viên hỏi.

-Dạ, chúng em chào cô! Chúng em là học sinh mới ạ!-Họ đồng thanh.

-Cô là Trinh, GVCN của lớp 10A1! Các em đợi cô một chút, cô vào thông báo cho các bạn!-Cô Trinh nói.

Nói rồi, cô Trinh định bước vào lớp thì Vy níu tay cô lại.

-Có chuyện gì sao em?-Cô Trinh hỏi.

Cô không nói gì, đưa tay chỉ lên phía trên cánh cửa. Thì ra là 1 xô bột mì. Lúc đó, cả lớp nhìn cô bằng ánh mắt hình viên đạn vì đã phá trò vui của họ. Còn cô thì thấy cô Trinh dễ mến nên mới chỉ thôi.

-Vậy làm sao vào lớp đây?-Cô Trinh hỏi.

Vy không nói gì, chỉ nhìn qua Thư. Và Thư hiểu cô muốn mình làm gì.

-Cô đợi em một chút!-Thư nói.

Rồi từ trong túi, cô lấy ra một con dao và cắt đứt sợi dây buộc để kiểm soát xô bột. Xô bột rơi xuống đất. Cô Trinh nhìn thấy dao thì ngẩn người một lúc lâu.

-Chúng em được vào lớp chưa cô? Em mới chân quá à!- Lam lên tiếng kéo cô Trinh về thực tại.

-À...Các em vào lớp đi!-Cô Trinh nói.

Cô bước vào lớp. Khung cảnh trước mắt khiến cô không khỏi tức giận. Học sinh mỗi người làm một việc. Người thì ăn bánh, người thì đọc truyện, người thì sơn lại màu môi, người thì tự sướng...Thấy cô Trinh vào lớp mà không chào càng làm cô giận hơn nữa. Cô Trinh lấy “vũ khí” của mình ra, gõ mạnh xuống bàn. Cả lớp giật mình, vội dừng việc mình đang làm và quay lên bảng.

-Cả lớp nghiêm!-Lớp trưởng hô to.

Tất cả học sinh trong lớp lập tức đứng lên trang nghiêm.

-Chúng em chào cô!-Đồng thanh.

Và giờ thì họ đã biết tại sao lớp 10A1 này lại ghét cô Trinh đến thế.

-Hôm nay, lớp chúng ta có 4 bạn mới!-Cô Trinh nói rồi ra hiệu cho họ bước vào.-Các em giới thiệu đi!

-Chào mọi người! Mình là Nguyễn Ngọc Tường Lam!-Lam nói.

-Chào các bạn, mình là Nguyễn Võ Anh Thư! Hân hạnh được gặp các bạn!-Thư nói.

-Minh là Trịnh Anh Đào! Từ nay bọn mình sẽ là những thành viên mới của lớp 10A1 này. Mong được mọi người giúp đỡ. Nếu có gì sai sót mong mọi người bỏ qua!-Đào tỉnh ngịch nói.

Thư bước tới nói gì đó với cô Trinh. Cô Trinh nói với cả lớp.

-Bạn này thì ngày mai sẽ giới thiệu sau!

-Chúng em ngồi ở đâu vậy cô?-Lam hỏi.

-À...Để xem...Được rồi, Lam sẽ ngồi ở chỗ An, Thư sẽ ngồi ở chỗ Trung, Đào sẽ ngồi ở chỗ Nam, còn em thì ngồi ở chỗ Minh nhé!-Cô Trinh nói.

An, Trung, Nam, Minh nghe cô gọi thì đứng lên. Từng người đi về phía họ.

Ở chỗ Trung và Thư.

-Cậu là Trung sao?-Thư ngạc nhiên.

-Đúng vậy! Còn cậu là Thư sao?-Trung hỏi.

-Tôi không hiểu có biết bao nhiêu chỗ, tại sao cô Trinh lại xếp tôi chung chỗ với cậu nữa!-Thư chán nản nói.

-Chịu tôi không biết.-Trung nhún vai.

-Mà thôi, tôi là Anh Thư. Mong cậu giúp đỡ!-Thư cười.

-À...Mong cậu giúp đỡ!-Trung ngán người khi thấy nụ cười của Thư.

Chỗ Nam và Đào.

-Sao lại là cậu?-Đào ngạc nhiên hỏi.

-Là tôi không được sao?-Nam cười.

-Số tôi xui lắm mới phải ngồi chung với cậu! Tránh ra cho tôi vào!-Đào kiêu ché con giận.

-Mong được giúp đỡ.-Nam cười gian.

-Giúp cái đầu cậu!-Đào bước vào trong ngồi.

Chỗ An và Lam

-Ngồi xuống đây nè, Tiểu Lam!-An hí hửng kéo tay Lam vào chỗ cậu.

-Hân hạnh được gặp lại!-Lam ngồi xuống.

Còn chỗ Vy và Minh.

-Tôi là Nguyễn Nhật Minh.-Minh nhìn thì phát hiện cô đang ăn kẹo cao su.-Này, tôn trọng tôi chút đi.

Vy lấy tờ giấy viết gì đó rồi đưa cho Minh. Đọc xong tờ giấy, cậu nhìn lại bản thân mình. Và cậu nhận ra rằng mình đang ngậm 1 cây kẹo trên miệng. Minh bắt đầu nóng người.(Giờ thì mọi người biết nội dung của tờ giấy mà Vy gửi cho Minh chưa? Nội dung là: “Nhìn lại bản thân mình đi rồi hãy nói tôi!”)

-Nè, tôi ngậm kẹo thì kệ tôi chứ!-Minh bức xúc quát lớn.

Đột nhiên một viên phấn bay thẳng về phía Minh và đóng cho cậu một dấu trên trán. Cùng với viên phấn là giọng nói “lánh lút” của cô Trinh.

-Minh! Bắt nạt bạn học mới là không tốt đâu! Hết giờ lên phòng giáo viên gặp tôi!-Cô Trinh nói rồi quay lên bảng.

Xung quanh là những tiếng cười vui không thể tả. Minh tức giận nhìn Vy, tránh ra cho cô vào trong ngồi. Còn cô thì ung dung bước vào trong ngồi như không có chuyện gì xảy ra, khuôn mặt vô tội hết sức.

(Hôm nay chương 5 đến đây là kết thúc! Đây là truyện đầu tay của mình nên có gì sai sót mong mọi người góp ý để mình chỉnh sửa lại! Chân thành cảm ơn mọi người.)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Giờ học và trò chơi

Sau bao lâu, mình đã trở lại! Chân thành xin lỗi bạn đọc vì đã lâu như vậy mà không đăng truyện. * cúi đầu * Xin lỗi mọi người!

Xung quanh là những tiếng cười vui không thể tả. Minh tức giận nhìn Vy, tránh ra cho cô vào trong ngồi. Còn cô thì ung dung bước vào trong ngồi như không có chuyện gì xảy ra, khuôn mặt vô tội hết sức.

Và, giờ học bắt đầu. Tiết Anh.

-The best thing each of us can do to strengthen the lives of our community's children is to make sure we find ways...- Cô Trinh giảng bài.

Minh đang tập trung thì khẽ nhìn sang cô. Vy đang trầm tư hướng đôi mắt nhìn ngoài cửa sổ. Vy ngắm nhìn những chiếc lá vàng thỉnh thoảng rụng đưa rồi rơi xuống mỗi lần gió thoảng qua, đôi mắt ẩn chứa một nỗi buồn sâu thẳm.

Đột nhiên Vy hướng mắt lên bảng. Sau hành động đó của cô, Minh chẳng hiểu gì cả, cứ nghi hoặc nhìn cô. Và một tiếng gọi kéo cậu về thực tại.

-Minh! Nhặt Minh! Em nghe tôi gọi không đấy?-Cô Trinh gọi.

-Ồ...Dạ!-Minh vội vàng đứng lên.

-Em làm gì mà cứ nhìn ra cửa sổ hoài vậy?

-A...Dạ...Em...Mắt em hơi mỏi nên em muốn đổi góc nhìn thôi ạ!

-Vậy sao?- Cô Trinh nói với giọng nghi ngờ.-Em vẫn nghe cô giảng mà phải không?

-Dạ, đương nhiên ạ!-Minh cam đoan.

-Em chắc chứ?-Cô Trinh lặp lại.

-Dạ...chắc...-Minh lưỡng lự.

-Được rồi. Tôi tin em. Vậy hãy đọc tiếp đoạn văn mà tôi vừa đọc đi!-Cô Trinh nói.

-Dạ...em...

-Không đọc được à?

-Dạ...

-Em đứng đó đi!Mời em bên cạnh!

Nghe cô Trinh gọi, Vy đứng lên, tây cầm quyển sách, đọc cái gì đó mà không ai nghe thấy.

-Thôi, em ngồi xuống đi!-Cô Trinh gọi người khác.-Lan, em đọc tiếp giúp cô!

-Dạ!-Lan đứng lên đọc tiếp.

Cô ngồi xuống nghe giảng, còn Minh thì phải đứng suốt tiết.

Đến tiết Toán.

-Minh, lên giải bài toán này giúp thầy!-Thầy Toán nói.

-Dạ!-Minh bước lên bảng làm bài.

Sau 2 phút, cậu giải xong và về chỗ.

-Chính xác!-Thầy nói.

Cậu bước về chỗ, đưa về mặt tự cao nhìn Vy. Cô vẫn im lặng, nói đúng ra là chẳng để tâm.

-Bài này hơi khó, bạn học mới ngồi cạnh Minh, em giải cho các bạn xem được không?- Thầy khẽ nâng kính.

Vy gạt đầu rồi bước lên bảng làm bài. Sau 1 phút đứng trên bảng, cô về chỗ.

-Chính xác!- Thầy lau mồ hôi- Nhưng em không cần áp dụng những kiến thức đại học này đâu! Các bạn sẽ không theo kịp!

Cô nghe thấy vậy thì cúi đầu như để xin lỗi.

-Không sao đâu! Thầy sẽ giảng lại cho các bạn. Em ngồi xuống đi!- Thầy nói.

Vy ngồi xuống và bắt đầu học tiếp, đâu biết rằng Minh đang đưa cặp mắt thù hận nhìn mình.

-----Những tiết khác trôi qua-----

Đến giờ giải lao, Vũ xuống lớp tìm nhóm Minh.

-Xuống canteen không, Mi...-Chưa dứt câu, Vũ đã nghe thấy giọng nói quen thuộc.

-Ồ..Anh cũng học ở đây sao?- Thư hỏi, vờ như không biết.

-L...Là mấy đứa sao? Về nước từ khi nào vậy?- Vũ ngạc nhiên.

-Anh quen bọn họ sao?- Nam hỏi.

-Ừ! Mà, mấy đứa về đây có nghĩa là Thiên Vy cũng về, đúng không? Em ấy đâu?- Vũ nhìn xung quanh nhưng không thấy Vy đâu, chỉ thấy 1 chàng trai hơi lùn đứng gần họ- Em ấy là ai thế?

-Thiên Vy cũng về đây nhưng cậu ấy trốn rồi!-Đào cười tinh nghịch.

-Còn cậu bạn đó là học sinh mới chuyển vào chung với bọn em!-Lam nói.

-Mà, Vy có gửi cho anh lời nhắn đấy!-Đào nói, cười ngây thơ.

-Đó là...-Lam ngập ngừng.

-“ Em là Thiên Vy đây! Em đã về nước cùng với họ! Em đang hóa trang thành một học sinh trong ngôi trường này. Nếu trong khoảng thời gian từ giờ đến lúc tan học, anh tìm được em, em sẽ cho phép anh ôm em một cái, nhưng nếu anh không tìm được, em sẽ về nước ngay lập tức và không bao giờ gặp anh nữa. Vậy nhé! À mà, nhóc An không được tham gia đâu. Trò chơi bắt đầu!”- Thư mở đoạn ghi âm.

-Vậy đó, chúc anh may mắn!- Thư, Đào và Lam đồng thanh.

-Không thể nào!- Vũ hỗn loạn, chạy khắp nơi tìm Vy. Và rồi, anh chợt nhận ra- Không lẽ...

(Không biết Vũ nhận ra điều gì nhỉ? Mời các bạn đón đọc chương 7).

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Phút chốc...

-Không thể nào!- Vũ hỗn loạn, chạy khắp nơi tìm Vy. Và rồi, anh chợt nhận ra- Không lẽ...

Tan học, Thư, Đào, Lam đợi nhóm của Minh ở một gốc cây phượng to gần cổng trường.

-Anh tìm được chưa?- Thư hỏi.

-Được rồi!- Vũ nói.

-Là ai?- Đào hỏi.

-Lớp nào?- Lam hỏi.

-L...Là học sinh mới của lớp em, là người con trai đi cùng với Thư vào lúc này! Đó chắc chắn là Thiên Vy của anh!- Vũ căng thẳng.

-Anh_chắc_chứ?- Thư nhấn mạnh từng chữ một để cho Vũ biết rằng nếu đoán sai thì hậu quả sẽ như thế nào.

-Chắc!- Vũ đỏ mặt, căng thẳng nói.

-Và...-Lam ngập ngừng.

-Kết quả là...-Đào nói.

-Cậu ra được rồi!-Thư gọi.

Từ sau thân cây, Vy bước ra, trên đầu vẫn đội nón, người vẫn mặc đồng phục nam.

-Sơ...ý...quá!- Vy cất giọng có hơi bực tức, từ từ bước về phía Vũ.

-Ôn Chúa! Là em thật rồi!- Vũ chạy nhào đến, ôm Vy thật chặt.-Anh nhớ em nhiều lắm!

Gió bất ngờ thổi mạnh làm nón của cô rơi xuống đất, để lộ mái tóc bạch kim dài đung đưa theo gió.

-Em...Vy lấy tay khẽ ôm anh, giọng nói và ánh mắt có phần ấm áp hơn.-...Về rồi! Em... cũng nhớ anh lắm!

Trong phút chốc, tim Minh đã lỡ một nhịp. Giọng nói của Vy thật nhẹ nhàng, và cả ánh mắt ấm áp đó của cô nữa, nếu cô cũng đối xử với cậu như vậy thì tốt biết mấy!Trong khoảnh khắc đó, cậu đã lỡ có cái mong ước kỳ lạ đó rồi!

Vũ buông Vy ra.

-Mà, em về đây thì ai quản lý tập đoàn?- Vũ hỏi.

-Chị Ram...-Vy lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, nói.

-Ram là ai thế?- Trung hỏi.

-Chị Ram là thư ký của chị Vy đó! Chị Ram tên thật là Tuyết Nhi, 21 tuổi!- An nhanh nhẹn nói.

-À...-Trung tỏ vẻ hiểu và chợt nhận ra.- Chị là sao?

-Thì tớ là em của anh Vũ và chị Vy mà!- An nói.

-Vậy không lẽ, mấy người ở đây là tiểu thư không à?-Nam hỏi.

-Đúng vậy! Chị Vy là nhị tiểu thư tập đoàn Lê Nguyễn!- An nói.

-Fashion!- Thư nói.

-Miyazono!-Đào nói.

-Jyotis!- Lam nói.

-Top 10 tập đoàn lớn nhất trên thế giới luôn!-Trung cảm thán.

-Hèn gì! Lần đầu gặp đã không sợ bọn tôi!-Nam nói.

-Mà, trễ rồi, về thôi!-Thư nói.

-Mấy đứa ở đâu?- Vũ hỏi.-Muốn ở nhà anh không?

-Dạ muốn ạ!-Đào vui vẻ.

-Mà, có cả Minh, Trung, Nam và em ở chung nữa đó!- An cảnh báo.

-Vậy thôi, em xin phép ở nhà của Vy!-Đào hất hững.

-Em cũng thế!-Lam nói.

-Em cũng vậy!-Thư nói.

-Vậy, cho anh tới ở ké được hông?-Vũ nhõng nhẽo.

- Xin lỗi nhưng không được đâu anh!-Lam nói.

-Sao? -Vũ khó chịu.

- Vì ngày mai tập đoàn có tổ chức một cuộc họp rất quan trọng...-Thư nói.

- Và, anh bắt buộc phải tham dự cuộc họp đó!-Đào cười.

-Sao chứ?Anh không muốn về họp đâu!-Vũ hét lên, nhõng nhẽo.

-Anh à...-Lam khẽ gọi.

-Anh Vũ...Anh không nên nói như vậy!-Đào nhắc nhở.

-Anh nên nhìn sắc mặt của Vy kìa!-Thư e dè nhìn về phía Vy.

Vũ nhìn sang Vy. Khuôn mặt cô có vẻ đã âm u hơn rồi.

-Vy...anh...-Vũ chưa kịp dứt câu thì bị Vy ngăn lời.

-Nếu đã không muốn về họp...-Vy cất giọng lạnh băng đầy sát khí, nhấn mạnh.- Thì ‘lúc đó’ thừa kế tập đoàn làm gì?

-Xin lỗi, anh sẽ về tham dự cuộc họp đó!- Vũ nói, ánh mắt thoáng hiện nỗi buồn.

-Về thôi!-Đào phá bầu không khí ngột ngạt khó thở ấy.-Mình đói lắm rồi!

-Ừ!-Lam cũng tán thành, vẫy tay chào An.-Tạm biệt An An nha!

-Tạm biệt Tiểu Lam!-An vui vẻ vẫy tay lại.

Rồi họ bước đi. Hôm sau, tại lớp.

-Xin chào mọi người! Mình là Lê Nguyễn Thiên Vy, từ nay xin được giúp đỡ!-Vy tươi cười.

-Ồ...Cậu là bạn nam hôm qua sao?-1 bạn nữ hỏi.

-À, là mình! Vì hôm qua gặp chút rắc rối nên mình mới đến lớp với bộ dạng đó. Mình mọi người thứ lỗi!-Vy hối lỗi.

-Ôi, dễ thương quá!-Cả lớp reo lên.

Còn Minh thì thấy thắc mắc.

-Cô ta sao lại hòa đồng rồi?-Cậu nghĩ.

Còn Thư, Đào và Lam đều có chung một ý nghĩ, đó là:

-Mọi chuyện bắt đầu thú vị rồi đây!-Họ cười, một nụ cười ma mị đầy bí ẩn.

(Chuyện gì thú vị nhỉ? Cùng đón chờ chương 8 nào!).

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Giờ ăn-Bạn gái

Còn Thư, Đào và Lam đều có chung một ý nghĩ, đó là:

-Mọi chuyện bắt đầu thú vị rồi đây!-Họ cười, một nụ cười ma mị đầy bí ẩn.

Giờ giải lao.

-Đi ăn thôi!-Vy tươi cười.

-Ừ!-Thư đồng tình.

Canteen.

-Wow...-Đào ngớ ngàng trước những suất ăn.

-Trông tuyệt quá!-Mắt Lam lấp lánh.

Suất ăn gồm có: cơm, cà ri bò nấu nấm, súp miso, nước khoáng.

-Dù rất đơn giản nhưng có vẻ ngon đấy!-Thư nói.

-Ăn thôi!-Vy nói.

Họ lấy mỗi người một suất ăn, tìm một chiếc bàn to ở góc khuất và ngồi xuống.

-Mời mọi người dùng bữa!-Họ đồng thanh và bắt đầu ăn.

-Ngon quá!-Vy thốt lên khi nếm thử 1 muỗng cơm có cà ri, gương mặt vô cùng hạnh phúc.

-Đúng là ngon thật!-Sau khi nếm thử, Lam cũng công nhận.

Rồi nhóm Minh đến (không có Vũ nha!)

-Bọn này ngồi cùng được chứ?-Trung lịch sự hỏi

-Cứ tự nhiên!-Vy nói rồi ăn tiếp.

Rồi nhóm Minh ngồi xuống, cùng ăn với họ.

-Ngon lắm sao?-Thấy nhóm Vy ăn ngon như thế, Minh tò mò hỏi.

-Cũng ngon!-Vy nói. -Nhưng không bằng bác Julia Child!

-Đầu bếp nổi tiếng mà nấu ăn không ngon thì ...thua!- Minh thờ dài.

Rồi từ xa, 2 cô gái đi tới. Họ là một cặp song sinh với mái tóc nâu, mắt đen, trang điểm có hơi đậm và quần áo hơi ‘thiếu vải’.

-A...Anh Minh//A...Anh Trung!-Hai người đó nói, chạy đến bên Minh và Trung.

(Hai người đó là ai thế nhỉ? Muốn biết thì mời mọi người đọc chương 9)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Con mới

*Giới thiệu nhân vật mới:

-Phạm Ngọc Trân: 17 tuổi, học lớp 11C4. Là đại tiểu thư tập đoàn Sơ Hạ đứng thứ 10 thế giới, chị song sinh của Trâm. Đồng thời cũng là con của một ông trùm Mafia ở Thái Lan, có liên quan đến một bang nào đó trong thế giới ngầm ở Việt Nam.

+Biệt danh: Sunny.

+Võ thì tạm được, âm mưu thì vô số kẻ. IQ:135/200.

+Nhoại hình: tóc nâu và mắt đen, có thể nói là ngoại hình tạm được.

+Tính cách: xấu xa, độc ác, nham hiểm, sống với tiêu chí ‘thứ gì mình không có thì người khác đừng hòng có được’. Thích Minh.

-Phạm Ngọc Trâm: 17 tuổi, học lớp 11C4. Là nhị tiểu thư tập đoàn Sơ Hạ đứng thứ 10 thế giới, em song sinh của Trân. Đồng thời cũng là con của một ông trùm Mafia ở Thái Lan, có liên quan đến một bang nào đó trong thế giới ngầm ở Việt Nam.

+Biệt danh: Sunna.

+Võ thi tạm được, âm mưu thì vô số kể. IQ:135/200.

+Nhoai hình: tóc nâu và mắt đen, có thể nói là ngoại hình tạm được.

+Tính cách: xấu xa, độc ác, nham hiểm, sống với tiêu chí 'thứ gì mình không có thì người khác đừng hòng có được'. Thích Trung.

-A...Anh Minh!/A...Anh Trung!-Hai người đó nói, chạy đến bên Minh và Trung.

Minh và Vy đang nói chuyện thì bị cắt ngang, có chút không thoải mái nhìn họ.

-Xin lỗi...Cậu là ai thế?- Vy nhẹ giọng hỏi.

-Tôi là Trân, bạn gái của anh ấy! Còn cô là ai?-Cô gái này là Trân, cô ta quẩn lấy người Minh.

-À...Tôi là bạn của cậu ấy!-Vy tỏ ra thân thiện, đưa tay ra ý muốn bắt tay với Trân.

-Bạn hả?-Trân hất tay cô ra.-Cô không có ý định tiếp cận anh ấy đấy chứ?

Minh đột nhiên có chút muốn biết về cảm giác của Vy.

-Đương nhiên là không rồi!-Vy cười.

Minh đẩy cô ta ra.

Còn về phía Trung, khi đang nói chuyện với Thư thì bị cô gái còn lại phá rối, cảm thấy vô cùng tức giận.

-Tránh ra!-Trung đẩy cô ta ra.

-Anh...Sai anh lại đẩy em chứ?-Cô ta khóc thút thít, tỏ vẻ đáng thương.-Dù gì thì em cũng là bạn gái của anh mà!

-Bạn gái?Cậu là ai vậy?-Thư hơi ngạc nhiên, hỏi.

-Tôi là Trâm, còn cô là ai thế?-Đó chính là Trâm. Cô ta nói bằng giọng đầy ác ý.- Là kẻ khiến anh ấy đẩy tôi à?

-Cô nói gì thế?-Trung vội vàng biện minh, nhưng thật sự thì cậu rất muốn Thư nói thích mình.

-Không phải đâu, cậu hiểu nhầm rồi! Minh là Thư, học sinh mới chuyển đến nên định nhờ cậu ấy đưa mình đi tham quan trường thôi! Không có chuyện gì đâu!-Thư vội biện minh rồi quan tâm đến Trâm.-Mà, tay cậu không sao chứ? Nó rướm máu kia!

-Nếu không có cô thì tôi đâu bị như này!-Trâm nói, đầy hận ý.

-Chắc là đau lắm! Minh có mang gạc y tế, để mình băng giúp cho!-Thư nói, lấy gạc y tế(hay là băng cá nhân ấy) từ trong túi ra, tiến lại gần Trâm.

Thư vừa định chạm vào vết thương ở tay Trâm liền bị cô ta đẩy ngã xuống sàn, tay va vào góc cạnh của bàn ăn, rướm máu.

-Đau quá à ~ Thư mắt long lanh ngấn nước, xuyết xoa tay mình.

-Cậu không sao chứ?-Trung lo lắng hỏi, quay sang hét vào mặt Trâm.-Cô làm gì vậy hả?

-E...Em...Em chỉ...đau quá nên phản xạ thôi mà!-Trâm nũng nịu.

-Xin lỗi cậu nhé!Minh vô ý quá!-Thư nói, cười gượng, đứng lên.-Hay để tớ thử lại lần nữa nhé!

-Cậu không cần quan tâm cô ta như vậy đâu! Tay cậu cũng bị thương mà, để tớ đưa cậu đến phòng y tế!-Trung nói, dìu Thư đi.

-Ồ...Vậy còn Trâm thì sao?Cậu ấy là bạn gái cậu mà!-Thư nói.

-Cô ta không phải bạn gái tôi!-Trung tức giận.

-Nhưng cậu ấy...

-Không nhưng nhị gì hết!Đi mau đi!

-Nhưng...

- Yên tâm đi! Bọn tớ giải quyết cho!-Đào nói.

Quay lại phía Minh và Vy. Sau khi bị Minh đẩy ra, cô gái đó vờ ngã xuống, khóc.

-Sao anh lại đối xử với em như vậy? A Trần đã làm gì sai sao?-Trần khóc, tỏ vẻ đáng thương.

-Cô không phải bạn gái tôi nên đừng xưng hô thân thiết như vậy!-Minh lạnh lùng.

-Nhưng anh đã...-Trần bị Minh ngắt lời.

-Đừng mơ tưởng nữa!-Minh cầm cốc nước đổ lên đầu Trần.

‘Lóc toc!Lóc toc!’Nước trên tóc Trần từ từ rơi xuống đất. Vy thì quá bất ngờ, chưa kịp phản ứng gì.

-Anh làm như vậy với em là gì nó sao?-Trần nhìn Vy đầy sát khí.

-Nếu phải thì sao? Không phải thì sao?-Minh lạnh lùng.

-Anh...-Trần tức giận.

-Mà, đừng cãi nhau nữa!Quần áo cậu ướt cả rồi, để tớ đưa cậu đi thay!-Vy cố ngăn cuộc cãi vã.

-Tránh ra!Cũng vì cô mà anh ấy lạnh nhạt với tôi!Cô hãy nhớ đấy, chuyện chưa xong đâu!-Trần nói rồi cùng Trâm bỏ đi.

-Ồ...Tớ...đã làm gì đâu chứ?-Vy khó hiểu.

-Cậu nên cẩn thận đi thì hơn!-Đào nhắc nhở.

-Hừ?Tại sao?-Vy thắc mắc.

-Vì cậu đã trở thành ‘con mồi’ của họ rồi!-Lam nói.-Thư cũng thế!

-‘Con mồi’ sao?-Vy cười quỵn rũ.-Không phải vậy đâu!

-Chị vẫn nên cẩn thận thì hơn!-An vẫn lo.

-Ừ!Chị biết rồi!-Vy nói cho qua.-Mà, kẹo cao su của tớ hết rồi, đi mua thôi!

-Ừ!-Đào đồng ý.

Rồi nhóm Vy đi mất, chỉ còn nhóm Minh ở lại.

-Sao hôm nay cô ta lại thân thiện vậy?Cậu biết gì không, An?-Minh hỏi.

-À, về chuyện này thì, thật ra...chị ấy là người đa nhân cách!-An nói.

-Đa nhân cách?-Nam và Minh bất ngờ.

-Phải, tính cách của chị ấy thay đổi tùy vào cảm xúc nhưng chủ yếu là do nhân cách lạnh lùng điều khiển!-An nói.

-Wow!Kì lạ nhỉ!-Nam thốt lên.

-Không, phải nói là thú vị mới đúng!-Minh nghĩ, miệng khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ trên gương mặt thanh tú của cậu.

(Bắt đầu thú vị rồi!Mời mọi người đón đọc chương 10).

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: ‘Thiên đường có cửa không đi, địa ngục không cửa lại muốn vào’

-Không, phải nói là thú vị mới đúng!-Minh nghĩ, miệng khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ trên gương mặt thanh tú của cậu.

Tan học. Nhóm Vy đang đợi xe rước trước cổng trường.

-Ồ...Lại gặp bọn này rồi!-Trần bước tới.

-Cậu có thể nói chuyện ‘văn minh’ hơn xíu không?-Lam nhấn mạnh.

-Mày không có liên quan đến việc này đâu nên đừng lo chuyện bao đồng!-Trâm nói.

-Nhưng mà, họ là bạn của tôi! Tôi thì không phải là loại người hèn nhát giống ai kia, chỉ biết ‘kiểm chuyện’ với người mình ghét khi người mình yêu không có ở đó!-Lam xỏ xiên.

-Mày!-Trâm tức giận, tác vào mặt Lam 1 cái rõ đau.

‘Bốp!’Máu từ khóe môi Lam chảy ra. Trần cũng vung tay lên định tát Lam lần nữa thì bị một cánh tay nắm lấy, siết chặt.

-Đau!-Trần thốt lên.

-Các người làm gì Tiểu Lam của tôi vậy hả?-An đẩy sát khí hỏi.

-Tôi...-Trần bắt ngờ khi thấy nhóm Minh ở phía sau An.

-...au...á...à ~(Đau quá à ~)- Lam mắt long lanh ngấn nước, xuýt xoa má trái của mình.

-Ôi...Tiểu Lam của anh!Em có đau lắm không?-An quay sang đỡ dành Lam.-Đừng sợ, có anh ở đây rồi!

-Ừm!-Lam thút thít.

-Mà, các người làm gì ở đây?-Nam hỏi.

-Bọn...Bọn tôi chỉ đi dạo thôi!-Trâm bịa chuyện.

-Không phải đâu!Là ai đó đã ‘ghen ăn tức ở’ vụ ở canteen nên mới định tấn công bọn tôi ở đây!-Đào lấy giọng ầm ừc.

-Thật sao?-Nam nghi hoặc nhìn Trần và Trâm.

-Bọn...Bọn tôi chỉ...Thôi trẻ rồi, bọn tôi đi đây!-Hai người đó chuồn đi mất.

-Mà thôi, cũng không phải chuyện lớn!Về thôi!-Nó nói, miệng thổi bong bóng.

-Ừm...Chị Rem tới rồi đó!-Thư nói, chỉ tay về phía chiếc siêu xe màu đen đang đậu gần đó.

-Tạm biệt nhé!-Đào vẫy tay rồi cả bọn đi mất.

Nhóm Minh cũng về nhà. Trên xe của Minh.

-Không biết Tiểu Lam có sao hông nữa?-An lo lắng.-Hay là gọi điện hỏi thăm đây?

-Làm gì mà quan tâm người ta dữ vậy?-Nam hỏi.

-Cả cái cách xưng hô đó nữa!-Trung thêm vào.

-Ừa, tớ chưa nói cho các cậu biết à?-An ngạc nhiên.

-Biết chuyện gì?-Minh, Trung, Nam đồng thanh.

-Thật ra, Tiểu Lam là bạn gái của tớ!-An nói.

-Hả?-Cả bọn shock(trừ An).

-Nhưng...Nhưng...ai...lại thích...thiếu gia như cậu?-Trung lắp bắp.

-À, về vụ đó thì, từ nhỏ, tớ và Tiểu Lam đã được định sẵn hôn ước rồi! Nên bọn tớ tiếp xúc với nhau lâu rồi!-An nói.

-Thật không thể tin được!Vậy là chỉ còn tụi con FA thôi hả Chúa?-Nam than.

-Chưa chắc đâu!-An cười. Một nụ cười kì lạ.

-Aizzz, thằng này mà cười là chẳng có gì tốt đẹp xảy ra cả!-3 người nghĩ rồi thở dài.

Trên xe của Vy.

-2 em không sao chứ?-Rem vừa lái xe, vừa nhìn kính chiếu hậu trong xe hỏi.

-Vâng! Em không sao!-Thư cười.-Chút thương tổn này có là gì đâu ạ!

-Đúng vậy đó chị! Nếu không phải tâm trạng Jinx đang tốt thì em đã đánh 2 nhóc đó bầm dập te tua rồi!-Lam nói, lấy tay lau vết máu ở khóe môi.(T/g: Chị này dữ quá à!).

(Lưu ý: Lúc chỉ có những người đã biết thân phận của họ, họ mới xưng hô bằng biệt danh).

-Em cũng vậy!-Đào nói.

-Mà, không phải tớ nói rồi sao?- Vy lấy kẹo cao su bỏ vào miệng và thổi bong bóng.-Chuyện không lớn, không cần ra tay! Với lại mục đích ban đầu của chúng ta là vậy sao?

Ánh mắt Vy đột nhiên sắc bén.

-Các cậu hiểu chứ?-Vy lạnh lùng.

-Bọn tớ hiểu!-Đồng thanh.

-Chị Rem, nhờ chị điều tra 2 người đó giúp em!-Vy nói.

-Được rồi!-Rem nói.

-Với lại, phải trả thù cho Lux và Janna nữa!-Đào nói.

-Đương nhiên rồi!Chúng thật ngu ngốc khi ‘Thiên đường có cửa không đi, địa ngục không cửa lại muốn vào’!-Vy vừa nói xong, bong bóng từ kẹo cao su nổ cái ‘bụp’ như đánh dấu rằng, Trần và Trâm đã thực sự trở thành ‘con mồi’ của họ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hộp bang

*Giới thiệu nhân vật mới:

-Phuong Minh Nguyệt: 18 tuổi, học lớp 12A5 trường Sky. Là đại tiểu thư tập đoàn Minh Nguyệt đứng thứ 9 thế giới. Đồng thời cũng liên quan đến một bang nào đó trong thế giới ngầm ở Việt Nam.

+Biệt danh: Sam

+Giỏi võ, thường sử dụng gậy. IQ:160/200.

+Ngoại hình: tóc màu vàng tươi, mắt đen huyền, có thể nói là xinh.

+Tính cách: khá ấm áp, nhân từ, thuộc tuýp người ‘hữu dũng vô mưu’, nếu ai động đến người của mình thì nhất quyết không tha.

Ở một nơi nào đó.

-Chị Sam ơi ~ Trâm và Trần khóc lóc.

-2 em sao thế?- Nguyệt lo lắng hỏi.

-Hôm nay ở trường có người bắt nạt tụi em! Họ làm Sunna bị thương nữa đó chị!-Trần nói.

-Thật sao?Có nặng lắm không?-Nguyệt.

-May là chỉ bị xước da thôi ạ!-Trâm khóc.

-Rốt cuộc ai lại to gan đến thế? Dám động đến người của Sam này!-Nguyệt tức giận.

-Là học sinh chuyên trường đó chị!-Trân.

-Đề chị xin phép bang chủ rồi sẽ xử lí chúng!-Nguyệt.

-May chị giành lại công bằng cho Sunna! Nếu không em cũng không biết phải làm sao nữa!-Trâm giả tạo.

-Ôn này của chị bọn em sẽ không bao giờ quên!-Trân.

-Ôn nghĩa gì chứ? Máy em là em của chị mà!-Nguyệt hiền hòa nói.

-Vâng!-Trân và Trâm cười gian.

Tối đó, tại bar Dark – trụ sở của bang Hydrangea - Cẩm tú cầu. Trong 1 căn phòng, nhóm Vy xuất hiện với trang phục: áo thun trắng có biểu tượng của bang (hình hoa cẩm tú cầu màu xanh biển), quần bó đen ngắn, đôi boot đen, nón kết đen, áo khoác có mũ trùm kính đầu màu đỏ sẫm và găng tay trắng. Nó đeo chiếc mặt nạ màu bạch kim, Thur thì màu xanh biển, Đào thì màu hồng, và Lam thì màu ngọc bích.

-Kính chào bang chủ, bang phó!-Mọi người đồng thanh, quỳ gối.

Vy và những người khác ngồi vào những chiếc ghế có màu sắc giống với mặt nạ của mình.

-Đứng lên đi!-Đào nói.

-Tuân lệnh!-Mọi người đứng lên.

-Những người không phải đội trưởng thì ra ngoài!-Lam nói.

Một số lượng lớn người bước ra ngoài. Chỉ còn 12 người và họ ở lại.

-Ngồi xuống đi!-Thur.

-Rõ!-Họ ngồi xuống (Ai cũng đeo mặt nạ hết nhá!).

-Báo cáo!-Đào.

-Vâng! Khu số 001 do tôi quản lí vẫn ổn!-001 nói.

-Khu 110 có xuất hiện 1 vài tên đâm thuê chém mướn nhưng tôi đã cho người xử lí!-110 nói.

-Khu 509 của tôi có xuất hiện những bar không thuộc bang chúng ta nên tôi đã san phẳng!-509 nói.

-Khu 55 của tôi vẫn ổn nhưng, tôi muốn xin phép bang chủ và bang phó cho tôi được xử lí 1 vài rắc rối nhỏ!-55 nói.

-Rắc rối nhỏ?-Lam nhấn mạnh.

-Vâng! Ai đó đã đánh 2 đội phó của tôi!-55.

-Được thôi, tùy người!-Thur.

-Vâng!-55.

Sau khi tan họp.

-Rem, chị giúp em điều tra về khu 55 được không?-Vy hỏi.

-Nhận lệnh!-Rem nói, chớp mắt đã biến mất.

Bỗng 1 mũi tên lao về phía Vy. Vy nghiêng người, né tránh 1 cách dễ dàng. Mũi tên đâm vào tường, trên đầu có 1 tờ giấy nhỏ.

-Nguy hiểm!-Tờ giấy viết.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Giận hờn vu vơ

-Làm như bọn mình sợ!-Đào nói, xé tờ giấy thành từng mảnh nhỏ rồi vứt đi.

Trên đường về nhà, xe của họ đã bị bao vây bởi 1 lũ đám thuê chém mướn tầm 20 tên.

-Bang chủ, bang phó, các vị ra đây đi!- T1 nói.

-Để tớ dọn dẹp cho!-Đào nói.

-Vị này chắc là Lulu tinh nghịch nhỉ?-T2 nói.

-Ta đây!-Đào lạnh lùng.

-Nhưng bang chủ của ngài đâu? Sợ rồi à?-T3 nói.

-1 kẻ sắp chết như ngươi không cần quan tâm đến bang chủ của ta đâu!-Đào nói, lấy phi tiêu ra.

-Được thôi, bắt đầu n...-T4 chưa dứt câu đã trúng phi tiêu độc của Đào, lăn ra chết.

Cả bọn thấy thế thì xông lên. Đúng 10 giây, chúng đều ngã gục. 1 tên bắn tia đang ngắm bắn Đào từ trên cao cũng lăn xuống đất. Xong xuôi, cô đặt một nhánh hoa cẩm tú cầu màu xanh biển xuống hiện trường rồi vào xe đi mất.

Sáng hôm sau, giờ giải lao ở trường Start. Mọi người đều bàn tán.

-Các cậu biết tin gì chưa?-N1 hỏi.

-Có phải vụ 21 người chết tối qua không?-N2 hỏi lại.

-Ừm!-N3 nói- Vụ đó ghê lắm!

-Nghe nói là chết ngay tức khắc luôn á!-N4.

-Ghê quá!-N5.

...bla...bla...

Bàn của nhóm Vy và Minh.

-Vụ đó đúng là ghê thiệt há!-Trung nói.

-Vụ đó? -Vy, Thư, Đào, Lam đồng thanh, ngạc nhiên.

-Các cậu không biết sao?-Nam hỏi.

-Quan tâm làm gì cho mệt!-Vy nói rồi tiếp tục ăn.

-Cậu kể cho tớ nghe được không?-Đào bật chế độ 'bà tám'.

-Được chứ! Tối qua, 21 lính đánh thuê đã chết vì phi tiêu độc ở khu phố 150. Ở hiện trường còn có 1 nhánh hoa cẩm tú cầu màu xanh biển nên tớ nghĩ là do bang Hydrangea - Cẩm tú cầu làm. Tớ đã cảnh báo họ đang nguy hiểm nhưng ai ngờ người nguy hiểm lại là bọn chúng chứ!-Nam kể hết mọi chuyện ra mà không hề biết rằng cậu đã tự đào hố chôn mình.

-Ừa, sao cậu biết đó là do bang Hydrangea - Cẩm tú cầu làm?-Lam hỏi.

Nam thoáng giật mình.

-Và cảnh báo họ nguy hiểm là sao?-Thư hỏi-Cậu quen biết họ à?

-À...Thì...À, vì việc này chỉ có bang đó mới làm được thôi!-Nam cố nghĩ lời giải thích-Còn về việc nguy hiểm thì, một người quen của tớ đã nói cho tớ nghe!

-Người quen đó là ai thế?-Đào hỏi.

-Người đó là...là...là bà con xa của tớ!-Nam nói.

-Bà con xa cỡ nào? Cho tớ biết tên được không?-Đào truy hỏi đến cùng.

-À...Thì...Người đó nổi tiếng lắm nên không tiện nói tên đâu!-Nam bối rối nói.

-À, vậy sao? Tiếc thật!-Đào nói.

-Hy vọng được gặp ‘người nổi tiếng đó’!-Lam nhấn mạnh, lộ rõ sự nghi ngờ trong giọng nói.

-Đúng rồi, bọn tớ có thể gặp người nổi tiếng đó không?-Đào nói-Tớ rất muốn gặp a!

-À...Thì...Người đó nổi tiếng nên lịch làm việc chặt kín rồi, không có thời gian gặp chúng ta đâu!-Nam cố theo.

-Nhưng gặp người thừa kế những tập đoàn thứ hạng thế giới như này thì chắc phải được chứ!-Đào tìm cách gặp cho bằng được.

-Thì...Nếu cậu làm vậy thì lịch trình của người đó sẽ bị rối rồi không thể làm gì được nữa đâu! Nếu vậy thì mất rất nhiều tiền!-Nam cố bịa.

-Nhưng...-Đào định nói thì bị Vy ngắt lời.

-Thôi, tha cho Nam đi, cậu ấy đâu phải người cậu cần gặp đâu mà đôi co! –Vy nói.

-Ừm!-Đào xì mặt xuống.

-Mà thôi, chán quá à!Có gì làm không?-Vy ngập một cách lười biếng-Cứ đi học rồi về nhà, thật sự rất chán!

-Vậy thì cậu tham gia CLB đi!-Đào nói.

-CLB?Có sao?-Vy ngạc nhiên.

-Đương nhiên có! Mà cậu muốn vào CLB nào?-Thư hỏi.

-Âm nhạc!-Vy nói một cách nhẹ nhàng-Tớ yêu nhạc mà!

-Vậy chắc tớ tham gia CLB kịch rồi! Tớ hơi thất thường mà!-Thư nói.

-Vậy tớ vào CLB bóng đá.Tớ rất thích thể thao!-Lam nói.

-Vậy tớ sẽ vào CLB khoa học!-Đào nói.

-Từ bỏ đi!-Lam, Vy, Thư đồng thanh.

-Tại sao chứ?-Đào sụt khúc vì đau lòng.

-Chỉ có những người đội trưởng không bình thường mới cho 1 đứa nghịch như cậu vào ấy!-Thư cười.

-Các cậu thật là quá đáng!-Đào phồng má nói một cách giận dữ rồi chạy đi.

-Ôi...Giận rồi?-Lam, Vy, Thư cười-Đúng là đùa với cậu ấy là vui nhất!

An, Minh, Trung hơi bị xao xuyên rồi đó!

-Thôi, tớ đi trước đây! Tớ có việc!-Nam nói rồi bước đi.

-Tạm biệt!-Trung nói.

-Thằng này mê gái bỏ bạn rồi!-Minh, Trung, An nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nguy hiểm

Chạy được một quãng xa, Đào chậm bước lại, đi bộ.

-Họ thật là...Có vậy mà cũng chọc mình nữa!-Đào phụng ohiu5 bước đi.

Rồi bỗng một bàn tay xuất hiện bịt miệng Đào, bàn tay còn lại nắm tay cô kéo vào một góc khuất(không có camera). Cô có thể nhận ra rằng đó là bàn tay của một đứa con trai. Cô vùng vẫy nhưng không thể thoát ra được. Hấn đẩy cô ngã vào tường.

-Anh là ai? Sao lại...-Chưa kịp dứt câu, miệng của cô đã bị dán băng dính, tay thì bị hấn trói vào thành lẵng cang.

-...à...ôi...a!(Thả tôi ra!)-Đào cố vùng vẫy, tâm trí rối loạn.

-Im đi! Ai bảo mày lo chuyện bao đồng!-Trần bước ra.

-Đúng là ‘sông có khúc, người có lúc’, mày mà cũng có ngày hôm nay sao?-Trâm nói.

-...ác...ười!(Các người!)-Đào tức giận, trừng mắt nhìn họ.

-Mà thôi, cho anh 3 tiếng đấy! Giải quyết cho xong!-Trâm nói, giọng cao thượng.

-Cảm ơn nhị tỷ, tam tỷ!-Hấn ta nói.

-‘Chơi’ vui về!-Trâm cười.

Rồi học bỏ đi, để hấn và cô lại.

-Trông cô em có vẻ ‘ngon’ đó! Chơi với tôi một chút nhé!-Hấn nhìn cô, miệng chảy dài.

(Tác giả: Gớm thiệt!).

-...à...ôi...a!(Thả tôi ra!)-Đào giãy giụa.

‘Bốp’

-Mày nên ngoan ngoãn đi con nhỏ kia!-Hấn tát vào mặt cô một cái rõ đau.

Người cô run run, không giãy giụa nữa. Từng mảnh ký ức liên tục ủa về khiến cô hoảng sợ. Cái ký ức đó, làm ơn, hãy cho cô quên nó đi.

Thấy cô ngồi yên, hấn mới nhanh tay mở cúc áo khoác của cô ra.

-Ừc...-Hấn nuốt nước dãi.

Từ phía xa đó, tiếng bước chân liên tục vang lên, nhưng hấn chẳng quan tâm.

Hấn tháo cà vạt, áo sơ mi của cô. Cúc thứ nhất đã bị hấn mở. Hấn đưa tay mở cúc thứ hai thì...

(- Tác giả: Chết rồi! Ai giúp chị Đào của tao đi chứ?

-Độc giả: Ủa, mày viết mà! Mày viết cho ai đó lại cứu chị Đào của mày là OK thôi!

-Tác giả: Ủ ha! Được rồi, cố lên tác giả, tương lai chị Đào nằm trong tay mày!*cắm đầu viết như điên*)

Đùa cho vui chút thôi, tác giả đang trong kỳ thi HKII nên mong được các bạn độc giả quan tâm, động viên cho có nghị lực thi tốt thôi! Thôi, chúc mấy bạn độc giả thi tốt nhé!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chỉ là tò mò thôi ...

Thôi, tớ đi trước đây! Tớ có việc!-Nam đột nhiên nói rồi bước đi.

Cậu cứ cất bước mà chẳng biết phải dừng lại ở nơi nào. Mà cái vấn đề là, tại sao cậu lại nói là ‘có việc’ chứ? Rõ ràng là không có! Mà phải nói, lúc này khi bị trêu chọc, biểu cảm của Đào trông rất là thú vị. Cậu khá là thích nhìn khuôn mặt của cô lúc đó. Khoan đã, có gì đó sai sai rồi! Tại sao cậu lại nghĩ về cô cơ chứ? Đúng là Đào rất xinh, lại vô cùng thú vị, nhưng, mà khoan, cậu vừa khen một cô gái sao? Còn nói thích ngắm nhìn mặt của người ta nữa

chứ?

Nghĩ tới đây, mặt Nam thoáng đỏ. Cậu vội lắc đầu để xua tan những ý nghĩ khác thường đi.

Mà, giờ nên đi đâu đây? Cậu đã nói với mọi người là ‘có việc’ rồi thì làm sao mà quay lại được? Đành phải đi dạo vậy!

Nam hít thở thật sâu rồi tiếp tục bước đi. Rồi bỗng, cậu bắt gặp hình bóng Đào. Cô đang đi dạo ở khu A trong trường, cách khá xa cậu à nha! Không biết cô đi đâu nhỉ? Mà, sao cậu lại nghĩ về cô nữa vậy chứ? Thôi, đừng nghĩ nữa!

Cậu tự nhủ, lấy tay vỗ vào má mình thật mạnh. Ngược nhìn về nơi Đào, cô đột nhiên biến mất.

Kì lạ! Cô ấy biến mất rồi! Đi đâu vậy chứ? Hay là đi xem thử xem? Ừ nhỉ, xem thử! Mình chỉ là tò mò nên mới đi xem thử thôi!

Nghĩ rồi, Nam đi theo con đường mà Đào đã đi để xem thử xem cô đang làm gì? (theo dõi thì có!) Khi đến gần nơi mà Đào biến mất, cậu đột nhiên nghe được một tiếng động cũng khá to, như là tiếng khi người ta bị vấp ngã ấy! Thế là, lo rằng cô bị ngã, cậu vội chạy đến đó.

Và khi đến nơi, cậu thấy một cảnh tượng không thể ngờ: Đào đang ngồi dựa vào tường, sắc mặt trắng bệch, tay thì bị trói vào thành lăng cang, miệng thì bị dán băng dính, quần áo thì không chỉnh tề. Và điều đặc biệt nhất là trước mặt cô, một tên con trai nào đó miệng đang chảy nước dãi, tay thì liên tục mở cúc áo của cô.

-MÀY ĐANG ĐỊNH LÀM GÌ CÔ ẤY VẬY HẢ? – Nam hét, chạy đến.

Cậu tức giận nắm hất một cái rỗ đau khiến hất ngã về sau.

Sau bao lâu mình đã trở lại rồi đây! Đây là truyện đầu tay của mình nên nếu có gì sai sót, mong các bạn bình luận nói cho mình biết! Cảm ơn các bạn!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tức giận

MÀY ĐANG ĐỊNH LÀM GÌ CÔ ẤY VẬY HẢ? – Nam hét, chạy đến.

Cậu tức giận nắm hất một cái rỗ đau khiến hất ngã về sau.

-M* nó! Mày là thằng nào? Khôn hồn thì biến đi, đừng có xen vào chuyện của tao! – Hất lấy tay lau vệt máu ở khóe môi, đứng lên.

Nam nhìn thấy Đào như vậy thì càng thêm tức giận. Cậu lao đến nắm vào mặt hất khiến hất ngã xuống rồi túm lấy cổ áo, đánh hất bầm dập. Cậu đánh hất tới mức ba mẹ lần họ hàng hất cũng không nhận ra hất, đánh cho đến lúc mặt hất biến dạng và hất bất tỉnh, cậu mới dừng lại.

Nam tiến lại gần Đào, khẽ chạm vào cô. Cậu tháo dây trói và mở băng dính dán trên miệng cô ra. Người cô run run.

-Đừng chạm vào tôi! – Đào hét, nước mắt rơi xuống.

Nam đột nhiên cảm thấy đau đớn, bất giác ôm cô vào lòng.

-Đừng sợ, tớ đến để giúp cậu! – Cậu nhẹ nhàng xoa đầu cô, trấn an.

-May quá... - Đào cố bình tĩnh nhưng không được nữa rồi, mọi thứ trước mắt cô đều đã mờ dần và biến mất trong bóng đêm vô tận.

Cô ngất đi.

-Đào, cậu không sao chứ? Đào! Đào! – Cậu gọi, lay người cô.

Bỗng, cậu nghe thấy từng nhịp tim của Đào. Tim cô đang đập rất nhanh. Máu đột nhiên chảy ra từ mũi của cô, còn mặt thì trắng bệch. Nam lấy áo khoác khoác lên người cô và vội bế cô đi.

...

-Đào! – Thờn bất ngờ khi nhìn thấy Nam bế Đào, đặc biệt là mũi Đào còn chảy máu nữa chứ.

-Đưa một chiếc xe cấp cứu tới trường Start ngay cho tôi! – Vy hét trong điện thoại.

-Mau đưa cậu ấy xuống cổng trường! – Lam gấp rút.

Nhóm Minh cũng đi theo. Riêng Minh thì khá bất ngờ. Chưa bao giờ cậu thấy Vy tức giận như vậy cả!

...

Bệnh viện T. Trước cửa phòng cấp cứu.

-Mong là cậu ấy không sao! – Trung cầu nguyện.

-Không sao cái kiểu gì! – Lam mất bình tĩnh.

-Bình tĩnh đi em! – An ôm lấy Lam, trấn an.

-Rốt cuộc là ai đã làm việc này? – Minh thắc mắc.

Vy đột nhiên đứng lên, tiến về phía Nam.

-Cậu biết ai là kẻ gây ra chuyện này mà, phải không? – Vy tức giận, túm lấy cổ áo Nam – Mau nói cho tôi biết!

Vy giờ nắm đấm lên, định đánh Nam thì bị Thư ngăn lại.

-Bình tĩnh đi, Vy! – Thư giữ cô lại.

-Chết tiệt! – Vy bắt lực, ném chiếc điện thoại xuống đất, vỡ tan nát.

-Nam, cậu bình tĩnh kể lại mọi chuyện cho bọn tôi nghe xem! – Thư nói.

-Ừ... Thật ra, lúc tôi đến thì đã thấy Đào tay bị trói vào thành lăng cang, miệng thì bị dán băng dính, đồng phục không chỉnh tề. Trước mặt cậu ấy là một thằng con trai đang cởi áo của cậu ấy ra. Tôi vì quá tức giận nên đã đánh hắn đến bất tỉnh, sau đó đến tháo dây trói và mở băng dính cho Đào. Nhưng mà sau đó cậu ấy đột nhiên ngất đi, mũi còn chảy máu nữa nên tôi mới vội bế cô ấy đi. Trên đường thì gặp mọi người... - Nam bình tĩnh lại, kể hết mọi chuyện cho họ nghe.

-Rem, nhờ chị mang thằng khốn đó đi điều trị cho tốt! Em cần biết chủ nhân của hắn là ai! – Vy đè nén cảm xúc, nói.

-Được rồi, chị đi ngay! – Rem nói rồi chạy đi.

Một giờ ... hai giờ ... rồi ba giờ ... bốn giờ trôi qua... Họ đứng trước cửa phòng cấp cứu mà sốt ruột, lo lắng không nguôi. Không hiểu sao họ lại có cảm giác, thời gian lúc này lại trôi qua rất chậm. Mỗi giây phút trôi qua đều kéo dài như một năm vậy! Rồi ánh đèn trên cửa phòng cấp cứu vụt tắt, cửa mở ra. Đào nằm trên xe đẩy băng ca cứu thương được các bác sĩ và y tá đẩy vào trong xe cấp cứu.

-Có chuyện gì vậy, bác sĩ? Sao cậu ấy lại vào lại xe cấp cứu? – Lam lo lắng hỏi.

-Việc cấp cứu đã ổn, nhưng tâm lý bệnh nhân đã bị rối loạn. Bệnh viện chúng tôi lại không chuyên về khoa tâm lý nên cần phải đưa bệnh nhân đến bệnh viện khác điều trị. – Bác sĩ nói – Nếu các cô cậu là người thân của bệnh nhân thì vui lòng đi theo sau xe cấp cứu.

-Vâng. – Thư nói.

...

Ngày hôm sau, tại bệnh viện tâm thần B, Đào đã tỉnh lại, nhưng... có gì đó rất lạ ở cô.

-Cậu đã ổn chưa? – Thư vui mừng khi thấy Đào đã tỉnh lại.

Nhưng trả lời cho câu hỏi của cô là sự im lặng đến lạ thường của Đào.

-Cậu không sao chứ? – Lam lo lắng.

Đào vẫn im lặng như vậy. Đôi mắt cô bây giờ đã vô hồn, không sức sống. Nó chỉ nhìn về một phương nhất định.

-2010! – Vy đột nhiên cất lời sau một quãng thời gian im lặng.

Đào đột nhiên vùng vẫy, gào thét dữ dội. Y tá vội tìm cho cô một mũi an thần. Cô thiếp đi ngay sau đó.

-Có chuyện gì với cậu ấy vậy? – Nam ngạc nhiên khi thấy Đào như thế.

-Đúng như tớ nghĩ! – Lam buồn bã nói.

-Có chuyện gì sao? – Trung tò mò.

-2010! – Thư nói.

-2010? – Minh thắc mắc.

-Thời gian con ác mộng bắt đầu! – Vy nói, đôi mắt thoáng hiện sự ưu sầu.

Mong mọi người cmt để mình có động lực viết tiếp. Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Quá khứ - Sakura Miyazono

Trong chương này sẽ xuất hiện tiếng nước ngoài nên mình sử dụng Google Dịch nha!

Trong một căn phòng tối ở Nhật Bản.

-Gomen'hasai! Watashi o utsu koto wa arimasen! Watashi o tatakanaide kudasai, otōsan! (Con xin lỗi! Đừng đánh con mà! Xin đừng đánh con, ba à!)

– Một cô bé 9 tuổi người đầy vết bầm tím, vết xước do roi da tạo ra, tay ôm ảnh của một người phụ nữ trung niên, tha thiết cầu xin.

-Watashi o utsu koto wa arimasen ka? Anata wa ichinichijū tanoshinde imasushi, watashi wa kaisha ni au hitsuyō ga arimasu. (Không đánh mà à? Mà suốt ngày chỉ biết vui chơi, còn tao phải họp hành công ty.) – Một người đàn ông tầm 50 tuổi nói, tay không ngừng vung roi da đánh cô bé - Watashi wa isshōkenmei hataraitte imasu ka? (Mày biết tao vất vả lắm không?).

-Gomen'hasai! Watashi wa mō sore ijō ni wa narimasen! Watashi o tatakanaide kudasai! (Con xin lỗi! Con sẽ không như vậy nữa! Xin ba đừng đánh con!) – Cô bé khóc.

Đột nhiên chuông điện thoại ông ta reo lên.

-Moshimoshi? (A lô?) – Ông ta đổi giọng hiền từ - Arima chōkan? (Thư ký Arima à?)

-Hai! Daitōryō, anata wa 15-ji kara hajimaru kabunushi sōkai o motte imasu! Watashi wa dai teitaku no mae de anata o matteimasu! (Vâng! Thưa chủ tịch, ngài có một cuộc họp cổ đông sẽ bắt đầu lúc 15 giờ đây ạ! Tôi đang đợi ngài ở trước biệt thự đây ạ!) – Thư ký Arima nói.

-Ā,-sō? Sukoshi mattekudasai. (À, vậy sao? Đợi tôi một chút.) – Ông ta nói.

-Hai! Sayōnara kaichō! (Vâng! Tạm biệt chủ tịch!) – Thư ký Arima cúp máy.

- Anata wa kōundesu! (Mày may mắn lắm đấy!) – Ông ta nói rồi bỏ đi.

Trong phòng chỉ còn lại một mình cô bé. Cô bé tủi thân, buồn bực, hận chính bản thân không thể làm được gì. Cô bé chỉ biết ôm di ảnh của mẹ và chịu những trận đòn của ba dượng độc ác. Có những lúc đau đớn tưởng chừng như sẽ chết, cô vẫn cố sống, cố sống để trả thù cho người mẹ yêu quý của mình.

- Mama, dōshite kono yōna koto ni taeshinobi nakereba naranai nodesu ka? Dō shita no? Mama, watashi wa anata ga totemo koishi! (Mẹ ơi, tại sao con phải chịu đựng và trải qua tất cả những việc này kia chứ? Con đã làm gì sai đâu chứ? Mẹ ơi, con nhớ mẹ lắm!) – Cô bé ôm di ảnh của mẹ, khóc trong đau đớn.

Suốt một năm sau đó, cô bé vẫn luôn phải chịu những lần xả giận của ba mình. Cho tới một ngày, có một cô bé bí ẩn xuất hiện trong căn phòng mà cô bị nhốt.

- Anata wa Miyazono Sakuradesu ka? (Cậu là Miyazono Sakura phải không?) – Cô bé đó hỏi.

- Anatahadaredesu ka? (Cậu là ai?) – Sakura hỏi, sắc mặt xanh xao.

- Watashi wa anata o koko kara oidasu tame ni kita hitodesu! (Tớ là người đến để giúp cậu thoát khỏi đây!) – cô bé đó nói.
- Koko kara deru? Īe! (Thoát khỏi đây? Không thể nào đâu!) – Sakura cười khỏ.
- Sore dakedesu! Shikashi, anata wa mōsukoshi matsu hitsuyō ga arimasu. Jūbun'na shōko ga aru toki, watashi wa kare o keimusho ni iremasu! (Có thể đó! Nhưng cậu phải đợi thêm một thời gian nữa, khi có bằng chứng đầy đủ, tớ sẽ bắt ông ta vào tù!) – Cô bé đó nói.
- Hontōni? (Cậu...chắc chứ?) – Sakura nghi ngờ.
- Tashikani! Kono ichigime sōchi o tsukande, soshite... (Chắc! Chỉ cần cậu giữ lấy thiết bị định vị này, và...) – Cô bé đó lấy trong túi ra một thiết bị nghe lén, bí mật lắp đặt ở góc tường.
- Soreha... (Đó là...) – Sakura tò mò.
- Kinishinaide! Anata wa tan'ni ichigime sōchi o hoji suru hitsuyō ga arimasu! (Đừng bận tâm! Cậu chỉ cần giữ thiết bị định vị đó là được rồi!).
- Sōdesu ka? (Như vậy thôi sao?).
- Sōdesu! (Đúng vậy!).
- Shikashi, anatahadaredesu ka? (Nhưng, cậu là ai?).
- Yui, Shiota Yui. Sore ni taete kudasai! (Yui, Shiota Yui. Hãy cố gắng chịu đựng nhé!) – Yui nói, quay bước đi - Sayōnara! (Tạm biệt!).
- Arigatō! (Cảm ơn cậu!) – Sakura nói.

Và Sakura không phải ai khác mà chính là Đào. Mẹ cô vừa mất một năm trước, từ đó cô bị ba ngược đãi, bạo hành. Năm sau đó, công ty nhà Đào tụt hạng. Cổ phiếu rớt giá, nhà đầu tư rút vốn, nhân viên nghỉ việc, nợ nần chất đống... khiến ba Đào tâm trạng thất thường, tinh thần bất ổn. Ông ta hành hạ, đánh đập, tra tấn cô một cách dã man hơn. Và rồi một ngày, ông ta đột nhiên có gì đó rất lạ.

- Watashi no saiai no musume sakura! (Sakura, con gái yêu quý của ta!) – Ông ta giờ giọng ngọt lịm, tiến về phía Đào.
- Hai... Hai... (Dạ... vâng...) – Đào lo sợ nói.
- Anata wa dorekurai seichō shite imasu ka? (Sau bao lâu, cuối cùng đã lớn thật rồi nhỉ?) – Ông ta nhếch môi cười.

Mấy bạn đọc giả ơi, có thể cho mình xin mấy cái cmt nhận xét về truyện được hông ạ? Mình không biết được truyện của mình có hay hay là tệ không nên mong mọi người người cho mình biết để mình cải thiện hơn. Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Yui Shiota

Anata wa watashi no hahaoya ni totemo nite imasu.

(Con ngày càng xinh ra đấy, rất giống với mẹ con.) – Ông ta nói - Shikashi, kanojo wa amarini mo orokadeshita! Watashi wa kanojo o tsukatte nani mo shiranakattanode, watashi wa sore o shirazu ni jibun jishin o koroshita.

(Nhưng bà ta quá ngu ngốc! Ta lợi dụng bà ta như thế mà bà ta chẳng hề biết gì, còn ngốc đến nỗi bị chính ta giết mà không hay biết.)

- Otōsan?

(Ba?) – Cô hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mặt mình. Đó không phải là một con người, mà là một ác quỷ.

- Beibī, koko ni kite, otōsan to chotto tanoshinde!

(Con yêu, đến đây ‘vui vẻ’ với ba một tí!) – Ông ta tháo cà vạt ra, tiến về phía cô - Anata wa anata no okāsan no yō ni orokadeatte wa ikemasen ka?

(Chắc con không ngốc như mẹ con đâu nhỉ?)

- Otōsan?

(Ba?) – Cô lùi về phía sau.

Ông ta siết chặt cổ tay cô, đè người cô xuống rồi thô bạo lấy tay xé áo của cô ra.

‘Tít’ Một âm thanh phát ra đâu đó trong phòng nhưng ông ta chẳng hề nghe thấy.

-Otōsan, nanishiteruno?

(Ba, ba định làm gì vậy?) – Cô hoảng loạn, cố vùng vẫy nhưng không được.

-Mondai wanai, osorete wa ikenai!

(Không sao đâu, đừng sợ!) – Ông ta chảy nước dãi, tay mân mê từ má rồi xuống cổ cô.

-Otōsan, otōsan ni tanonde, otōsanha tebanasu. Watashi wa anata no chichi ni kongan suru!

(Ba, con xin ba, ba thả con ra đi. Con xin ba mà!) – Cô khóc lóc, gào thét.

Ông ta tát vào mặt cô một cái đau điếng. Cô vì đau quá mà không còn đủ sức lực để chống cự, cơ thể dần bất động.

-Sore wa yoidesu! Otōsan wa omoiyari no aru kodomo-tachi o sewa shimasu!

(Áy, thế mới ngoan! Ba sẽ chăm sóc con chu đáo!) – Ông ta nói.

Rồi ông ta bắt đầu hôn lên cổ cô, liếm đến cánh tay và từng ngón tay của cô.

- Otōsan...

(Ba...) – Người cô run lên vì hành động của ông ta.

Nhưng cô đâu biết rằng, người cô càng run thì ông ta càng kích thích hơn. Ông ta ngược đầu lên, định hôn vào môi cô thì...

-Uwa! Igainimo, koreha Kuriyama shachō no kōdōdesu!

(Wow! Thật không ngờ đây là hành động của chủ tịch công ty Kuriyama đấy!) – Yui từ trong bóng tối bước ra, tay cầm máy quay phim, giọng nói châm biếm phát ra.

-Anata wa nanidesu ka?

(Mày là đứa nào?) – Ông ta dừng lại, đứng lên, đưa mắt dò xét Yui.

-Shiota san...(Shiota...) – Giọng Sakura vui mừng, mang theo chút yếu ớt.

-Wasurete, daitōryō! Watashi wa Shiota ko gurūpu Shiota Yuidesu. Kare ga watashi o wasurete shimatta no wa chōdo 6-kagetsu mo nakatta nodesu ka?

(Mau quên quá đấy, chủ tịch! Tôi là Shiota Yui, tiểu thư tập đoàn Shiota. Chỉ mới không gặp nhau sáu tháng mà ông đã quên tôi rồi sao?) – Yui cười, ánh mắt hiện rõ sự châm chọc.

-Ha, sore wa anatadesu. Anata wa satsuei shite imasu ka?

(Ha, ra là mày. Mày đang quay phim à?) – Ông ta cười lạnh, nhìn vào chiếc máy quay phim mà Yui đang cầm.

-Sōdesu. Watashi wa shōko to shite kono eiga o toru tsumoridesu!

(Đúng vậy. Tôi đang định lấy đoạn phim này làm bằng chứng đó mà!) – Yui cười.

Sắc mặt ông ta đột nhiên khó coi, nhưng rất nhanh sau đó đã bình thường lại.

-Anata ga koko ni kitara, kaette wa ikenai!

(Nếu mày đã đến đây thì đừng hòng về!) – Ông ta nói, lao về phía Yui.

-Tameshite mite!

(Thử xem!) – Yui cười ngạo mạn, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Ông ta tới gần, đâm cô một cái nhưng cô đã kịp né, kéo khoảng cách với ông ta. Cứ như vậy, ông ta đánh, cô thì né rồi kéo khoảng cách khiến hai người rất nhanh đã hết sức.

Nhưng, sức trẻ con làm sao so được với người lớn.

-Watashi wa anata no yōna kodomo ga watashi o utsu koto ga dekiru to wa omowanai!

(Tao không tin một đứa con nít ranh như mày mà cũng có thể thắng tao!) – Ông ta nói, tay đâm vào mặt cô một cú thật mạnh.

Bị trúng đòn, Yui đau đớn ngã gục xuống đất.

-Anata ga shinu tame ni!

(Cho mày chết!) – Ông ta đá vào bụng cô.

Yui bất lực nằm trên sàn chịu những cú đá của ông ta, ho vài tiếng.

Ông ta nắm lấy cổ áo cô, kéo nó lên, nâng cả người cô lên theo.

-Hanareru!

(Chết đi!) – Ông ta nói, lấy từ trong túi ra một con dao bấm, đưa ra định đâm vào tim cô.

Nhưng chưa kịp đâm, ông ta đã nghe thấy tiếng nói của cô.

-Sore ga watashi no iu kotodesu!

(Câu đó là tôi nói mới phải!) – Yui cười lạnh.

Khi tiếng Yui vừa dứt thì cũng là lúc cánh cửa phòng bật mở, cảnh sát không biết từ đâu kéo vào bắt lấy ông ta.

Sakura khóc trong hạnh phúc rồi ngất đi.

-Yui...Yui... - Đó là những âm thanh cuối cùng mà Yui nghe thấy khi còn tỉnh táo, ngoài ra chẳng còn gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: \Thích\?

Hiện tại

-Đó là lí do. Khi gặp hoàn cảnh giống lúc ấy, nhận thức của cậu ấy sẽ bị rối loạn rồi rơi vào quá khứ, mơ thấy con ác mộng đó một lần nữa. – Thư nâng kính giải thích.

-Mà, Shiota Yui là ai thế? – Trung thắc mắc.

-À, đó là tên tiếng Nhật của Thiên Vy đó! Chi nhánh tập đoàn Lê Nguyễn ở Nhật gọi là Shiota. – Thư nói.

-Wow! – Trung cảm thán. – Tuyệt nhỉ!

-Tập đoàn nhà các cậu cũng như vậy thôi mà. Có gì mà phải bất ngờ? – Vy nói.

-Thôi, không nói nữa! Vậy, đến khi nào cô ấy sẽ tỉnh lại? – Nam bắt chọt hỏi.

-Cậu ấy sẽ chỉ tỉnh lại khi mơ hết con ác mộng đó thôi! – Lam nói.

-Cậu ấy sắp mơ xong rồi! Mau đi thôi! – Vy nhắc nhở.

-Đi đâu? – Minh thắc mắc.

-Về. – Thư nói. – Khi tỉnh lại thì cậu ấy thường mất kiểm soát và trở nên điên loạn.

-Cậu ấy sẽ phá hủy mọi thứ và tấn công bất cứ ai mà cậu ấy nhìn thấy. – Lam bỏ sung.

-Nhưng nó chỉ kéo dài khoảng hai tiếng thôi. Chúng ta nên đi đâu đó, sau hai tiếng nữa hãy quay lại. – Vy nói rồi bước đi.

-Hiểu rồi! – Trung tỏ vẻ.

Rồi cả bọn đi ra ngoài. Nam bắt chợt dừng lại, cất lời.

-Tớ sẽ ngồi ở đây chờ cô ấy. Nhờ cô ấy tỉnh lại mà không thấy mọi người thì lại nghĩ mọi người bỏ rơi cô ấy rồi giận dữ nữa! – Nam nói.

-Nhưng... - Trung lo lắng.

-Vậy được rồi. Khi nào chị ấy tỉnh lại thì gọi báo bọn tớ nhé! – An nói. – Tạm biệt.

Rồi họ đi mất. Nam thì đi tới cửa phòng bệnh, khẽ nhìn Đào đang nằm trên giường. Khuôn mặt cô đã xanh xao hơn rất nhiều. Đôi mắt thì nhắm nghiền, môi thì mím chặt. Chắc là mơ thấy gì đó đáng sợ lắm! Mới hôm qua thôi, cô còn cười nói vui vẻ thế kia mà? Sao bây giờ lại im đìm bất động trên giường như thế này chứ?

Nghĩ đến đây, lòng cậu chợt nhói. Cậu vội lắc đầu, thôi không nhìn cô nữa, bước lại hàng ghế ngồi chờ và ngồi xuống.

Kể cũng lạ, tại sao cậu lại quan tâm cô đến như vậy nhỉ?

Nghĩ đến đây, Nam bất giác đặt tay lên ngực trái của mình. Ở nơi đó, cậu nhận thấy rõ từng nhịp tim đập, đập rất nhanh. Chẳng lẽ là... ‘thích’? Cậu ... ‘thích’ cô sao?

Nam thoáng đỏ mặt. Chắc là không phải đâu!!! Từ lần gặp đầu tiên, cậu và cô đã cãi nhau rất dữ dội cơ mà. Chắc là không thể nào đâu! Mà, cũng có thể lắm...Cậu vội lắc đầu thật mạnh để xua tan đi những suy nghĩ đó. Cậu cố tìm một lý do về việc cậu quan tâm cô như thế.

Mặt Nam lại ửng đỏ lên một lần nữa.

‘Cạch!’ Một tiếng động phát ra từ trong phóng nơi Đào đang ở. Nam vội bước tới, tiến vào phòng, và đóng cửa lại. Khi vừa đóng được cửa, cậu cảm thấy có một vật gì đó lướt qua mặt mình. Quay mặt nhìn về phía cô thì thấy một chai nước suối đang bay về phía cậu. Cậu nghiêng người, tránh nó.

-A... - Đào không biết đã tỉnh lại từ lúc nào. Cô ngồi trên giường, vơ lấy mọi thứ trong tầm mắt và ném đi.

-Nè, bình tĩnh đi! – Nam nói, từng bước tiến lại gần cô.

Hình bóng của Nam lọt vào tầm nhìn của Đào. Trong chớp mắt cô đã không còn ngồi trên giường nữa.

-Đào? – Nam đang ngược nhìn xung quanh tìm kiếm thì cảm thấy ngạt thở.

Đào đã đứng trước mặt cậu từ lúc nào. Ánh mắt hoảng loạn, cả người run run, cô đang dùng hết sức lực tấn công Nam.

-Khụ...Bỏ ra... - Nam lấy tay cố gỡ bàn tay đang bóp cổ mình ra, khó khăn nói.

Đào vẫn không bỏ ra, cổ bóp cổ cậu.

-Bỏ...tớ...ra... - Nam cố nói.

Đào như nhớ lại điều gì đó, bắt chợt phân tâm, buông lỏng. Nhân cơ hội đó, cậu nắm chặt hai cổ tay cô, ép cô vào bức tường đối diện.

-Dừng lại đi! – Nam cố gọi Đào.

Đào cố vùng vẫy để thoát khỏi cậu nhưng không thể.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Không phải là “thích” mà là “yêu”, ngốc à!

Buông...ra... - Người Đào tóa ra sát khí, dùng lực đẩy cậu ra xa mình, thoát ra.

Cô kéo dài khoảng cách giữa bản thân với cậu. Khi đã cách nhau một khoảng rộng, cô mới ngược đầu quan sát đối phương. Nam chỉ vừa chớp mắt thì đã không thấy cô đâu nữa. Cô hoàn toàn biến mất. Cậu đưa tay bảo vệ đầu phía bên trái của mình theo bản năng. Bất chợt Đào xuất hiện, chân đá đúng vào cánh tay của Nam. Tấn công thất bại, cô vội kéo dài khoảng cách và biến mất một lần nữa.

Cô cứ đột nhiên xuất hiện rồi tấn công cậu. Cậu thì lấy tay đỡ hoặc tránh né theo bản năng. Không ai nhường ai.

-Đây không thể nào là sức mạnh của một cô gái bình thường được! Thứ sức mạnh này, chỉ có những người trong thế giới ngầm mới sở hữu được. Rốt cuộc cậu ấy là ai? – Nam nhận thấy sự khác thường trong sức mạnh của Đào.

Hai người, người công, người thủ, đấu với nhau rất quyết liệt. May là phòng bệnh mà Đào nằm là phòng cách âm, nếu không chắc bản dân thiên hạ đã kéo tới đây nườm nượp rồi!

Sau hơn mười phút, thể lực của hai người đều đã bị hao tổn nhiều. Nam đã không nhanh nhẹn như lúc ban đầu nữa. Cậu di chuyển rất chậm, tránh né những đòn tấn công của Đào cũng khó khăn hơn. Lợi dụng điều đó, Đào lao lên tấn công cậu một lần nữa. Cô giờ nắm đầm lên, đầm về phía mặt cậu, nhưng cô đâu biết rằng, vì phải liên tục giữ khoảng cách và tấn công bất ngờ đã khiến thể lực của cô hao mòn nhiều hơn Nam. Cô chỉ vừa giờ nắm đầm tới trước mặt Nam thì đã bị cậu bắt được.

Cậu nắm lấy tay cô, dùng lực kéo cô vào lòng rồi ôm chặt cô lại.

-Đừng như vậy nữa! Mọi chuyện đã ổn rồi! – Nam gác đầu trên vai cô, thì thầm bên tai.

-Buông...ra... - Đào càng vùng vẫy thì cậu càng ôm chặt hơn, khiến cô có chút khó thở.

Sau hơn mười phút giằng co với Đào, quần áo của cậu đã không còn gọn gàng như trước nữa. Chiếc áo thun đen cậu đang mặc trên người đã xộc xệch, lộ rõ cả bả vai của cậu.

-A... - Nam đột nhiên cảm thấy đau, nhìn về nơi phát ra nỗi đau đó.

Đào đang cúi đầu, răng cắn chặt bả vai cậu khiến nó rỉ máu.

-Ông ta đã bị bắt rồi. Mọi chuyện ổn cả rồi. Cậu đừng như vậy nữa! – Nam nén đau, giọng có chút run.

-...

Đào chẳng nói gì. Cô vẫn cắn chặt lấy bả vai của cậu, không có ý định ‘nhả’ ra.

-Cậu không cần phải sợ hãi đâu! Đã không còn ai có thể làm hại cậu được nữa rồi. Vì... - Nam hơi ngập ngừng, nhẹ giọng nói tiếp – Vì...Tớ đã ở đây rồi! Cậu không cần phải làm gì hay sợ gì nữa cả! Tớ sẽ bảo vệ cậu, để cậu không bao giờ sợ hãi như thể này nữa! Tớ sẽ luôn bên cậu, nên cậu không còn cô đơn nữa đâu! Nếu cậu buồn, tớ sẽ làm cậu vui. Nếu cậu khóc, tớ sẽ làm cậu cười. Chỉ cần cậu thích, cho dù có là gì đi nữa thì tớ vẫn sẽ làm cho cậu. TỚ THÍCH CẬU, THÍCH CẬU RẤT NHIỀU! Thế nên, xin hãy trở lại là một cô gái vui tươi, tinh nghịch, lúc nào cũng mỉm cười mà tớ từng biết đi! Đừng lo hay sợ bất cứ điều gì nữa, tớ đã ở bên cậu rồi!

Cậu đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của cô, thả cô ra. Cô thì đã ‘nhả’ bả vai của cậu ra, lùi về phía sau một bước.

-Cậu...nói thật sao? – Đào đưa mắt nhìn Nam. Đôi mắt hiện rõ sự mong chờ.

-Thật! Tớ thề đấy! Nếu tớ lừa cậu, tớ sẽ bị trời... - Nam chưa dứt câu thì đã dừng lại, đôi mắt mở to hiện rõ sự ngạc nhiên.

Gương mặt cô phóng đại trước mắt cậu, cánh môi nhẹ nhàng đặt lên môi cậu. Hương thơm từ người cô tỏa ra khiến cậu có chút mơ hồ, không biết là thực hay mơ.

-Đừng có nói những thứ nguy hiểm như thế chứ! Nếu cậu xảy ra chuyện gì... - Đào liếm môi, cười nhẹ nhàng - ...thì đến cả ông trời tớ cũng không tha đâu!

-Vậy...Vậy...Cậu cũng thích tớ sao? – Bờ má Nam ửng đỏ, mắt đảo liên tục, thỉnh thoảng lại nhìn lên người con gái đang đứng trước mặt cậu, giọng lắp bắp.

-Nhìn xem bộ dạng của cậu kia, thật là! – Đào mỉm cười, nghiêng người hôn nhẹ lên bờ má đang ửng đỏ của cậu – Không phải là ‘thích’ mà là ‘yêu’, ngốc à!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đi ăn và ‘mọt sách’ – Âm thanh của nước mắt

Sáng hôm sau, Đào xuất viện. Để ăn mừng, cả bọn rủ nhau đi ăn tại Flowers Restaurant – Nhà Hàng Những Loài Hoa. (Không có thiết đầu nhà).

-Xin chào quý khách! Không biết quý khách đã đặt chỗ chưa ạ? – Một nữ phục vụ cúi đầu chào họ.

-Chúng tôi đặt rồi. Bàn số 1 ấy! – Đào nói.

-Mời quý khách đi lối này! – Phục vụ lịch sự nói, dẫn đường.

Bàn số 1 là một bàn ăn được đặt ở vị trí cao nhất, nơi có tầm nhìn đẹp nhất trong nhà hàng nên rất khó để đặt chỗ ở đây. Có khi xếp hàng trước nửa năm cũng không đặt được.

-Quý khách một dùng gì ạ? – Phục vụ hỏi.

-Em một phần sushi. – Đào nhìn menu nói.

-Một phần súp hải sản Bouillabaisse. – Thư nói.

-Một phần cơm thập cẩm Paella, thêm một phần bánh Crepe. – Lam nói.

-Một phần cơm cà ri Massaman. – An nói.

-Một bánh kem nhân sô-cô-la và bơ lạc chảy siêu mềm, bánh trứng đường với sirô lựu hồng, bánh kem sô-cô-la nhân caramel mặn nóng chảy, bánh Take Five Bites, bánh kem núi lửa sô-cô-la, thêm một ly Lassi nữa. – Vy nói.

-Một phần cơm gà Singapore. – Trung nói. – Thêm 8 chai bia Corona nữa nhé.

-Một phần thịt xông khói Montreal. – Nam nói.

-Một phần Penang Asam Laksa. – Minh nói.

-Vâng. Xin quý khách đợi trong chốc lát. – Phục vụ nói rồi bước đi.

Và trong thời gian chờ thức ăn mang lên, Thư lấy sách ra đọc, Vy thì đeo headphone màu trắng nghe nhạc, Trung đeo tai nghe bluetooth chơi game, Minh thì lấy laptop nhập tài liệu, trong khi Lam và An thì ăn ăn ái ái, còn Nam và Đào thì có vẻ khá ngại ngùng.

-Các cậu, tớ có chuyện muốn nói. – Đào bắt chợt lên tiếng.

-Gì? – Tất cả (trừ Nam) dù đồng thanh nhưng vẫn tiếp tục làm việc của mình, không có chút gì gọi là quan tâm về chuyện Đào định nói.

-Tớ và Nam, sẽ là một cặp từ bây giờ. – Đào nói.

-Ồ... - Họ thờ ơ và đột nhiên giật mình hỏi lại – Há? Cậu vừa nói gì?

-Tớ và Nam sẽ là một cặp từ đây. Mà phản ứng của các cậu là sao vậy? – Đào hơi khó chịu khi thấy thái độ của mọi người.

-Nam, cậu nhìn trúng cô nhóc nghịch ngợm này ở điểm nào thế? – Lan hỏi.

-Đúng vậy đấy. – An nói.

-Haizz... Chúc cậu may mắn! – Vy thở dài, giả bộ lăm bầm – Không ngờ người như cậu ấy mà cũng có bạn trai.

-Này, thái độ của cậu là sao đấy? – Đào tức giận, đứng lên, tay đập mạnh xuống bàn một cái ‘rầm’.

-Sao? Tớ nói là cậu như vậy mà cũng có bạn trai đấy. Cậu có ý gì sao? – Vy chẳng nhường mà đập lại cái ‘rầm’.

Cái bàn bị đập: “Em có lỗi gì đâu!”

-Cậu! – Đào nghẹn lời, to tiếng.

-Tớ như thế nào? – Vy nhún mày.

-Dừng lại đi hai cậu! – Lam nhỏ giọng nói.

-Cậu đừng xen vào! – Vy và Đào quay sang nhìn Lam, đồng thanh.

-Nhưng...Thư đang đọc sách mà! – Lam tốt bụng chỉ về phía Thư đang ngồi.

-Hà? –Vy và Đào kinh ngạc, đồng thanh.

-Cậu ấy...- Đào nhìn về hướng Thư.

-...đang đọc sách? – Vy cũng nhìn Thư.

‘Phịch!’ Nhưng đã muộn rồi. Âm thanh các trang sách va chạm vào nhau đã vang lên. Thư ngồi đó, nhẹ nhàng đóng quyển sách đang ở trên tay lại, đặt nó xuống bàn.

-Ồn quá rồi đây. – Tay Thư khẽ nâng kính, đứng lên, giọng nói không cao cũng không thấp – Các cậu muốn nói gì thì cứ ra ngoài mà nói, hoặc là về nhà nói, hoặc là nhắn tin, hoặc là giao tiếp bằng ánh mắt đi. Ở đây thì yên lặng cho tớ đọc sách. Các cậu cứ ồn như vậy biết làm phiền đến người khác lắm không? Đến một người-không-có-ý-thức-công-cộng như cậu ta mà còn biết đeo tai nghe bluetooth để chơi game kia. Sao các cậu không noi gương cậu ta đi!

Thư vừa nói vừa chỉ tay về phía Trung đang ngồi bên cạnh.

-Gi? Dính líu gì đến tôi chứ? Với lại, tôi mà là người-không-có-ý-thức-công-cộng hả? Nói cho rõ ràng đi! – Trung nổi cáu. Rõ ràng là cậu đang yên phận chơi game thôi mà cũng bị lôi vào trong cuộc nói chuyện này là sao?

-Nhưng rõ ràng là do Vy... - Đào chưa dứt câu thì đã bị Thư cắt ngang.

-Nè Đào, cậu nhìn tớ, thấy tớ có giống là đang quan tâm về chuyện cậu nói không? – Thư thẳng thừng nói. – Còn cậu nữa, một người suốt ngày chỉ biết chơi game không chịu học hành gì thì không có tư cách xen vào cuộc nói chuyện này đâu, Trung!

-Tớ...- Đào á khẩu.

-Cậu nói cái gì? Tôi là người suốt ngày chơi game, không học hành đây thì sao? Liên quan tới cậu à? Là cậu tự ý kéo tôi vào cuộc nói chuyện này đó thôi chứ tôi có muốn xen vào đâu! Một người suốt ngày chỉ biết đọc sách như cậu thì không hiểu gì về cuộc sống đâu! Có khi đến lúc chết vẫn không biết tại sao mình lại chết nữa ấy chứ! Chỉ vì một quyển sách mà la mắng bạn bè. Cậu thấy vậy đáng lắm sao? – Trung bùng phát, to tiếng với Thư.

-Trung, cậu bình tĩnh đi! – Vy nhắc.

-Cậu thì biết cái gì về sách mà nói! Sách là nơi lưu giữ và trao đổi kiến thức cho con người. Nếu không có nó, những thứ mà con người đã quên mất sẽ không bao giờ nhớ lại được. Sách có rất nhiều tác dụng...(tiếp hơn 10000 từ) – Giọng thư nghẹn lại, nhưng cô vẫn cố giải thích cho Trung hiểu sách không phải là một thứ tầm thường mà là một vật cao quý.

-Thư... - Trung nhận ra chất giọng của Thư có hơi khác, muốn gọi cô nhưng bị Đào ngăn cản.

-Cậu nên xin lỗi đi! – Đào nói.

-Tại sao tôi phải xin lỗi? Với lại, không phải cô ấy đã to tiếng với cô sao? Sao lại nói đỡ giúp cô ấy chứ? – Trung nhìn Đào khó hiểu.

-Cậu không hiểu đâu! – Vy đột nhiên xen vào – Tóm lại, cậu chỉ cần xin lỗi cậu ấy là được rồi!

-Tôi không xin lỗi cô ấy đâu! – Trung khẳng định.

- Cậu ấy là một ‘mọt sách’ nên cậu ấy rất quý sách. Cậu ấy muốn mọi người trân trọng sách nên cậu ấy mới tức giận như vậy. Cậu mau xin lỗi cậu ấy đi. – Lam nói.

-Nhưng cô ấy rất quá đáng... - Trung chưa dứt câu thì đã bị Vy ngắt lời.

-Có một số chuyện chỉ khi cậu quan sát bằng tâm thì cậu mới hiểu được. – Vy nói – Ngay bây giờ, cậu có hiểu được cậu ấy muốn nói gì với cậu không?

-Cậu ấy muốn nói cho tôi biết tầm quan trọng của sách. – Trung nói.

-Đừng có suy nghĩ đơn giản như thế! – Vy nói – Cậu thử nhắm mắt lại, nghe cậu ấy nói thử xem.

-Được rồi. – Trung nói, nhắm mắt lại.

Cậu im lặng nghe từng lời cô nói. Cô nói rất nhiều về sách, nhưng dường như cô đang tránh nói về một cái gì đó. Có những đoạn cô định nói gì đó nhưng lại lảng sang đoạn khác. Rốt cuộc cô đang giấu cái gì?

Trung vừa nhắm mắt lại đã cảm thấy như vậy. Cậu đã cảm thấy giọng của cô có chút xúc động trong đó. Rốt cuộc, cậu vẫn không biết được cô muốn nói gì.

-Cậu hiểu chưa? – Vy ghé sát bên tai cậu, nhỏ giọng.

-Tôi hiểu rồi. – Trung nói, từ từ mở mắt ra nhìn Thư.

Thư cũng vừa diễn thuyết xong nhưng...

‘Tí tách! Tí tách!’ Âm thanh giọt nước rơi xuống va chạm với vật thể vang lên.

-Thư...Cô...- Trung ngạc nhiên nhìn Thư.

Nước mắt Thư đang rơi xuống bàn. Thư đang khóc, đang khóc trước mặt cậu.

-Tôi...Tôi xin lỗi... - Trung cúi đầu.

-Tôi...không cần... - Thư gắng giọng, ngồi xuống, quay mặt sang chỗ khác.

-Tôi...- Trung cảm thấy lòng ngực đau nhói, không biết nói gì.

Và ngay sau đó, phục vụ mang thức ăn bày lên bàn. Thư lặng lẽ ăn súp, không nói lời nào. Không khí cũng vì đó mà trở nên âm trầm.

-Thôi, ta cùng uống nào! – Nam nói – Lấy bia đưa cho mỗi người một chai.

-Ừ... - An hòa theo.

Thư cầm lấy chai bia, uống liền.

-Thư, cậu không cần uống đâu! – Lam lo lắng.

-Hà? Tớ muốn uống! – Thư mặt đỏ ửng, tay cầm chai bia uống ‘ùng ực’.

Và không tới 5 phút sau, cô đập mặt xuống bàn, ngủ thiếp đi. Số là, Thư không thể uống bia được, cô chỉ có thể uống rượu mà thôi.

-Nhìn kỹ lại...thì...chỗ này giống với...công viên...lúc nhỏ...mình đi...quá... - Thư lẩm nhảm – Lúc đó...hình như mình...đã gặp một...cậu bé...tên gì ấy nhỉ...a...Juny...đây mà...

Thư cười cười rồi ngủ thiếp đi luôn.

-Hà? – Trung ngạc nhiên khi nghe thấy những gì Thư lẩm nhảm - Juny... sao?

Sau khi ăn xong, cả bọn về nhà. Tối hôm đó, điện thoại Lam đột nhiên nhận được một tin nhắn từ số máy lạ. Đó là một tin nhắn hình ảnh.

-Đây là... - Giọng Lam mang theo một chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh sao đó đã bình tĩnh lại – Không thể nào đâu!

Rồi cô ấn nút xóa tin nhắn.

Trong tin nhắn đó là một bức ảnh chụp An và một cô gái nào đó. An cười tươi nhìn cô gái, cô gái thì thể hiện rõ vẻ ngượng mỗ lần yêu thích nhìn cậu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tách rời

Sáng hôm sau, tại canteen trường.

-Phải nói, hôm qua đi ăn vui lắm luôn á! – Đào tươi cười nói.

-Nghĩ sao mà vui vậy? – An nói.

-Cũng phải ha...Hôm qua Thư và Trung cãi nhau rất kịch liệt mà... - Nam gượng cười.

-Các cậu lại nói gì vậy? – Trung đột nhiên cau gắt – Nhiều chuyện thế!

-Giờ đây? – An lờm Trung, tỏ ý “cậu là ai mà tớ không được bàn tán?”

-Thư, cậu thấy sao? – Đào bắt chế độ ‘nhiều chuyện’ lên.

-Thấy gì? – Thư khó hiểu.

-Thì...Chuyện cãi nhau với Trung á! – Vy nói.

-Hừm? – Thư ngây ngô, rồi hỏi một câu ngớ ngẩn – Có sao? Hèn gì tớ cảm thấy bản thân chẳng muốn nói chuyện hay nhìn mặt cậu ta gì cả!

-Thật sao? – Đào vờ ‘ồ’ lên một tiếng, khẽ liếc sang Trung.

-Mà, cậu nghĩ sao? – Thư chán nản nói – Tớ đang định tìm bạn trai. Chứ cứ như vậy, chán quá...

-Hả? – Tất cả đồng thanh (trừ Thư).

-Cậu nói sao? – Đào lấp bắp.

-Cậu muốn tìm bạn trai? – Nam cũng lấp bắp theo.

-Không phải trước giờ chị đều chờ ‘anh ấy’ sao? Sao bây giờ lại...? – An cũng ngạc nhiên không kém.

-Chị thấy ‘anh ta’ chẳng nhớ chị đâu, nên...việc gì phải chờ để lãng phí tuổi thanh xuân của bản thân chứ? – Thư thần nhiên nói.

-Ừm...Chị nói rất có lý. Em ủng hộ chị! – An nói.

Trong lúc mọi người đang cười đùa với nhau thì vẫn có một con người lẻ loi, mơ hồ ngồi yên lặng suy nghĩ. Người đó cứ mãi lạc trong suy nghĩ mà chẳng hề biết mọi người đang nhìn mình.

-Lam...Lam...Lam...Cậu nghe tớ nói không đấy? – Vy quơ quơ tay tay trước mặt Lam.

-A...Hả? ... Xin lỗi...Cậu nói tới đâu rồi? – Lam ngơ ngác, mắt hiện rõ sự mơ hồ.

-Trời ạ...Cậu đi tới đâu rồi? Mỹ? Pháp? Canada? Ý? Tới đâu rồi hả? – Vy thờ dãi.

-A...Xin lỗi nha...Tôi qua mãi xem phim nên ngủ muộn quá...Giờ hơi buồn ngủ xú! – Lam cười trừ nhìn Vy.

-Thật là! Em phải biết giữ gìn sức khỏe chứ! – An lo lắng.

-Vâng...Em biết rồi. Em sẽ không vậy nữa... - Lam hơi ngập ngừng. Giọng có chút khác lạ.

-Bớt thả thính nhau trước mặt bọn chị đi nhá! – Vy nói.

-Biết bọn này FA không? – Minh cũng cất lời.

-Rồi...rồi... - An đáp qua loa.

-Mà, hôm nay tớ sẽ đến CLB Kịch để giới thiệu rồi. Các cậu cứ về trước đi nhé! – Thư chợt nhớ ra, nói.

-Nhắc mới nhớ,đội trưởng CLB Âm Nhạc cũng bảo tớ hôm nay khi tan học đến tham gia hoạt động CLB... - Vy cũng nhớ ra.

-Tớ cũng vậy. – Đào bắt chợt lên tiếng.

-Gi? – Thư, Vy đồng thanh, đưa mắt nhìn Đào. Đôi mắt hiện rõ dòng chữ “Cậu mà cũng vào CLB được sao?”

-Các cậu lại vậy nữa rồi!!!Rốt cuộc tớ đã làm gì đâu? – Đào nói.

-Cậu vào CLB nào thế? – Thư nghiêm túc hỏi.

-CLB Thiên Văn...Chỉ vậy? – Đào hơi bị bất ngờ bởi gương mặt nghiêm túc của Thư, từ tốn trả lời.

Thư, Vy, Nam, Trung, An không hiểu sao lại ngay lập tức bụm miệng lại, người run run. Và 10 giây sau...

-Hahaha... - Thư cười như chưa bao giờ được cười.

-Hahaha...Tớ...ha...tớ... - Vy không thể nhịn được, cười đến chảy nước mắt.

-Ha...ha...hahaha...Em...đau... - An cũng không kém.

-Haha...Nam...haha...Na...m...haha... - Trung không nhìn được liền liếc sang Nam đang ngồi đối diện.

-Haha...haha...Đào...Đà...o...tớ...haha...xin...haha...tớ xin...ha...xin lỗi...Tớ...haha...không nhìn...được...haha... - Nam cố bụm miệng nén cười nhưng không được.

-Nam, cậu... - Đào tức giận lườm Nam. Những người khác có thể cười cô nhưng riêng cậu thì không được.

-Tớ...hahaha... - Nam chẳng dừng được.

-Được rồi...Hahaha... - Thư nén cười, nghiêm túc hỏi – Vậy cậu có biết, sao Sirius còn có tên là gì không?

-Sao Sirius á? Ừm...Để xem...- Đào ngẫm nghĩ rồi phán một câu – Không biết.

-Là sao Thiên Lang. – Vy nói.

-Vậy, sao Sirius có màu gì? – Thư tiếp tục.

-Màu bạc. – Đào nói.

-Cậu cho rằng tất cả các ngôi sao đều màu bạc sao? – Thư thờ dãi.

-Màu xanh. – Minh nói.

-Thế Canopus là ngôi sao sáng nhất ở đâu? – Thư hỏi.

-Thiên hà. – Đào nói.

-Làm ơn đừng đoán mò nữa! – Thư chán nản.

-Canopus là ngôi sao sáng nhất trong chòm sao phía nam Thuyền Đẻ. – Trung nói.

-Vậy, nó sáng thứ mấy trên bầu trời ban đêm? – Thư.

-Năm. – Đào.

-Canopus là ngôi sao sáng thứ hai trên bầu trời ban đêm. – Nam.

-Vậy, nó đứng sau ngôi sao nào? – Thư.

-Thua... - Đào.

-Đứng sau Sirius. – An nói.

-Cuối cùng, tên của Canopus xuất phát từ đâu? – Thư.

-Tớ...không biết...- Đào.

-...

Đột nhiên im lặng. Không ai trả lời câu hỏi của Thư, à không, nói đúng hơn là, tới lượt Lam nên mọi người không trả lời.

-Lam...Lam...Hồn cậu lại tới đâu rồi? – Vy gọi hồn Lam về.

-A...Xin lỗi...Cậu vừa hỏi gì? – Lam ngơ ngác lần 2.

-Thư hỏi là tên của ngôi sao Canopus xuất phát từ đâu? – Vy thờ dãi nhìn Lam.

-Có thật là cậu ấy hỏi không thế? – Lam ngạc nhiên. Một người tri thức như Thư mà cũng không biết điều này sao?

-Là Thư hỏi Đào. Đào tham gia CLB Thiên Văn nên Thư mới khảo sát cậu ấy thử xem cậu ấy biết bao nhiêu. – Trung giải thích.

-À...Hiểu rồi. – Lam gật gù.

-Vậy cậu biết không? – Đào hỏi.

-Tên của Canopus xuất phát từ Canopus thần thoại, một người dẫn đường cho Menelaus, vua của Sparta. – Lam nói.

-Tất cả câu trả lời của các cậu đều đúng, chúc mừng. Còn Đào, cậu trả lời đúng được 0/6 câu hỏi mà tất cả những người không tham gia CLB Thiên Văn như bọn tớ đều trả lời được 6/6 câu. Cậu nghĩ sao về việc tham gia CLB đó? Không thấy tội nghiệp CLB đó sao? – Thư nói rồi quay sang Lam – Còn cậu nữa. hôm nay hôn cậu lạc đi đâu rồi Lam?

-Tớ xin lỗi...Tại buồn ngủ quá...- Lam nói.

-Về nhà ngủ đủ rồi hãy đi học! – Thư nói.

-Tớ sẽ rút kinh nghiệm. – Lam nói.

Ở một bàn ăn gần đó.

-Xem ra mọi chuyện vẫn bình thường nhỉ? – Một nam sinh nói.

-Ừm! Xem ra ta phải tiến hành kế hoạch B thôi! – Nữ sinh ngồi cùng bàn ăn với nam sinh đó trả lời.

-Ừ! – Nam sinh đó khẽ gật đầu, tỏ ý tán thành.

(Lưu ý: Từ nay mình sẽ gọi nam sinh là (1), nữ sinh là (2) nhé. Cho nó bí ẩn!).

Giờ giải lao hôm sau. Nhóm người Minh và Vy đang bước đi trên hành lang, con đường tới canteen.

-Anh Khải An! – Một giọng nói trong trẻo phát ra phía sau lưng họ.

*Giới thiệu nhân vật mới:

-Luu Bảo Ngọc: 16 tuổi, học lớp 10C2. Là học sinh học cùng trường với họ.

+Biệt danh: Không có.

+Không biết võ. Thuộc dạng tiểu thư con nhà gia giáo. IQ:125/200.

+Ngoại hình: Tóc đen xõa dài, đôi mắt đen to tròn long lanh trông rất đáng yêu, đáng đẹp.

+Tính cách: Không biết.

-Anh Khải An! – Bảo Ngọc chạy tới, nín lấy cánh tay mà An đang đan vào tay Lam khiến tay hai người tách ra.

-A...Là em à, Bảo Ngọc. – An chẳng có phản ứng gì, chỉ mỉm cười nhìn Bảo Ngọc.

Lam sững người nhìn bàn tay vừa bị tách ra khỏi tay An rồi nhìn về phía An. Cậu đang cười, với một cô gái khác. Và, cô gái này, cô cũng đã nhìn thấy trong...

Lam hơi thất thờ. Nỗi buồn đang dần hình thành trong lòng cô.

-An, cô bé này là ai thế? – Trung tò mò hỏi – Trông hai người có vẻ khá thân thiết...

-Em chào mọi người. Em là Luu Bảo Ngọc, học lớp 10C2! Em là người quen của anh Khải An. – Nói xong, Bảo Ngọc nở một nụ cười nhẹ rồi quay sang kéo tay An đi – Anh đã hứa giúp em rồi mà, đi thôi!

-Tớ phải giúp cô bé này rồi, nên, tạm biệt nhé. – An vẫy vẫy tay chào họ rồi bước đi theo Bảo Ngọc.

-...

-Chị ơi, chị có phải là Tường Lam không ạ? – Bây giờ là một giọng nam vang lên phía sau họ.

-Em là...? – Lam quay mặt nhìn lại, tò mò hỏi.

*Giới thiệu nhân vật mới:

-Vương Thanh Phong: 16 tuổi, học lớp 10C3. Là học sinh học cùng trường với họ.

+Biệt danh: Không có.

+Biết một chút võ. Thuộc dạng học sinh gương mẫu. IQ:130/200.

+Ngoại hình: Tóc màu trà ngắn cùng với đôi mắt màu tím nhàn nhạt khiến cậu trở nên khá lãng tử mặc dù bản thân là dạng học sinh gương mẫu.

+Tính cách: Không biết.

-À vâng. Em xin tự giới thiệu, em là Vương Thanh Phong, học sinh lớp 10C3. Em ở trong CLB Bóng Đá Nam của trường ạ. Em được biết chị rất am hiểu về bóng da911 nên, liệu chủ nhật tuần này, em có thể mời chị đi uống nước để bàn về bóng đá không ạ? – Thanh Phong lễ phép nói.

-À...Được thôi! – Lam không quan tâm lắm, thờ ơ đáp. Cô vẫn còn khá thắc mắc về mối quan hệ giữa An và cô gái kia nên không hề để tâm đến người trước mặt.

-Vâng, 8 giờ sáng ở quán Suri nhé chị! Cảm ơn chị rất nhiều! Em xin phép về lớp ạ! – Thanh Phong cúi chào rồi bước đi.

-Ừm, không có gì. Hẹn gặp lại. – Lam đáp cho có lệ rồi lại chìm vào suy nghĩ cho đến khi Vy gọi cô

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: ‘Ai đó’

[Anh yêu em nhiều lắm...Công chúa của anh!] Một giọng nói ngọt dịu vang lên từ điện thoại Lam.

-Không thể nào...Đó là... - Lam kinh ngạc, nước mắt vô thức rơi xuống.

Hôm sau, tại canteen trường.

-Ê An, sao hôm nay Lam lại không đi học thể? – Đào hỏi.

-À, em ấy bảo là buồn ngủ quá nên nghỉ một ngày để ngủ cho đã! – An nói.

-Vào lớp ngủ cũng được mà! – Nam nói.

-Nhưng chị Thư bảo là vào lớp không được ngủ nên... - An nhìn Thư.

-Không phải nên vậy sao? – Thư lau miệng hỏi.

-Vâng... - An gượng cười.

-Nhớ bảo Lam chăm sóc sức khỏe cho tốt đó! – Vy nói.

-Vâng! – An cười.

Ở một bàn ăn gần đó.

-Có vẻ như lung lay rồi nhỉ? – (1) nói.

-Chơi cú quyết định không? – (2) dò xét.

-Ok luôn! – (1) cười, trả lời.

Hôm sau nữa...

-Hello Lam. Lâu rồi không gặp! – Vy vẫy tay chào.

-Ừ...Ừm...- Lam gượng cười, vẫy tay chào lại.

-Sao? Hết buồn ngủ chưa? – An lo lắng hỏi.

-À, v...Hết rồi... - Lam ngồi xuống.

-Sao vậy? Có chuyện gì xảy ra sao? – An thấy hành động của Lam khá khác thường thì lo lắng hỏi.

-Không...Không có gì đâu... - Lam né tránh ánh mắt của An.

-Em đang giấu anh cái gì phải không? – An nghi hoặc nhìn Lam.

-Em...không có... - Lam dời mắt về hướng khác, không nhìn An.

-Vậy, sao em lại né tránh anh? – An bức xúc quát.

-Em...không... - Lam đang định nói thì bị An ngắt lời.

-Em không muốn nói thì thôi vậy...Anh không ép... - An bắt lực ngồi xuống phía đối diện.

-Em... - Lam siết chặt nắm tay, cắn môi.

Không khí từ đó mà trở nên âm trầm hơn nhiều.

Tối hôm đó, tại bar Night.

-Ừa, là anh sao? – Một thiếu nữ mặc trang phục bồi bàn bước vào căn phòng mà An đang ngồi uống rượu.

-Lam...Là em sao? – An với tay ôm lấy người thiếu nữ đó.

-Này...Anh làm gì vậy? – Thiếu nữ đó vì bị bắt ngờ, hốt hoảng nói.

-Em giận anh sao, Lam? – An kéo thiếu nữ đó vào lòng, tay đặt sau đầu cô ấy, hôn cô một cái thật sâu.

-Ừm... - Thiếu nữ đó cố gắng phản kháng nhưng vẫn không được, đành yên lặng chịu đựng bàn tay đang bắt đầu tháo cúc áo cô ra.

‘Cạch!’ Cánh cửa bị mở ra một cách thô bạo. Tại cánh cửa ấy, một cô gái đang đứng với gương mặt ngạc nhiên.

-A... - Người thiếu nữ được An ôm vào lòng nghe thấy tiếng động thì vội vàng vùng vẫy thoát ra rồi chạy ngay ra ngoài.

-Lam... - An gọi với.

Cô gái đứng tại cánh cửa xoay người, chạy đi. Cô gái đó không ai khác là Lam. Cô...đã nhìn thấy tất cả rồi. Tại sao chứ? Cô vẫn đối xử với cậu rất tốt mà! Tại sao cậu lại làm thế với cô chứ? Cậu đã bảo rằng cậu chỉ yêu mình cô thôi mà, sao bây giờ cậu lại làm thế với một cô gái khác chứ? Nếu muốn làm vậy, sao cậu không chia tay với cô đi? Sao còn để cô nhìn thấy...rồi đau như thế này? Cậu sợ cô không chịu chia tay hay thương hại cô sẽ đau lòng? Hết thật rồi...Cô đúng là quá ngốc rồi! Cậu không chia tay với cô cũng chỉ là vì hôn ước thôi! Cậu chưa từng yêu cô! Cậu...chỉ quan tâm tới cái tập đoàn nhà cô thôi! Thế mà...Vì cớ gì? Vì cớ gì cô lại yêu cậu đến thế chứ?

Nóng quá! Và đau nữa! Cô có thể cảm nhận được rằng có dòng nước nóng ấm đang chảy ra từ khóe mắt mình. Tim cô giờ như bị dao cắt thành từng mảnh, rỉ máu.

Đau quá...Đau quá...Nếu biết trước mọi chuyện sẽ như thế này, cô đã không yêu cậu rồi! Cô quá ngốc! Cô lại đi tin vào lời nói ‘Tớ chỉ yêu mỗi cậu thôi!’ từ miệng một người không quá thân thiết. Tại sao cô lại rung động chứ? Tại sao? Tại sao? Ai đó, ai đó làm ơn hãy nói cho cô biết đi! Tại sao cô lại yêu cậu nhiều như vậy chứ? Tại sao cô lại thấy tim nhói đau như thế này cơ chứ? Ai đó làm ơn cho cô biết đi! Cô xin đó!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chia tay – Biến mất

Trưa hôm sau, giờ giải lao, Lam bước ra khỏi lớp. Cô cứ trầm mặt, xung quanh người tỏa ra một cỗ sát ý.

-Lam, em sao vậy? Hôm nay em lạ lắm. Có chuyện gì... sao? – An níu lấy cánh tay của Lam nhưng lại bị cô vung ra, kinh ngạc nhìn cô.

Lam không nói gì, cũng chẳng hề nhìn về phía An dù chỉ một cái, cứ bước đi như vậy.

-Chuyện gì vậy? – Cả bọn ở phía sau ngạc nhiên – Họ cãi nhau sao?

Đến sân vận động ở sau trường, Lam chợt dừng lại.

-Lam à, em sao vậy? Có chuyện gì rồi? – An đưa tay nắm lấy bàn tay của Lam, lo lắng nói – Em cứ nói với anh. Anh sẽ giúp em mà! (T/g: Anh không nhớ à?□)

-Em... - Lam gạt tay An ra, chẳng quay đầu lại, giọng run run – Em...muốn chia tay!

-Hả? – Cả bọn kinh ngạc, không tin vào những gì mình vừa nghe được. Chắc là có sai sót gì ở đâu rồi! (T/g: Không có đâu ạ!)

-Lam...em nói gì vậy hả? Anh đã... làm gì sai chứ? – An vội kéo tay Lam, giọng ứa máu□ – Em hiểu làm gì rồi phải không?

Lam quay đầu lại nhìn An. Đôi mắt chứa đựng một nỗi thất vọng sâu sắc.□

-Rốt cuộc anh...cũng...không... - Lam nấc lên, nước mắt tuôn trào, quay người chạy đi, thét – Em ghét anh!

-Lam? – An thần thờ.

Gì đây? Sao cô lại muốn chia tay với cậu? Sao cô lại nói rằng cô ghét cậu? Sao cô lại chạy đi? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao? Cậu muốn biết lí do! Tại sao cô muốn chia tay với cậu, muốn rời bỏ cậu cơ chứ???

Nước mắt An khẽ rơi. Cậu lấy tay che mặt mình, khóc. Cậu chưa bao giờ cảm thấy đau như thế này cả. Cậu...rốt cuộc đã làm gì?

Còn Lam, cô đã chạy đi thật xa. Cô thấy đau quá! Tại sao An lại không chịu giải thích? Tại sao cậu lại không xin lỗi cô? Nếu cậu giải thích, cô sẽ tin mà! Nhưng tại sao, tại sao cậu lại không nói gì cả? Cậu hỏi cô, cậu đã làm gì sai? Sao cậu không tự hỏi bản thân mình đi chứ? Chết thật! Đau quá rồi!

Chạy đến khi mệt mỏi, Lam đã dừng bước ở một ngôi nhà hoang nằm ở đâu đó cô không biết. Cô đứng tựa người vào tường, lấy tay lau vết nước mắt trên mặt mình, thở hồng hộc. Không biết có phải vì đau lòng quá hay không mà mắt cô đã bắt đầu mờ đi rồi.

-Phi vụ xuyên quốc gia lần này, mày sắp xếp như nào rồi? – Một giọng khàn khàn vang lên.

-Dạ thưa đại ca, em đã chuẩn bị đủ tiền để lấy hết ‘hàng’ rồi! – Một giọng khác vang lên.

-Tốt lắm! Khi nào hàng tới? – Tên được gọi là đại ca nói.

...vv...vv...

Gì đây? Hình như cô vừa nghe thấy điều không nên nghe thì phải? Không nên nghe thêm nữa, cô phải nhanh rời khỏi đây thôi!

Nghĩ là làm, Lam nhấc chân bước đi.

‘Loạt soạt’ Âm thanh cò va chạm với nhau vang lên.

-Ai đó? – Giọng nói lúc này trò chuyện với tên đại ca vang lên.

-Mấy đứa bây ra xem thử đi! – Tên đại ca nói.

-Dạ. – Những giọng khác nữa vang lên.

Lam giật mình. Cô chỉ là sợ ý thôi mà! Có cần xui thế không?□ Thôi, phải đi ngay thôi!

Lam lần nữa nhấc chân lên bước đi thì cảm thấy có một bàn tay đặt lên vai mình.

-Cô bé là ai? – Một người hỏi.

-Sao lại ở đây? – Một người khác lên tiếng.

Lam khẽ quay mặt lại. Trước mặt cô là 2 người thanh niên cao to vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuộn. Một người có vết sẹo dài kéo từ mắt trái sang má phải, người còn lại thì buộc bên tay trái một cái khăn màu đỏ.

-Tôi...đi ngang qua đây... - Lam ngập ngừng nói.

-Vậy là cô bé nghe thấy hết rồi sao? – Tên có vết sẹo hỏi.

-Không...Tôi chỉ...đi ngang qua thôi... - Đầu Lam đột nhiên đau điếng như có ai lấy búa gõ lên vậy.

Hình ảnh trước mắt cô cứ quay tròn, quay tròn mãi. Cô thấy tình trạng mình không được ổn rồi đó nha, phải chạy đi ngay thôi!

Và với cái tính nghĩ là làm, cô vừa nghĩ xong đã quay người bỏ chạy.

-Nè, định chạy à? Bắt nó lại! – Tên có vết sẹo quát.

Rồi hai tên đó đuổi theo. Tên có vết sẹo đánh vào gáy cô một cái mạnh. Cô ngất đi. Tên buộc khăn thấy vậy thì đỡ lấy cô, trói cô lại rồi hai người ‘khiêng’ cô về lại ngôi nhà hoang.

-Đại ca, bọn em vừa bắt được con bé này. Có vẻ nó đã nghe thấy hết rồi ạ! – Tên có vết sẹo nói, thả Lam nằm xuống đất.

-Giờ ‘xử’ nó sao ạ? – Tên buộc khăn hỏi.

Tên đại ca đó ngẩng nhìn Lam bị ngất đang nằm ở dưới đất. Rồi bỗng hấn bật cười lớn.

-Tốt lắm. Nhốt nó lại! – Tên đại ca ra lệnh.

-Vâng. – Tên có vết sẹo và tên buộc khăn đồng thanh, ‘khiêng’ Lam đem đi nhốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ký ức ngày xưa

Trong chương này sẽ xuất hiện bối cảnh ở nước ngoài nên mọi người lưu ý là ở nước nào thì nói tiếng nước đó nhé. Mình sẽ không sử dụng google dịch nữa để tránh gây khó đọc cho nhiều bạn.

Tại nhà của Minh, phòng An. An ở trong phòng, cửa khóa kính. Những chiếc cửa sổ cũng bị đóng lại, rèm thì bị kéo lại, ‘nuốt’ hết ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào phòng. Phòng đã tối, nhưng An không hề bật đèn, cứ để nó tối như vậy, tối như tâm trạng cậu lúc này. Cậu ngồi trên giường, lưng tựa vào tường, bên cạnh là chiếc điện thoại và một quyển album ảnh. Ánh sáng trắng yếu ớt phát ra từ chiếc điện thoại ánh lên quyển album, khiến nó sáng lên một cách mờ nhạt.

‘Loạt soạt’ An khẽ đưa tay mở quyển album ra, nhìn chăm chú vào tấm ảnh có trong đó và thỉnh thoảng lại mỉm cười, lại khóc và lại đau.

_____ 12 năm trước _____

Ở Canada, trong một ngôi biệt thự xa hoa.

-Chào hai cậu. – Một người đàn ông trung niên cất lên một chất giọng khàn khàn nhưng chứa đầy sự ấm áp, tay dắt theo một cậu bé tầm 5 tuổi.

-Ô, chào cậu. Lâu rồi không gặp! Đến chơi à? – Giọng một người phụ nữ hiền hòa vang lên chứa đầy sự bất ngờ.

Bên cạnh người phụ nữ là một người đàn ông trung niên cao lớn với vẻ mặt nghiêm nghị, tay nắm tay một cô bé cũng tầm 5 tuổi.

-Sắp tới tớ phải đi công tác rồi nên định nhờ cậu chăm sóc cho Lucile ấy mà! – Người dắt tay cậu bé nói, đưa mắt nhìn cô bé đang lấp ló sau lưng người đàn ông đứng đối diện, ngờ vực hỏi – Đó phải chăng là...

-Ừm. Đó là con của bọn tớ! – Người phụ nữ cười.

-Ô, dễ thương quá! – Người đàn ông dắt tay cậu bé cười khen ngợi.

-Đương nhiên. Con của tớ cơ mà! – Người đàn ông nắm tay cô bé cười – Mà... Cậu cứ yên tâm công tác đi, tớ sẽ chăm sóc ‘con rể tương lai’ của tớ thật tốt!

-Vậy thì nhờ hai người rồi! Nếu có chuyện gì thì... – Người đàn ông dắt tay cậu bé hơi ngập ngừng rồi quay sang nói với cậu – Con ở lại đây với cô chú nhé, với vợ tương lai của con nữa. Ba phải đi công tác rồi nên sẽ không mang con theo được, nhưng ba đã nhờ Sion và Ferris đến đón con rồi. Họ còn phải học nữa nên sẽ đến trễ đấy, con đồng ý chứ?

-Dạ, vâng! – Cậu bé mỉm cười đáp.

-Xin chào cậu. Tớ là Lucile Varliere. – Cậu bé mỉm cười chào cô bé trước mặt.

-Chào cậu, tớ là Jyotis Landry. Cứ gọi là Jyotis là được rồi! – Cô bé thân thiện giới thiệu.

-Cậu là vợ tương lai của tớ à? – Lucile thẳng thắn hỏi.

-Hình như là vậy... - Jyotis e dè trả lời.

-Vậy thì, ta xưng anh em nhé? Vợ tương lai của anh! – Lucile cười, dang tay ôm lấy Jyotis. (T/g: Bé có phải là con nít không thế?)

Trong một khu vườn với rất nhiều loài hoa. Một cô bé đang ngồi dưới đất, tay cầm xẻng(đồ chơi á) xới đất lên, bên cạnh là một cậu bé đang chăm chú nhìn.

-Em đang làm gì thế? – Lucile hỏi.

-Trồng hoa. – Jyotis trả lời, vẫn tiếp tục xới đất.

-Đề anh giúp em nhé? – Lucile xắn tay áo lên, lấy tay xới đất.

-Đề em tự làm được rồi. Làm vậy sẽ bẩn tay anh đấy! – Jyotis vội ngăn lại.

-Không sao đâu. Bẩn tay vì giúp em cũng đáng mà! – Lucile cười.

-Anh đưa em đi mua kem nhé. Chịu hông? – Lucile cất giọng ngọt lịm hỏi.

-Thôi. Đã 12 tuổi rồi mà còn ăn kem gì nữa! – Jyotis nói.

-Vậy em muốn ăn gì? – Lucile hỏi.

-Ăn bánh phô mai Cheese Cake được hông? – Jyotis hỏi.

-Đương nhiên được. Em muốn ăn gì chúng ta liền ăn cái đó. – Lucile cưng chiều.

-Thế đến quán Pink Happy nhé? – Jyotis cười.

-Được thôi. – Lucile cũng cười.

-Jyotis, em đâu rồi? – Lucile gọi to, mắt đảo đi đảo lại tìm kiếm xung quanh. Lúc này chỉ mới vừa rời mắt khỏi Jyotis một chút thôi mà đã lạc mất cô rồi.

Cậu hốt hải chạy đông chạy tây tìm cô. Đến một công viên nọ, cậu nhìn thấy một bóng người ngồi dưới một gốc cây. Hình như là Jyotis thì phải?

-Jyotis, anh đến bên em ngay đây! – Lucile vội vã chạy tới bên cạnh cô.

-Anh...Anh...Em sợ lắm! – Jyotis nhào tới ôm lấy Lucile, khóc nức nở.

-Ngoan. Đừng sợ! – Lucile cũng ôm lấy Jyotis.

-Em cứ...sợ...sẽ không...nhìn thấy anh...nữa... - Jyotis nức lên, vùi đầu vào ngực Lucile.

-Chẳng phải anh đã tìm được em rồi sao? Nín đi, anh thương. – Lucile xoa nhẹ đầu cô.

-Không...Em không thương anh nữa đâu! – Jyotis giận dỗi nói – Em đã gọi anh...gọi rất nhiều...nhưng anh không nghe em...còn rời khỏi em nữa...

-Anh xin lỗi. Anh thương em mà. Em đừng giận nữa! – Lucile hối lỗi.

-Em giận luôn! – Jyotis giận dỗi.

-Thôi mà, anh xin lỗi. Sau này sẽ chỉ nghe mỗi lời em nói thôi. Anh sẽ không bỏ em một mình nữa đâu! – Lucile hứa – Hứa luôn đấy!

-Nếu anh thất hứa thì làm sao? – Cô ngược nhìn cậu, hỏi.

-Nếu anh thất hứa, anh sẽ bị một nghìn cây kim đâm tới chết luôn. Được chứ? – Cậu cười, xoa xoa đầu cô.

-Tạm tha cho anh đó! – Cô hừ một cái, ra vẻ khoan dung.

-Cảm ơn em nhé! – Cậu lại xoa đầu cô lần nữa.

-Tớ thích cậu. Xin hãy làm bạn gái của tớ! – Một nam sinh đứng trước mặt Jyotis, tỏ tình.

-Hả? Tớ...Tớ...xin lỗi. Tớ không thích cậu. – Jyotis nói.

-Sao cậu lại không thích tớ? – Nam sinh đó đau lòng hỏi.

-Ồ thì... - Jyotis lấp lửng câu nói, đầu tìm lí do.

-Vì em ấy là bạn gái kiêm vợ tương lai của tôi! Cậu hiểu chứ? – Lucile bất ngờ xuất hiện, kéo Jyotis vào lòng, hùng hổ tuyên bố.

-Ế??? – Cô đỏ mặt, lấp bắp – Anh...Anh nói gì thế?

-Không phải sao? Em không thương anh sao? – Lucile mếu máo nhìn cô.

-Thì...Cũng thương...Mà, không chơi với anh nữa! Em đi đây! – Jyotis then quá hóa giận, vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay cậu, bước đi.

-Jyotis, anh sai rồi! Đừng giận anh mà! – Lucile vội đuổi theo, nài nỉ.

-Hừ! Em không có giận! – Cô nói, cười một cái.

-Em rõ ràng là giận rồi còn gì? – Cậu nói, níu tay cô lại.

-Em không có giận. – Cô nói.

-Thế sao em lại bỏ anh đi? – Cậu ôm lấy cô, thì thầm bên tai – Anh không muốn mất em đâu!

-Em...Thì tại anh lại nói những thứ như vậy trước mặt mọi người...Em thấy ngượng lắm! – Jyotis ngại ngùng nói.

-Nhưng mà, anh không chỉ muốn cho tất cả mọi người trong trường biết đâu! Anh còn muốn cho cả thế giới này biết nữa kìa. Anh muốn tất cả mọi người biết rằng, em là người yêu của anh, là vợ tương lai của anh, và là người anh yêu thương nhất! – Cậu dịu dàng nói.

-Đừng nói vậy nữa...Ngại lắm!!! – Cô đỏ mặt nói.

-Anh yêu em nhiều lắm! – Lucile nói, cúi người hôn nhẹ lên môi Jyotis một cái.

-Anh...Anh... - Jyotis lấp bắp nói không nên lời.

(T/g: Thế mọi người đã biết Lucile và Jyotis là ai chưa? Nếu chưa biết thì mình nói luôn cho nhé! Lucile là An, còn Jyotis là Lam đấy!)

Từng bức ảnh hai người chụp chung với nhau cứ gọi cho An nhớ về Lam, người con gái mà cậu yêu rất nhiều! Lúc này đây, cậu chỉ biết nhốt mình trong phòng để nhớ lại những kỷ ức lúc mà Lam còn bên cạnh. Cậu cứ nhớ, rồi lại thấy đau, rồi lại khóc. Cậu đã luôn tự hỏi rằng cậu đã làm gì sai để cô thay đổi? Người con gái mà cậu rất yêu nay đã rời bỏ cậu rồi! Đã bỏ cậu lại một mình rồi!

Thời tiết dù lạnh, nhưng vẫn không lạnh bằng lòng cậu lúc này. Cậu thấy cô đơn lắm! Cậu và cô đã từng hứa với nhau rồi mà! Chỉ cần cậu không bỏ rơi cô thì cô sẽ mãi bên cạnh cậu mà! Sao bây giờ cô lại như thế?

Trong đầu An bây giờ chỉ còn trắng xóa, không còn cũng như không thể suy nghĩ thêm bất cứ gì. Nó...đã hoàn toàn ‘trống rỗng’ khi mà cô bỏ đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Sự thật

Chủ nhật, tại nhà(biệt thự) của Vy, trong phòng Thư.

-Rốt cuộc là có chuyện gì vậy chứ? Sao Janna lại nói chia tay Jin được chứ? – Đào khó hiểu nói. Không phải bình thường hai người đó luôn dính lấy nhau như hình với bóng sao? – Cậu biết gì không Vy? Thử nữa!

-Tớ không biết. – Vy ảo não nói.

-Nếu biết thì tớ đâu cần ngồi đây cực nhọc hack vào điện thoại của cậu ấy chứ? – Thư bức tức nói, tay lướt trên bàn phím laptop.

-Haizz... - Đào thở dài.

-Được chưa? – Vy hỏi.

-Còn 70% nữa. – Thư chỉ tay vào màn hình. Trên đó hiện lên một thanh dữ liệu đang chạy.

-Lâu thế! – Đào than.

-Trong thời gian chờ đợi, muốn ăn gì không? – Thư xoay ghế lại, nhìn Vy và Đào.

-Trúng ộp la với trái cây phết bơ thì sao? – Đào hỏi.

-Được đó. – Vy đồng tình.

-Thêm chút trà shan tuyết cổ thụ nữa nhé! – Thư nói.

-Được rồi. – Vy nói, bước tới bộ đàm được lắp bên cạnh cửa ra vào, bật lên – Bác Julia Child ơi, làm cho bọn cháu 3 phần trứng ộp la với 3 phần trái cây phết bơ nhé! Thêm 3 tách trà shan tuyết cổ thụ nữa!

[-Các cháu muốn ăn loại trái cây nào?] – Giọng nói trong bộ đàm vang lên.

-Nào cũng được ạ. Xong rồi thì bảo chị giúp việc mang lên phòng Thư nha bác! – Vy nói.

[-Ừ. Bác biết rồi. Đợi chút nhé!] – Bác Julia Child nói.

Rồi Vy tắt bộ đàm, tiến lại giữa phòng-nơi đặt bộ bàn ghế- ngồi xuống.

-Được bao nhiêu rồi? – Vy hỏi.

-35% - Thư nói.

-Lâu... - Đào thở dài.

Rồi 10 phút sau, chị giúp việc mang bữa sáng lên cho họ. Đến khi ăn xong thì cũng vừa lúc thanh dữ liệu chạy đến 100%. Thư ngồi lên ghế, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình. Vy và Đào cũng đứng chống một tay lên bàn, một tay lên ghế, tập trung nhìn vào màn hình.

Tên màn hình laptop hiện lên những ứng dụng, phần mềm có trong điện thoại Lam.

Thư click chuột tìm ứng dụng "Lịch Sử Cuộc Gọi" và bắt đầu rà soát.

-Không có liên lạc gì lạ cả! – Thư nói.

-Sang tin nhắn tìm thử xem! – Đào nói.

-Ừm – Thư nói, thoát ra ứng dụng "Lịch Sử Cuộc Gọi", click vào ứng dụng "Tin Nhắn".

-Cậu ấy nhận được tin nhắn từ một vài SĐT(số điện thoại) lạ. – Thư báo cáo.

-Xem thử xem. – Đào nói.

-Có một tin đã bị xóa. Để tớ phục hồi lại. – Thư vừa click chuột vừa ấn bàn phím, thao tác rất điêu luyện. Không hổ danh là K.O.

Rồi khi màn hình vừa hiển thị số 100% thì đột nhiên xuất hiện một tấm ảnh.

-Đây là... - Giọng Thư chứa đầy sự ngạc nhiên.

-Jin và cô bé Bảo Ngọc đó...Sao họ lại... - Đào ngỡ ngàng.

-Bình tĩnh đi. Từ bây giờ, chúng ta phải đặt mình vào bản thân Janna, nếu không thì không thể hiểu được cậu ấy nghĩ gì đâu! – Vy nhắc nhở - Khi Janna nhìn thấy tấm ảnh này, cậu ấy sẽ cảm thấy như thế nào?

-Nếu tớ là Janna, khi nhìn thấy tấm ảnh Jin cười nói với cô bé đó thì mình chắc chắn sẽ không tin đâu. Dù sao Janna và Jin cũng đã bên nhau rất lâu rồi, sao có thể dễ dàng nghi ngờ nhau vậy chứ? Nhưng...- Đào hơi ngập ngừng.

-Cậu ấy đã dao động rồi, phải không? – Vy nói.

-Ừm – Đào gật đầu.

-Xem tin khác thôi. – Thư nói, click vào tin khác.

Một đoạn video được phát lên. Trong đoạn video đó, Jin thì ôm ngang eo Bảo Ngọc đang mặc lễ phục công chúa, gương mặt ôn nhu, hiền hòa, hiện rõ vẻ cung chiêu, sủng nịnh, cất giọng ấm áp [Anh yêu em nhiều lắm... Công chúa của anh!].

-Nếu như chưa nhìn thấy tấm ảnh lúc này thì Janna chắc chắn không tin, nhưng... - Đào ngập ngừng - ...Cậu ấy đã dao động rồi, chắc chắn sẽ nghi ngờ Jin.

-Cậu nói đúng lắm! Nhưng mà sao Jin lại làm thế? Cậu biết gì không Thư? – Vy nhìn sang Thư, hỏi.

-...

Thư không trả lời. Đứng ra là cô đang suy nghĩ nên không thể trả lời được.

-Thư? Cậu sao thế Thư? – Đào quơ quơ tay trước mặt Thư.

-A...Nhớ rồi! – Thư đột nhiên hét toáng lên.

-??? – Vy và Đào khó hiểu nhìn người bên cạnh.

-E hèm... - Thư ho một cái, điều chỉnh lại giọng – Thật ra, cái video này, Jin đang diễn theo kịch bản!

-Kịch bản? – Vy và Đào ngạc nhiên.

-Phải. Nó ở trong vở diễn "Nàng công chúa tôi yêu" do chính trường CLB Kịch biên soạn. Hôm đến tham gia hoạt động CLB, tớ tình cờ nhìn thấy hai anh chị khối trên đang diễn đoạn này! – Thư giải thích.

-Ồ...Nhưng sao cô bé đó lại mặc lễ phục công chúa? – Đào thắc mắc – Chỉ là tập thôi mà, có cần mặc trang phục chính thức đâu!

-Có lẽ cô bé đó đã báo với đội trưởng là mặc lễ phục sẽ giúp diễn nhập vai hơn. Hình như cô bé đó được chọn để diễn vai công chúa trong ngày hội thi hát hằng năm mà! – Thư nói.

-Ồ...Hiểu rồi. Nhưng cũng không đến mức phải chia tay với Jin mà! – Đào nói.

-Còn một tin nữa này...- thư click chuột vào tin nhắn còn lại.

Trên màn hình hiện lên một dòng chữ "Nếu không tin có thể đến bar Night kiểm chứng, phòng VIP 3. Không cần cảm ơn. Người giấu tên." Và một đoạn video được phát lên bên dưới.

[Ừa, là anh sao? – Một thiếu nữ mặc trang phục bồi bàn bước vào căn phòng mà An đang ngồi uống rượu.

-Lam...Là em sao? – An với tay ôm lấy người thiếu nữ đó.

-Này...Anh làm gì vậy? – Thiếu nữ đó vì bị bất ngờ, hốt hoảng nói.

-Em giận anh sao, Lam? – An kéo thiếu nữ đó vào lòng, tay đặt sau đầu cô ấy, hôn cô một cái thật sâu.

-Ừm... - Thiếu nữ đó cố gắng phản kháng nhưng vẫn không được, đành yên lặng chịu đựng bàn tay đang bắt đầu tháo cúc áo cô ra.

‘Cạch!’ Cánh cửa bị mở ra một cách thô bạo. Tại cánh cửa ấy, một cô gái đang đứng với gương mặt ngạc nhiên.

-A... - Người thiếu nữ được An ôm vào lòng nghe thấy tiếng động thì vội vàng vùng vẫy thoát ra rồi chạy ngay ra ngoài.

-Lam... - An gọi với.]

-Gì đây? – Đào ngờ ngàng, tức giận – Janna chia tay là phải rồi! Sao nhóc ấy lại dám vụng trộm sau lưng cậu ấy chứ?

-Bình tĩnh đi. – Vy nói.

-Sao tớ bình tĩnh nổi? Cậu xem thằng em cậu đã làm gì kia? – Đào cáu gắt.

-Vy nói đúng đó! Bình tĩnh đi! – Thư nói – Cậu không thể nhìn theo một hướng khác sao?

-Cậu cũng muốn biện hộ giúp nhóc Jin sao? – Đào khó chịu.

-Tớ không biện hộ hay nói giúp, tớ chỉ nói sự thật thôi! – Thư nói, chỉ tay vào video – Cậu không nhìn thấy sao?

-Thấy gì? – Đào nheo mắt nhìn theo.

-Xung quanh chỗ Jin ngồi có rất nhiều chai bia hay rượu gì đó ngổn ngang, lộn xộn. Có vẻ như nhóc đó say rồi. – Thư nói – Vì Janna giấu nhóc ấy điều gì đó lúc ở canteen nên đầu óc nhóc ấy lúc đó chỉ nghĩ đến Janna. Và khi cô bé đó bước vào, Jin đã nhìn nhầm cô bé đó thành Janna và hành động như vậy. Trong khi đó thì Janna lại nhận được tin nhắn này và chạy đến kiểm tra, rồi thấy cảnh đó.

-Thế sao Jin không đuổi theo? – Đào hỏi. Ít nhất cũng chạy theo nắm tay người yêu mình lại chứ?

-Cậu không thấy là nhóc ấy đang nhận thức mơ hồ à? Đến cô bé đó còn nhìn nhầm là Janna được thì nhìn Janna sẽ thành người khác thôi! – Thư bắt đầu cáu gắt. Giải thích với Đào quá mệt! – Lúc đó nhóc ấy đã vô cùng ngỡ ngàng khi cô bé đó bỏ chạy. Và hơn nữa, nhóc ấy say đến mức đứng còn không nổi nữa, nói chi là đuổi theo.

-Vậy là rõ rồi. Họ bị bẫy! – Vy nói.

-Ừm. Không biết ai đã bày ra cái bẫy này để chia rẽ hai người họ nhỉ? – Đào bắt đầu suy nghĩ.

-Là ai thì không biết nhưng chắc chắn có liên quan đến cô bé tên Bảo Ngọc này! Không thể nào mọi chuyện lại trùng hợp như vậy! Mà, dù sao thì bọn mình cũng nên nói cho Jin và Janna biết sự thật đi, để họ làm lành với nhau.

-Ừm. Tớ đề nghị nói cho Jin trước! – Đào nói.

-Tán thành! – Thư đồng ý.

Và thế là họ xuống gara lái xe đến nhà(biệt thự) của Minh, nơi An sống.

Khi đi trên đường, họ vô tình nhìn thấy Thanh Phong đang đi bộ gần đó. Họ lái xe đến gần, hạ kính cửa xuống, hỏi.

-Em là Vương Thanh Phong phải không? Cậu nhóc hẹn Ja...Lam đi uống nước hôm thứ ba. – Thư thò đầu ra cửa hỏi.

-Dạ vâng, đúng ạ. Còn mấy chị là bạn của chị ấy sao? – Thanh Phong hỏi.

-Ừ. – Vy nói.

-Vậy...Chị/Em có gặp chị/cậu ấy không? – Đào và Thanh Phong đột nhiên đồng thanh.

Cả hai đưa mắt nhìn nhau.

-Không...Không phải em đi uống nước với cậu ấy sao? – Đào hỏi.

-Đúng là vậy, nhưng chị ấy không đến. Em chờ suốt hai tiếng đồng hồ rồi đấy. Nghĩ là chị ấy quên rồi nên em mới đi về đây. Không phải mấy chị là bạn của chị ấy sao? Sao không biết? – Thanh Phong hỏi vặn lại.

-Bọn chị cũng không biết nữa! Cậu ấy đã không về nhà từ thứ sáu rồi. Bọn chị cũng không liên lạc được! – Thư nói.

-Vậy chị/cậu ấy đi đâu rồi? – Đào và Thanh Phong đồng thanh lần 2.

-Thôi thì, chị thay mặt Lam xin lỗi em. Để em phải chờ lâu như vậy! – Thư nói.

-Không sao đâu chị. – Thanh Phong lễ phép.

-Em cứ về trước đi. Bọn chị sẽ đi tìm cậu ấy! – Vy nói.

-Nhưng... - Thanh Phong chưa dứt câu thì Thư đã lái xe chạy đi.

Tại nhà(biệt thự) của Minh.

"Tĩnh tình!" Tiếng chuông cửa vang lên.

[-Xin hỏi là ai vậy?] – Một giọng nói phát ra từ bộ đàm được lắp bên cạnh chuông cửa.

-Chúng tôi là bạn của An. – Đào nói.

[Đã hiểu. Các vị vui lòng chờ giây lát để tôi đi xác nhận!] – Rồi âm thanh từ bộ đàm tắt hẳn.

10 giây sau...

[-Xin lỗi đã để các vị chờ lâu. Mời các vị vào!] – Bộ đàm vừa dứt lời thì cánh cổng biệt thự cũng mở ra.

Thư lái xe vào trong.

-Hello cậu. – Nam chào Đào.

-Ừm, chào cậu. – Đào cũng vui vẻ chào lại.

-Đến đây có việc gì thế? – Trung hỏi.

-Tìm An. Nhóc đấy đâu rồi? – Thư hỏi.

-Trong phòng á! Cậu ta đã ở lì trong đấy từ hôm bị chia tay rồi! – Nam nói.

-Phòng ở đâu? – Vy hỏi.

-Lầu 2 phòng thứ 5 từ cầu thang bước tới. – Minh nói.

-Cảm ơn. Xin lỗi đã làm phiền! – Vy nói rồi bước vào.

Thư và Đào cũng bước theo sau.

-Có chuyện gì sao? – Trung nhìn Nam

-Không biết. Đi theo xem sao! – Nam đề nghị.

-Được đó. – Trung tán thành rồi đi theo Vy.

Nam và Minh cũng đi theo.

Đến trước cửa phòng An.

-Này An. Mở cửa ra cho chị vào! – Vy gõ cửa – Chị có chuyện muốn nói với em!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cãi nhau

Này An. Mở cửa ra cho chị vào! – Vy gõ cửa – Chị có chuyện muốn nói với em!

Đáp trả cho câu yêu cầu của cô là một sự yên lặng lạ thường. ‘Tĩnh!’ Điện thoại của Vy đột nhiên vang lên âm báo. Cô nhận được một tin nhắn từ An.

-‘Có chuyện gì thì chị cứ nói đi. Em sẽ nghe.’ – Vy đọc tin nhắn rồi nói – Đây là chuyện liên quan đến Lam, em không muốn nghe sao?

‘Tĩnh!’ Âm báo tin nhắn vang lên.

-‘Thì chị cứ nói đi.’ – Vy đọc tin nhắn, cố nén giận, nói – Chị muốn nói trực tiếp với em!

‘Tĩnh!’

-‘Nhưng em không muốn!’ – Vy đọc tin nhắn. Bây giờ cơn tức giận của cô đã lên tới đỉnh điểm rồi. An ‘rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt’ sao? – Nếu em không ra thì đừng trách chị quá đáng! Giờ chị đếm từ 1 đến 3, em không ra nói chuyện với chị thì đừng hối hận. 1...2...3...

Ba tiếng đếm vang lên chậm rãi, không gian vẫn yên ắng như vậy, chẳng có gì thay đổi cả.

-Được lắm! Em nghĩ cánh cửa này có thể ngăn cản chị gặp em sao? – Vy tức giận, lấy chân đạp mạnh vào cánh cửa chắn lối trước mặt. ‘Rầm’

Cánh cửa vô tội phải về với đất mẹ: Em đã làm gì sai?

Vy nhấc chân bước vào phòng, Đào và bọn Minh định theo vào trong thì bị Thư ngăn lại.

-Đây là chuyện riêng của họ, chúng ta không nên xen vào! – Thư nói.

-Ừm – Nam đồng tình.

Căn phòng của An như tách biệt với thế giới bên ngoài. Dù là ban ngày nhưng căn phòng vẫn tối om, chỉ có chút ánh sáng le lói chui vào từ giữa khe cửa và ánh sáng trắng từ điện thoại của An. Vy bước tới cửa sổ, kéo rèm và mở cửa sổ ra. Những tia nắng ấm áp tranh nhau len lỏi vào căn phòng. Bóng dáng An từ trên giường cũng dần hiện ra.

An ngồi trên giường, tựa lưng vào tường, khuôn mặt u ám, đôi mắt hờ hững nhìn Vy.

-Bây giờ đã gặp trực tiếp rồi. Sao? Chị có gì muốn nói với em? – An cất giọng thờ ơ xen lẫn u buồn.

-Được rồi. Đây là chuyện về Lam. Cậu ấy...

-Em với cô ấy đã chia tay rồi, nên, nếu chị đến đây chỉ để nói về cô ấy thì xin lỗi, em không có thời gian tiếp chị đâu! – An ngắt lời Vy, tay vớ lấy quyển album và điện thoại, bước xuống giường, rời đi.

-Nè An, chị cần em bình tĩnh để... - Vy níu tay An lại nhưng bị cậu hất ra.

-Chị nghĩ tôi còn có thể bình tĩnh được sao? – An quay người lại nhìn Vy, quát – Bị người con gái mình hết mực yêu thương bỏ rơi, chị có hiểu cảm giác đó không? Làm sao hiểu được chứ? Chị là người đa nhân cách mà! Tôi thấy tội thay cho chị, không có lấy một nhân cách thật!

-Em... - Vy gạt mình. Nước mắt cô vô thức rơi xuống.

Mọi người khá bất ngờ. Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy An lớn tiếng với con gái, đặc biệt người này còn là chị cậu ta nữa chứ! Còn Vy, đây cũng là lần đầu tiên, họ nhìn thấy Vy khóc. Trước nay dù có chuyện gì xảy ra, cô cũng cười tươi chứ chưa khóc bao giờ. Có vẻ như cô đã bị tổn thương rất sâu rồi!

Vy sống người nhìn người con trai trước mặt mình. Em cô, An, chưa bao giờ to tiếng với cô như vậy, trừ lần đó.

-Giờ thì tôi có việc rồi, đi trước đây. Tạm biệt! – An nói, quay người bước đi, không để ý đến những giọt nước mắt của Vy.

-An, sao em có thể nói như vậy! Vy dù gì cũng là... - Thư bức xúc quát An thì nhìn thấy Vy ra hiệu im lặng.

-Thư, cậu không cần xen vào đâu! – Vy nói, giọng thay đổi, lấy tay lau nước mắt ở khóe mắt.

Cô bước vòng qua An, đứng trước mặt cậu.

-Vy, chẳng lẽ cậu...? – Thư ngạc nhiên – Là cậu sao?

Vy không trả lời. Cô ngược mặt nhìn An, nhìn thẳng vào đôi mắt của cậu, tay khẽ đặt lên vai An, bóp thật mạnh.

-Đau! Chị định làm gì thế? – An nhận thấy vai mình đang bị một lực rất mạnh bóp chặt.

-Có vẻ như em đã quên mất rằng chị là chị song sinh với em rồi, phải không? – Vy không giảm lực tay mà còn tăng thêm.

-Tôi... - An nhìn bà vai mình đang bị bóp chặt đến đau đớn.

-Nhìn thẳng vào mắt chị, Lucile! – Vy nói.

-Chị... - An khó hiểu nhìn Vy. Sao cô lại gọi thẳng tên thật của cậu chứ?

-Được rồi. Trước hết chị muốn nói cho em biết một điều. – Vy giảm lực tay, liếm môi, nhẹ giọng nói – Dù chị có là người đa nhân cách đi nữa thì chị vẫn có một nhân cách thật. Đó chính là ‘chị’ thật sự của em. Và chị bây giờ, chính là ‘chị’ thật sự của em. Vì chúng ta là song sinh mà chị và em dường như có thể hiểu được người còn lại đang nghĩ gì, cảm thấy như thế nào. Nhưng...em đã quên rồi. Trước giờ, những thứ chị nghĩ, những việc chị làm, em có hiểu chúng có ý nghĩa gì không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Thấu hiểu lẫn nhau – Cuộc gọi nguy hiểm

Trước giờ, những thứ chị nghĩ, những việc chị làm, em có hiểu chúng có ý nghĩa gì không? Chắc em chưa từng để ý đến những việc nhỏ nhặt đó đâu nhỉ? – Vy cười khổ - Chị làm tất cả chúng chỉ để bảo vệ em, bảo vệ anh Sion, bảo vệ gia đình của chúng ta. Em nghĩ vì sao lần đó chị lại giấu em? Vì chị không muốn em phải nhìn thấy và chịu đựng những điều giống như chị. Em nghĩ vì sao chị lại là người đa nhân cách? Vì chị đã nhận thấy rằng ‘chị’ của em đã quá yếu đuối rồi, chị không thể nào bảo vệ em và anh Sion được nữa nên chị mới tìm tới những nhân cách khác. Em có hiểu vì sao, trong việc giáo dục em, chị luôn nghiêm khắc hơn anh Sion không? Vì nếu chị nuông chiều em quá thì em sẽ trở nên yếu đuối giống như chị lúc trước, rồi sẽ bị người khác ức hiếp. Sẽ không có người chị nào không muốn em mình có một cuộc sống bình yên cả! Em có còn nhớ lúc em học lớp 4, em đã đánh bạn học chỉ vì bạn em nói xấu chị không? – Cười hạnh phúc – Lúc đó, chị thật sự, thật sự rất vui. Nhưng chị không thể nói bất cứ lời cảm ơn hay lời quan tâm nào với em cả. Chị rất buồn, nhưng biết làm sao được? Nếu chị nói vậy, khác nào chị tán thành việc em đánh bạn học chứ? Hôm nay, chị đến đây cũng là có lý do. Chị biết em lúc này đang rất đau khổ khi bị Jyotis bỏ rơi. Em đau đến nỗi, là một người chị song sinh với em, chị còn cảm nhận được. Nhưng điều làm chị bất ngờ và đau nhất là, em đã lớn tiếng với chị, đã đối cách xưng hô với chị!

Giọng Vy bắt đầu nhòe đi.

-Ừ thì, bị người mình yêu thương nhất bỏ rơi, làm sao lại không đau được chứ? Dù đã chắc chắn rằng em sẽ nói như vậy, nhưng chị vẫn không thể nào chịu đựng được. Đau lắm chứ...Chị biết bây giờ em đã lớn, đã cao hơn cả người chị này, nhưng chị vẫn muốn bảo vệ em...Chị biết là chị rất phiền phức! Chị cũng biết là em không muốn được chị đối xử như một đứa trẻ nữa, nhưng chị không thể...chị không thể ngừng bảo vệ em được! Đối với chị, em vẫn là một cậu nhóc mít ướt, đáng yêu, vụng về cần được chăm sóc, quan tâm bảo vệ. Chị biết em đã trưởng thành nhưng chị vẫn không chịu chấp nhận. Khi chị chấp nhận nó thì cũng đồng nghĩa với việc chị chấp nhận được một cuộc sống không có em. Chị không muốn buông tay em, để em đi được! Nếu chị buông tay em, chị sợ rằng...em sẽ vấp ngã...Chị không muốn...không bao giờ muốn em bị tổn thương...không muốn một chút nào! Đó là một cái cớ rất cao thượng phải không? Chị chỉ là...chỉ là một người chị ích kỷ mà thôi! Chị chỉ là không muốn em rời xa chị, bỏ lại chị một mình trong cuộc sống hỗn độn này! Chị xin lỗi...chị xin lỗi...xin lỗi em rất nhiều...Xin em hãy tha thứ...cho sự ích kỷ của chị...Nhưng đừng hiểu lầm...chị vẫn luôn yêu em...sẽ mãi mãi yêu em...Nếu muốn...em cứ việc dựa dẫm vào chị...chị sẽ luôn bảo vệ em...luôn ủng hộ em...luôn...bên cạnh em mà...Nên đừng bao giờ...đừng bao giờ gọi chị...bằng cái cách xưng hô lạ lắm đó...Chị...đau lắm đấy! Em biết không...

Bàn tay đang đặt trên vai An đã bắt đầu run lên từ lúc nào. Vy đã cúi gầm mặt, che đi tiếng nấc trong lời nói, người run run. Cô khóc, khóc một cách tĩnh lặng.

An thì cứ đứng sững người như vậy. Từ trong tim cậu, một nỗi đau bất chợt xuất hiện, thoáng qua và biến mất. Đây là lần đầu tiên, cậu cảm nhận được, đó là nỗi đau của Vy, của người chị song sinh của cậu. Nước mắt cậu lăn dài. Cậu chưa bao giờ nghĩ rằng, Vy đã hy sinh cho cậu nhiều đến thế. Cậu khẽ bước thêm một bước nữa, dang rộng tay, ôm Vy thật chặt.

-Em cũng yêu chị rất nhiều, chị Ferris... - An nói, cúi mặt lên bờ vai cô.

Vy vừa ngạc nhiên, vừa hạnh phúc. Cô đón nhận cái ôm của An, tay đặt ngang hông cậu, ôm chặt.

-Đừng bao giờ rời xa chị, được không? – Vy van xin.

-Vâng. – An đáp lại.

Những người khác đứng ở phía xa nghe thấy tất cả. Riêng Minh, cậu đã vô cùng ngạc nhiên khi biết Vy có nhiều tâm sự đến thế. Cậu luôn nghĩ rằng, Vy là một cô gái đa nhân cách bình thường như bao người khác, lúc lạnh lùng, lúc thân thiện, lúc lại cười nói, lúc lại vô tư. Vậy ra, cậu chẳng hiểu điều gì về cô cả! Từ lúc nào mà IQ của cậu lại sụt giảm nghiêm trọng đến vậy? Đến cả con người thật của một người, cũng nhìn không thấu. Cậu...có phải đã trở nên quá vô dụng rồi không?

Cho đến một lúc lâu sau, An và Vy mới bình tĩnh lại. Thư liên trình bày tất cả cho An nghe. Nghe xong, An không khỏi bất ngờ.

-Vậy ra, chính em mới là người có lỗi. Em đã sai, em đã làm Lam khóc, đã làm em ấy đau lòng. Em phải đi, phải xin lỗi em ấy! – An nói, lấy điện thoại định gọi Lam thì bị Vy ngăn cản.

-Cậu ấy đang giận em, chắc chắn sẽ không chịu nghe điện thoại của em đâu! – Vy nói – Để chị gọi cho!

Rồi Vy lấy điện thoại ra, gọi cho Lam. Điện thoại đổ chuông, rồi có người bắt máy.

-Alo, Lam, cậu đang... - Vy đang nói thì chợt dừng lại.

-Cuối cùng cũng chịu gọi rồi sao? – Một giọng khàn khàn vang lên từ trong điện thoại.

Vy nhú mày, đưa điện thoại ra khỏi tai, nhìn vào tên hiển thị trên màn hình. “TUÔNG LAM”. Hai chữ này hiện rõ trên màn hình, chứng tỏ cô không nhầm số. Vậy, Lam đâu?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Sắp xếp

-Sao vậy... - An chưa dứt lời thì im bật.

Vy làm ký hiệu im lặng nhìn họ rồi đưa tay ấn vào biểu tượng loa ngoài trên màn hình điện thoại.

-Xin lỗi...Chủ nhân của điện thoại này ở đâu vậy? Tôi có chuyện muốn nói với cậu ấy. Anh có thể chuyển máy cho cậu ấy không?

-Cô bé đó đang ở trong tay tôi. Các người muốn gặp thì mang 50 tỷ đến giao dịch. – Giọng nói khàn khàn lần nữa vang lên – Không được báo cảnh sát, nếu không đừng hòng được gặp lại cô bé đó!

-Tôi hiểu. Nhưng anh có thể cho tôi nói chuyện với cậu ấy không? Tôi muốn chắc rằng cậu ấy vẫn ổn. – Vy liếc mắt nhìn Thur.

Thur hiểu ý của cô, lấy laptop ra gõ gõ.

-Lắm lời. – Giọng nói kia quát – Nói đi!

-Vy ơi, cậu mau đến cứu tớ. Tớ không muốn phải ở một nơi ẩm ướt, im lặng đến đáng sợ như thế này đâu! Suốt ngày chỉ nghe thấy tiếng xào xạc, rồi đùng đùng, lủi rủi, mà xung quanh lại tối đen như mực. Tớ không chịu nổi nữa đâu! Cậu mau mang tiền đến đi! Cậu... ‘Bốp’...Á! – Lam đang nói thì đột nhiên thét lên.

-Mày mà nói thêm nữa thì đừng trách tao. 12 giờ trưa nay, tại ngôi nhà hoang quận 2 thành phố D, giao dịch. Đến trễ thì tự hiểu!

Rồi người đó ngắt máy.

-Lam bị bắt cóc? – Trung ngạc nhiên.

-Chuẩn bị tiền thôi! – Minh nói.

-Nhưng 50 tỷ lận á. Không ít đâu! – Nam nói.

-Báo cảnh sát... - Trung đang nói thì bị An ngắt lời.

-Im lặng đi! – An tức giận hét.

-Bình tĩnh đi An, còn chị mà! – Vy bình tĩnh nói, nhìn sang Thur đang gõ phím laptop – Sao rồi Thur?

-Chúng quá cao tay, tạo ra rất nhiều địa chỉ giả, nhưng... - Thur khẽ nâng kính – Chúng xem thường tớ quá rồi!

Thur ấn phím Enter. Tất cả những dấu thập đỏ nhấp nháy trên bản đồ hiển thị trên màn hình laptop đồng loạt biến mất, chỉ còn lại 2 dấu.

-Một nơi ở thành phố D, một nơi ở thành phố E. – Thur gõ gõ phím nói – Để tớ mã hóa thử xem.

Thur ấn ấn gõ gõ một lúc, trên màn hình hiện lên một thanh dữ liệu đang chạy, hiển thị con số 1%.

-Giờ chỉ có thể chờ thôi. – Thur nói. Chưa bao giờ cô thấy bản thân vô dụng như vậy.

-Chờ đến bao giờ, tầm 10 phút nữa là 12 giờ rồi! – Đào nhìn đồng hồ, gấp gáp nói.

-Tên đó có cho chúng ta thời gian chuẩn bị tiền không vậy chứ? – Trung bức xúc. Thời gian ngắn như vậy, tiền đâu ra?

-Làm sao đây? – Nam bắt đầu lo lắng.

-Chuẩn bị tiền trước đi! – Minh nhắc.

-Được rồi, để tớ cho người chuẩn bị tiền! – Đào nói, lấy điện thoại định gọi ai đó thì liền bị Thur ngăn cản.

-Không cần đâu! – Thur nói, liếc nhìn Vy.

Vy lấy ngón tay gõ nhẹ lên bàn, mắt không chớp, chìm vào suy nghĩ. Rồi bỗng, mắt cô chớp một cái, tay dừng gõ trên bàn, lấy điện thoại ra tìm kiếm thứ gì đó.

-Được rồi. – Vy nói, cất điện thoại vào túi – Bây giờ Thur, Minh, Trung, Nam và An đi tới khu rừng nguyên sinh ở thành phố E tìm và giải cứu Lam. Tớ, Đào và chị Rem sẽ kéo thời gian giao dịch thêm 20 phút nữa. Giờ thì đi thôi!

-Tại sao phải đến thành phố E và không phải D? Lam không phải đang bị giữ làm con tin ở thành phố D sao? – Trung thắc mắc.

-Không phải. – Vy thờ dài trả lời. Xem ra cô phải giải thích rồi! – Lam đã nói rằng nơi cô ấy bị nhốt là một nơi có tiếng xào xạc, ùng ùng và lú lo phải không? Xào xạc là âm thanh được tạo ra khi gió thổi làm lá cây va chạm vào nhau, ùng ùng là âm thanh mưa rơi nặng hạt trên mái nhà, lú lo là tiếng hót của chim chóc. Nơi nào có cây và chim? Là rừng. Lam nói nơi đó ẩm ướt, im lặng, xung quanh thì tối đen. Ẩm ướt có nghĩa là mưa mãi mà không dứt. Im lặng là ngoài bốn bức vách và Lam ra thì chẳng có ai ở gần đó cả. Xung quanh bị tối đen là do Lam đã bị bịt mắt lại. Những câu thúc giục tôi mang tiền đến giao dịch chính là nói, cậu ấy đã đạt đến giới hạn rồi, không thể tự thoát ra được. Hiểu chưa? Giải thích cho các cậu làm tốn những 5 phút rồi đó. Mau đi đi.

-Ừ...Ừm! – Tất cả ngạc nhiên, trừ An(đang buồn), Thư và Đào(bạn thân của Vy nên biết Vy sẽ hiểu Lam nói gì). Ai mà ngờ được chỉ với một cuộc đối thoại ngắn như vậy mà Vy đã tìm được bao nhiêu manh mối chứ? Đúng là quá kinh ngạc mà!

-Nhanh lên! – Vy nhắc.

-Ừ! – Đồng thanh.

Rồi họ xuất phát. Vy thì gọi bảo Rem đợi gần ngôi nhà hoang- nơi giao dịch- với một vali tiền chuộc, rồi cô và Đào xuất phát đến nơi giao dịch. Còn những người còn lại thì tiến tới khu rừng trong thành phố E.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Thành công

Nhóm giải cứu đến được khu rừng thành phố E lúc 12 giờ. Họ chia nhau ra tìm kiếm. Hơn 7 phút sau, họ loáng thoáng nhìn thấy một bóng người ở phía xa. Trung nhanh nhẹn chạy tới bắt lấy người đó.

-Các người là ai? Mau thả tôi ra! – Người đó bị Trung giữ tay ở phía sau, miệng hô hoán, mặt thấm mồ hôi.

-Nè, anh biết điều gì phải không? – Thư tỉnh mắt nhìn ra vẻ hoảng sợ được giấu sâu trong ánh mắt của người đó.

-Tôi...Tôi không biết. Tôi không biết gì cả! – Người đó lắp bắp.

-Vậy thì đừng trách tôi vô tình! – Thư nói, lấy từ đâu đó ra một đôi găng tay y tế mang vào, tay cầm một cây dao phẫu thuật và một ống tiêm đã có dung dịch gì đó bên trong.

-Cô...Cô định làm gì? – Người đó hoảng sợ.

-Nói hay không nói? – Thư lạnh lùng hỏi, tay mân mê con dao trong tay.

-Nói, tôi nói. Làm ơn đừng có đâm tôi! – Người đó sợ hãi, vội khai báo.

-Nhanh. – Trung quát.

-Nếu các người muốn tìm người thì cứ đi thẳng theo đường này, chừng 100m nữa là có một căn nhà hoang. Có người trong đó! – Người đó đảo mắt liên tục.

Thư không nói gì, thẳng tay tiêm ống tiêm vào tay người đó.

-Á...Tôi nói rồi mà, sao cô lại tiêm tôi? Cô đã tiêm thứ gì vào người tôi? – Người đó tức giận.

-Nói rồi? Có bao nhiêu phần trăm sự thật trong câu mà mày nói? – Thư liếc mắt nhìn người đó, cách xưng hô cũng đổi (anh – tôi -> mày – tao) – Nếu đã không có lợi thì giữ lại làm quái gì?

Trung, Minh, Nam ngạc nhiên nhìn Thư. Từ khi nào mà cô gái "mọt sách" đó lại có cái giọng "giang hồ" vậy chứ? Riêng An thì chẳng có tâm trạng để để ý đến những việc đó.

-Tôi...Tôi xin cô. Xin cô đừng giết tôi! Tôi sẽ dẫn các cô cậu đi. Mong cô tha cho tôi! – Người đó van xin.

-Cho mày 30 giây, dẫn bọn tao đi nhanh tới căn nhà hoang đó. Nói cho biết luôn, thuốc đó sẽ bắt đầu có tác dụng sau 1 phút đó. Từ lúc này tới giờ là 25 giây rồi. Mày nên tiết kiệm thời gian đi! – Thư cười lạnh.

-Tôi...Tôi đi ngay đây! – Người đó nói.

Rồi Trung thả người đó ra. Hắn ta vội vã chạy đi, dẫn đường cho họ.

Về phía nhóm giao dịch(Đào, Rem, Vy). Rem đã ẩn mình gần nơi giao dịch, chỉ có Vy và Đào là lộ mặt đi giao dịch. Đến nơi, họ nhìn thấy 3 người mặc đồ đen đang đứng dựa vào vách tường của ngôi nhà hoang. Người đứng giữa có vẻ như là tên cầm đầu.

-Giây này? Mày đi giao dịch mà lại đưa theo một đứa nữa sao? – Tên ở giữa nói, miệng rít một hơi thuốc – Chẳng lẽ mày không muốn gặp lại cô bé đó nữa sao?

-Anh nghĩ nhiều quá rồi! – Vy từ tốn giải thích – Tôi là một cô gái yếu ớt, gan nhỏ hơn kiến nữa, làm sao lại dám đến nơi này một mình? Phải cho tôi dẫn bạn theo để có thêm can đảm chứ! Với lại, bọn tôi đều là con gái, chân yếu tay mềm như nhau cả thôi, không thể nào gây nguy hiểm cho mấy anh đâu!

-Tao tạm tin lời mày nói. Thế, tiền đâu? – Tên đó hỏi, liếc nhìn Vy.

-Chưa có! – Vy nói.

-Chưa có? – Tên đó cao giọng – Bọn mày là tiểu thư tập đoàn lớn mà lại không có nổi 50 tỷ sao?

-Không phải vậy! – Đào gấp gáp nói.

-Thế thì là thế nào? – Tên bên cạnh tên đó hỏi.

-Như anh nói đấy, bọn tôi là tiểu thư của những tập đoàn lớn. Đối với chúng tôi mà nói, 50 tỷ chỉ là con số nhỏ mà thôi. Nhưng mà, để lấy được tiền ra khỏi tập đoàn thì phải có giấy tờ thống kê xem lấy tiền làm việc gì. Bọn tôi đang kẹt làm mấy giấy tờ đó đây! - Vy nói.

-Vậy khi nào xong? – Tên cầm đầu hỏi.

-Tầm 20 phút nữa! Mong mấy anh thông cảm cho bọn tôi! – Vy nói.

-Vậy tao sẽ đợi thêm 20 phút nữa, nếu mà không có...đừng trách tao! – Tên đó hừ lạnh.

-Cảm ơn anh! – Vy lịch sự nói.

Bên nhóm giải cứu. Người đó đã đưa họ tới căn nhà hoang đang nhốt Lam sau 30 giây. Xung quanh căn nhà có tổng cộng 10 người canh gác, bên trong thì có khoảng 4-5 tên đứng bên cửa sổ và sau cửa chính.

Thư thì tìm thuốc để giải cho người đã dẫn đường. Trong lúc đó thì Minh và Trung chia nhau ra "xử" mấy tên canh gác bên ngoài, Nam và An thì xông vào bên trong.

"Bịch...Đùng...Ầm...Rầm..."Hàng loạt âm thanh hỗn độn vang lên. Cánh cửa đột nhiên mở ra. An và Nam từ ngoài xông vào. Lọt vào mắt An là hình ảnh Lam cả người đầy bụi bẩn, tay bị trói về sau lưng, tóc rối bời, miệng bị dán băng dính, mắt bị bịt lại bằng vải đen. Lam nằm im dưới đất, không có bất cứ hành động gì.

Nhìn thấy Lam trở thành bộ dạng như vậy khiến An không thể nào bình tĩnh được nữa. Cậu lao vào đánh những tên đang đứng gần đó. Nam cũng xông vào đánh. Không tới 5 phút sau, họ đã "dọn" sạch sẽ những tên canh gác. An ngồi xồm xuống, cời dây trói, tháo băng dính và bịt mắt ra cho Lam. Cơ thể Lam nóng như lửa đốt, mặt đỏ hơn quả gấc, mồ hôi lấm tấm, môi thỉnh thoảng lại mấp máy gì đó.

An lo lắng, vội vã bế cô lên, đưa cô đến bệnh viện. Vừa bước ra khỏi căn nhà hoang thì trời đột nhiên đổ mưa, mưa như trút nữa. An vẫn không ngừng lại. Cậu bế cô chạy đi trong mưa. Người cậu ướt nước mưa, trên mặt có một dòng nước chảy. Không biết đó là nước mưa chảy xuống hay là nước mắt của cậu nữa?

Bên nhóm giao dịch.

-Tới giờ rồi đấy, tiền đâu? – Tên cầm đầu không kiên nhẫn hỏi.

-Sắp tới rồi! – Vy nói.

Rồi từ xa, Rem xuất hiện, trên tay là một vali tiền.

-Đưa tiền đây! – Tên cầm đầu nói.

-Anh phải cho tôi nghe giọng của cậu ấy chứ! – Đào nói.

-Đưa tiền đi rồi nghe! – Tên bên cạnh nói.

-Ai biết được các người khi nhận được tiền rồi có thả người hay giết để diệt khẩu không? – Đào lạnh lẽo nói.

-Rồi rồi. Lắm lời! – Tên cầm đầu thở dài, ra lệnh cho tên bên cạnh gọi điện thoại – Bây giờ cô bé đó không ở đây. Để tao gọi cho bọn mày nói chuyện!

-Vậy làm sao bọn tôi gặp được cậu ấy? – Vy hỏi.

-Yên tâm. Nhận tiền xong tao sẽ cho bọn mày biết địa chỉ! – Tên cầm đầu nói. Nhận thấy ánh mắt nghi ngờ của Vy, hắn đành giải thích thêm – Bọn tao là người tuân thủ lời hứa, bọn mày không cần lo!

-Ai biết được? – Vy nói băng quơ.

[“Tút...Tút...Tút...”...Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được. Vui lòng để lại lời nhắn sau tiếng "bíp"... "bíp"...] Giọng nói lạnh lót của chị tổng đài vang lên từ điện thoại của tên đó.

-Đại ca, không gọi được! – Tên đó khó hiểu nói.

-Cái gì? Sao lại...? – Tên cầm đầu đưa mắt về hướng cũ nhưng không thấy Vy, Đào và Rem đâu nữa.

Rồi hắn bất chợt nhận thấy một cái gì đó lạnh lạnh đang áp lên đầu hắn.

-Đứng yên. – Vy tay kê súng vào đầu hắn, lạnh giọng.

-Mày... "Bịch!" – Chưa kịp nói xong, hắn cùng 2 tên kia đã bị Vy, Đào và Rem cho một cú sau gáy và bất tỉnh mất rồi.

-Giao cho cảnh sát thôi. Chúng ta không cần "xử lý"! – Vy nói.

-Ừm! – Đào nói, lấy điện thoại ra gọi cho cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Giấc mơ

[Trưa hôm qua, một nhóm tội phạm buôn bán ma túy quy mô lớn xuyên quốc gia đã bị lực lượng cảnh sát bắt giữ khi đang bắt cóc một nữ sinh nhằm lấy tiền chuộc. Hiện những người này đang được tạm giam chờ tòa xét xử.] Giọng nói của MC chương trình thời sự vang lên.

Trong bệnh viện T, tại phòng 105.

-Em ấy sao rồi bác sĩ? – An lo lắng hỏi – Tôi là bạn trai của em ấy!

-Bệnh nhân bị sốt cao, lại vì bị bỏ đói suốt mấy ngày nên mới ngất đi. Chỉ cần cho bệnh nhân ăn và uống thuốc điều độ, đúng giờ thì bệnh nhân sẽ nhanh hồi phục thôi. Không cần phải lo đâu! – Bác sĩ nói.

-Vậy có thể vào thăm được chưa bác sĩ? – An hỏi.

-Được rồi. – Bác sĩ nói.

-Cảm ơn bác sĩ! – An cúi đầu cảm ơn rồi chạy ngay vào phòng bệnh.

Những người khác thì đứng bên ngoài để không làm phiền không gian riêng tư của họ. Bên trong phòng bệnh, Lam ngồi dựa vào đầu giường, mắt lơ đãng nhìn về một nơi xa xăm nào đó.

-Tiểu Lam! – An vui mừng chạy tới bên cạnh, ân cần hỏi han – Em thấy đỡ hơn chưa?

-Anh...đến đây làm gì? – Lam lạnh lùng nói, chẳng thèm nhìn An dù chỉ một cái.

-Anh... - An hóa đá. Cậu đã lo lắng đến nỗi quên mất rằng Lam vẫn còn đang giận và hiểu lầm cậu – Anh xin lỗi!

-Xin lỗi? Vì điều gì? – Lam dừng dum nói.

-Vì khiến em đau lòng... - An cúi đầu.

-Đau lòng? Anh đề cao bản thân mình quá rồi đấy! Dù anh có là chồng sắp cưới của tôi đi nữa thì cũng đừng nghĩ rằng anh có thể làm tôi đau lòng được! – Lam cười lạnh.

-Anh...Anh xin lỗi...

-Anh xin lỗi? Anh cứ nói xin lỗi là xong sao?

-Anh...

-Nếu anh thích cô bé đó đến vậy thì cứ nói với tôi. Tôi sẽ buông bỏ để anh và cô bé đó hạnh phúc mà. Sao anh không nói?

-Anh chưa bao giờ thích Bảo Ngọc cả! Em phải tin anh! Anh chỉ thích...à không...Anh chỉ yêu mỗi em thôi!

-Anh chỉ yêu mỗi tôi thôi? Anh bảo tôi tin anh? Ai mà tin nổi? – Lam đột nhiên khóc – Tôi chỉ tin vào những điều mà tôi nhìn thấy, những gì mà chính tai tôi nghe được mà thôi!

-Anh... - An bắt lực.

-Tôi...ghét anh... - Lam nấc lên.

-Anh xin lỗi mà. Em đừng khóc nữa! Anh sẽ đau lắm! Đừng khóc nữa, vợ của anh! – Tim An nhói lên. Cậu kéo cô vào lòng, ôm chặt như sợ khi buông tay cô sẽ vụt mất – Anh xin lỗi, tha thứ cho anh nhé! Anh sẽ không bao giờ như vậy nữa đâu!

-Tôi...ghét anh... - Lam vẫn khóc, người tựa vào vòm ngực săn chắc của An, bắt lực đám cậu – Nhưng...em vẫn...yêu anh...rất nhiều...Nhiều lắm... Em đau lắm...Anh đừng bỏ em mà...

-Rồi ngoan, anh thương mà! – An xoa đầu cô, vỗ về.

Lam vẫn không thể ngừng khóc được. Cô khóc không phải vì đau, mà khóc vì hạnh phúc.

_____ Mấy hôm sau _____

-Juny, mình ở đây nè! – Một giọng nói ngong ngiu của một bé gái dễ thương cất lên.

Cô bé chạy trên thảm cỏ rộng lớn, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía sau nơi có một cậu bé kháu khỉnh đang đuổi theo.

-A, đã bảo là đừng gọi tôi là Juny rồi mà! – Giọng nói kiêu ngạo xen lẫn mặt nhọc và bức tức của cậu bé đó vang lên. Cậu đang cố gắng đuổi kịp cô bé kia – Đứng lại đó!

-Còn lâu nhé! Bắt tớ đi nè! – Cô bé vẫn cứ chạy, còn quay mặt lại thè lưỡi cười chế nhạo cậu bé nữa chứ!

-Đợi đó! – Cậu bé cố gắng tăng tốc hết mức có thể để tóm được cô bé.

-Á! – Bỗng, cô bé hét lên đau đớn, sau đó lại khóc – Au...đau quá...huhuhu...

-Sao vậy? – Cậu bé vội chạy đến bên cạnh cô bé, lo lắng hỏi.

-Tớ bị vấp đá...ngã rồi... - Cô bé trung bộ mặt nước mắt nước mũi tèm lem nhìn cậu bé, miệng mếu máo – Chân tớ...đau quá à...

-Thật là! Sao hậu đậu thế? Còn đi được không? – Cậu bé mắng yêu cô bé, quan tâm.

-Tớ...au...- Cô bé cố đứng dậy nhưng không được vì đau.

-Được rồi, để tôi cõng vào bóng râm ngồi. Ở đây chút lại say nắng nữa thì mệt! – Cậu bé than vãn, khụy gối xuống – Lên đi!

-Ừm. Cảm ơn cậu... - Cô bé leo lên lưng cậu bé, vòng tay qua cổ cậu.

-Không gì! – Cậu bé thờ ơ nói, nhấc chân bước đi.

10 phút sau, dưới một bóng cây.

-Học...học...học...Mệt...quá... - Cậu bé nằm ngay xuống thảm cỏ, thở hồng hộc.

-Cảm ơn cậu... - Cô bé ngồi tựa vào thân cây, rụt rè nói.

-Không có gì. Mà, quên hỏi, cậu tên gì? – Cậu bé đưa mắt nhìn cô bé.

-A, tớ là... - Mồm cô bé khẽ động, những âm thanh thoát ra từ miệng cô không hiểu sao lại biến mất khiến cậu bé chẳng nghe được gì cả.

-A... - Trung ngồi bật dậy, trán lấm tấm mồ hôi, vò vò mái đầu – Ra là mơ...

Rồi cậu đưa tay lên cổ, tay tháo sợi dây chuyền đang đeo ra, ngắm nhìn. Sợi dây chuyền được làm bằng vàng nhưng lại mạ bạc, có mặt dây chuyền hình thoi làm bằng pha lê trong suốt. Những tia sáng yếu ớt của ánh trăng len lỏi vào phòng và chạm với nó khiến nó ánh lên một ánh sáng mờ ảo, lung linh như một dòng suối đang chảy. Và thoát ẩn thoát hiện trong nó là 2 chữ cái A.L ánh kim. Sợi dây chuyền đang đưa qua lại trên tay Trung.

-Rốt cuộc, em ấy là ai? – Trung bắt lực nói, lòng bàn tay siết chặt sợi dây chuyền.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: \Rốt cuộc cậu lại làm gì nữa vậy hả?\

Canteen trường.

-Hello mấy cậu! Giới thiệu luôn. Đây là bạn trai của tớ, Jay! – Thư kéo tay một chàng trai đến trước mặt họ, vui vẻ giới thiệu.

-Gi? Tim mau thế? – Đào bất ngờ.

-Cậu chưa lên facebook sao? – Lam hỏi.

-Facebook? – Đào ngơ ngác – Làm gì?

-Nè, xem đi! – Vy thở dài, đưa điện thoại cho Đào.

-Để xem... - Đào bắt đầu đọc.

[Tìm Bạn Trai 1 Ngày

Yêu cầu: Người nào đến tỏ tình với mình trong ngày thì sẽ trở thành bạn trai của mình trong thời gian 1 ngày đó.

Chú ý: Ngoại trừ hôn, lên giường, ôm hay những việc nhạy cảm, đụng chạm cơ thể khác thì bạn trai mình muốn gì mình cũng chiều.

Lưu ý: Không giới hạn số lần tỏ tình của mỗi người. Đặc biệt, nếu mình "chẳng may" thích 1 bạn trai nào đó thì chúng mình sẽ tiến tới hẹn hò chính thức nhé!

Tình trạng hiện tại: Đã có bạn trai.]

-Cậu đến mức này luôn sao Thư? – Đào bắt chợt hét lên, kinh ngạc nhìn Thư.

-Tớ đã định thế từ tuần trước rồi, nhưng vì bận giải quyết vụ của An và Lam nên đến bây giờ mới thực hiện được nè! – Thư nói, thở dài một cái – Với lại, cũng chẳng có ai nhớ đến tớ, chờ tớ hay gì đâu mà tớ phải FA? Đây đâu rảnh!

-...

Cả bọn sa mạc lời luôn rồi.

-Mà, Jay muốn đi đâu nè? – Thư thân mật khoác tay Jay, cười hỏi.

-À...Ừm...Cậu đi tới đâu thì tớ sẽ đi đến đó! – Jay ngại ngùng nói.

-Vậy ở đây ăn nhé! – Thư nói.

-Ừm! – Jay gật đầu.

Và, mỗi ngày sau đó, Thư đều dẫn tới trước mặt họ một "người bạn trai mới". Cô cùng những người bạn trai đó từ lúc đi học cho đến lúc về nhà thả thính trước mặt họ khiến ai đó nổi nóng.

Đến một ngày...

-Giới thiệu với mọi người, đây là ... "rằm" – Giọng nói của Thư bị tiếng đập bàn lấn át.

-Bực quá! Cô có thể ngưng ngay cái trò này lại đi được không? Tôi chịu hết nổi rồi đó! – Trung bắt ngờ đập tay xuống bàn.

-Có liên quan gì đến cậu sao, kẻ-không-học-hành? – Thư nói xéo Trung.

-Liên quan chứ sao không liên quan? Cô suốt ngày cứ giới thiệu bạn trai rồi tình tứ ngay trước mặt bọn FA như chúng tôi là đang cố ý gây chiến đó hả?
– Trung cau gắt – Và cô gọi ai là kẻ-không-học-hành đấy?

-Nếu không muốn nhìn thấy tôi và bạn trai ân ái thì cậu đi chỗ khác ngồi là được rồi! – Thư khó chịu nói – Còn nữa, lúc trước cậu đã bảo là cậu chỉ biết chơi game thôi mà, gọi cậu là kẻ-không-học-hành có gì không đúng sao?

-Cô!!! – Trung tức nghẹn họng.

-Có gì không cháu? – Thư cười.

-Được rồi, tôi thua! Tôi đi. Cô với bạn trai cứ việc ân ái tiếp đi! Xin lỗi vì đã làm phiền hai người! – Trung đứng lên, quay mặt rồi đi.

-Này, Trung! – An gọi với theo nhưng Trung không chịu quay lại.

Trung lúc này chẳng nghe thấy gì cả. Cậu chỉ cảm thấy có gì đó khó chịu, nhưng lại không biết khó chịu vì việc gì. Cậu cứ vậy, rồi dần dà không còn hiểu bản thân mình nữa. Cậu đã trở thành một con người nóng nảy trước khi cậu kịp nhận ra.

Trung bước vào lớp với một vẻ mặt không thể khó chịu hơn. Những người khác thấy cậu như vậy thì ngay lập tức cách xa cậu khoảng 5 mét, im lặng. Duy chỉ có một cậu bạn khá hài hước và nhảy trong lớp là can đảm lên tiếng.

-Cậu bị thất tình hay sao mà mặt nhăn mày nhíu thế Trung? Coi chừng da nhăn nheo lại rồi già trước tuổi đó! – Cậu ta nói đùa bóng gió nhưng đâu biết đã tự dưng mình vào miệng cợt.

Câu nói đùa của cậu ta như một mũi tên với lực sát thương siêu cao bắn vào người Trung vậy! Trung dừng lại một chút để phân tích câu nói đùa của cậu ta. Thất tình? Cậu mà thất tình sao? Chưa kể cậu còn chưa yêu ai! Còn da nhăn nheo, già trước tuổi? Ý nói cậu vì tình mà đau khổ đến độ nhan sắc sụt giảm nghiêm trọng sao? Hay! Cậu ta gan lắm! Dám nói cậu như vậy! Cậu không "xù" cậu ta, cậu không phải là Trung mà!!!

Trung cười lạnh, tay vợ lấy quyển sách đang nằm trên bàn gần đó, bằng một lực cực lớn, nhắm thẳng về phía đầu cậu ta mà ném. Cậu bạn xấu số đó không kịp tránh, quyển sách "hạ cánh" nhẹ nhàng trên mặt cậu ta rồi từ từ rơi xuống đất. Máu từ mũi cậu ta chảy ra, trên đầu xuất hiện rất nhiều vì sao nhỏ xinh, và cuối cùng, cậu ta ngất đi. Quần chúng đang xem kịch thấy có "tai nạn nghề nghiệp", vội vội vàng vàng tới khiêng cậu ta xuống phòng y tế.

Và từ đó, trong bán kính 5 mét, chẳng ai dám đến gần Trung cả! Mặc dù vậy, số lượng fan của cậu vẫn không hề giảm mà còn có dấu hiệu tăng nữa mới đáng nói đó chứ!!! Quá kì lạ mà! □□□

-----Một ngày nào đó sau đó-----

Tâm trạng Thư đang thoải mái thì bất ngờ căng thẳng khi thấy cảnh tượng trước mặt. Trung đang cầm trên tay quyển sách của cô, hướng một góc 180 độ về phía một cậu bạn cách đó không xa, và quăng đi. Thư gần như ngay lập tức đập một chân lên chiếc bàn gần đó và "bay" tới giữa đường bay của quyển sách, giữ nó lại rồi "đập" xuống đất an toàn như trong phim kiếm hiệp vậy!

Cô lật qua lật lại quyển sách xem nó có bị trầy xước gì không. Khi đã chắc rằng nó vẫn nguyên vẹn thì mới nhẹ nhàng đặt nó xuống bàn, rồi đưa mắt nhìn Trung.

-Cậu nghĩ cậu đang làm cái quái gì vậy hả? – Thư lạnh giọng hỏi.

-Tôi muốn làm gì thì liên quan gì đến cô? – Trung vừa nhìn thấy Thư thì lại cảm thấy khó chịu, giọng nói cũng vì thế mà gắt lên mấy phần.

-Liên quan gì? – Thư cười lạnh – Cậu hỏi tôi liên quan gì? Cậu lấy sách của tôi ném đi mà còn hỏi tôi liên quan gì sao? Nếu sách của tôi rách thì sao?

-Chỉ là một quyển sách thôi mà, rách thì tôi sẽ đền lại quyển khác cho cô, không phải được rồi sao? – Trung nói với giọng giễu cợt – Nếu cô cứ suốt ngày nói về sách như vậy thì cô sẽ trở thành kẻ vô vị mất đó! Sẽ không có thằng đàn ông nào lại đi thích những kẻ vô vị đâu!

-Cậu nói cái gì? – Thư quát – Cậu không có tư cách để nói câu đó!

-Tôi cứ nói đấy, cô làm gì được tôi? – Trung cười khẩy, tay cầm lấy quyển sách của Thư – Nhìn cho kỹ nhé!

Nói rồi, Trung dùng hai tay tách quyển sách làm hai phần và "roẹt..." một cái, quyển sách đã bị xé đôi. Trung ném nó lên không trung. Từng trang giấy như được giải thoát khỏi khuôn khổ ban đầu vội vã tản ra, bay lượn lơ lửng trước đôi mắt kinh ngạc của Thư, và nằm yên ổn dưới sàn.

"Bộp!" Thư tát thật mạnh vào má Trung.

-Đau...Cô nghĩ cô...đang làm...cái gì vậy...? – Trung quay mặt lại nhìn Thư thì kinh ngạc trước khung cảnh mà mình nhìn thấy.

Quá khứ... đã được lặp lại... Và có phần nghiêm trọng hơn...

Mắt Thư đỏ hoe, nước mắt cứ liên tục trào ra ở đó mà không dừng lại được, như câu "tức nước vỡ bờ".

-Cậu... không biết gì về sách cả! Đừng nói như thể cậu biết hết tất cả mọi thứ vậy!— Thư hét lên, cúi đầu chạy ra ngoài.

Trung sững sờ đứng đó, nhìn Thư chạy đi. Cậu đã làm cô khóc... lần thứ hai rồi...

-Thư? – Giọng nói đầy vẻ ngạc nhiên của Vy vang lên khi thấy Thư cúi đầu, vội vã chạy đi.

Vy bước vào lớp thì không khỏi ngạc nhiên, kể sau đó là sự tức giận tột cùng.

-Rốt cuộc cậu lại làm gì nữa vậy hả? – Vy tức giận, xông tới nắm lấy cổ áo Trung, đâm vào mặt cậu một cái đau điếng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thăm vấn – \Không lẽ cậu...\

-Rốt cuộc cậu lại làm gì nữa vậy hả?— Vy tức giận, xông tới nắm lấy cổ áo Trung, đâm vào mặt cậu một cái đau điếng.

-Tôi... Làm gì? – Trung cũng không biết bản thân cậu đã làm gì khiến Thư phải khóc và chạy đi như vậy nữa!

-Chẳng phải tôi đã nói với cậu rằng cậu ấy là "một sách" sao? Vy tức giận.

-Chỉ là một quyển sách thôi mà, tôi có thể đền... - Trung khó chịu nói. Tại sao chỉ vì một quyển sách thôi mà ai cũng trở mặt với cậu hết vậy chứ?

-Nào-phẳng! – Vy ngắt lời Trung, bỏ cổ áo cậu ra, quay người bước đi. Trước khi đi còn không quên bỏ sung thêm một câu – Tốt nhất cậu nên tránh xa Thư ra, đừng làm cậu ấy đau thêm nữa!

-Cô nói vậy là có ý gì? – Trung khó hiểu nhìn theo bóng lưng của Vy đang dần biến mất ở ngã rẽ.

-Quyển sách này, cậu không thể đền đâu! – Đào nói, nhặt trang bìa dưới đất đặt lên bàn.

-Đúng vậy. Nó là ấn bản đầu tiên, và cũng là cuối cùng rồi! – Lam nói.

-Đừng có lừa tôi! – Trung không tin vào những lời họ nói, quát.

-Lừa cậu bọn tôi được gì sao? Cậu chưa bao giờ hiểu L... Thư cả! Chẳng hiểu sao cậu ấy lại "th"... "tốt" với cậu như vậy chứ? – Đào tức đến nổi suýt lỡ lời.

-Cậu không biết Thư đã làm gì để có được quyển sách đó đâu. – Lam thở hắt ra, giọng căm ghét – Nên là... Cậu không bao giờ hiểu được cậu ấy đâu! Làm ơn "rời xa" cậu ấy đi!

-Đúng là kẻ ngốc! – Đào mắng rồi bỏ đi.

Lam cũng đi theo sau. Còn An và Nam chỉ biết lắc đầu nhìn nhau rồi cũng đường ai nấy đi. Trung thì chỉ im lặng suy nghĩ, cúi người nhặt lại từng trang giấy từ quyển sách lúc nãy.

Đào bảo rằng Thư tốt với cậu, nhưng không phải hai người họ vẫn oan gia ngõ hẹp như ban đầu sao? Lam bảo cậu rời xa Thư? Cậu tại sao phải rời xa cô ấy kia chứ? Và, Vy bảo là, cậu mà Thư đau... Cậu đã làm cô ấy đau lúc nào? Tại sao họ lại nói những lời khó hiểu như vậy?

Những lời nói của Vy, Đào, Lam cứ vang vọng trong đầu Trung. Là do cậu không hiểu... hay là cậu... có tình không hiểu? Cậu không biết! Cậu không biết gì cả! Cậu không biết bản thân mình đang làm gì nữa cả! Cậu... muốn dừng lại!

Biệt thự của Vy. Từ khi rời trường trở về, Thư im lặng hẳn.

-Muốn đi thăm vấn không Lux? – Vy nhìn Thư dò xét. Cô không hề muốn nhìn thấy cô bạn của mình ở bộ dạng này!

-Ai? – Thư thờ ơ đáp mà chẳng hề nhìn Vy.

-Người đã "đụng chạm" đến Lulu đó! – Vy nói.

-Được đó, đi thôi! – Thư đột nhiên cười. Cô cảm thấy khá hơn một chút rồi đó!

_____ Tầng hầm _____

-Các người là... Hydrangea - Cẩm tú cầu? – Người thanh niên bị trói trên ghế đưa đôi mắt kinh ngạc nhìn về phía những con người đối diện.

Vy, Thư, Đào, Lam đã thay trang phục bang chủ, bang phó Hydrangea - Cẩm tú cầu và đang đứng cao ngạo trước mặt người kia.

-Nói đi! Ai sai mày làm vậy với cô ấy? – Lam lạnh lùng.

-Tôi không biết gì hết! Tha cho tôi đi! Tôi cầu xin các người! – Người kia sợ hãi, vội vã cầu xin.

"Bịch!Bụp!" Thư tiến tới đâm vào bụng hấn hai cái đau điếng.

-Khụ...khụ... - Hấn ho sặc sụa.

-Mày tưởng rằng cô ấy dễ ức hiếp lắm sao? – Thư nắm lấy tóc hấn, kéo lên khiến mắt hấn đối mắt cô – Mày muốn tự khai hay để tao giúp? Cho mày chọn đó, chọn đi!

-Tôi...Tôi không biết gì cả! – Hấn ta lấp bắp, sợ hãi nhìn đôi mắt đầy tia máu đang nhìn mình.

-Ha, vậy ra mà muốn tao giúp sao? Yên tâm đi, nhẹ nhàng lắm! Mày chỉ cần ngủ một giấc là xong ngay thôi! – Thư nói, thả tóc hấn ra, lấy ra từ trong túi một sợi dây chuyền có mặt làm bằng pha lê di chuyển qua lại trước mắt hấn – Mày cảm thấy rất sợ, rất lo lắng. Mày không muốn chết. Mày muốn về bên gia đình, ngủ một giấc thật ngon. Mày cảm thấy rất buồn ngủ, vô cùng muốn ngủ. Và...ngủ đi...

Người thanh niên đó từ từ nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ. Hấn đã bị Thư thôi miên.

Mấy phút sau...

-Được lắm! Dám chơi tao sao? – Đào siết tay thành nắm đấm, găng giọng – Tao sẽ cho bọn mày trả giá!

"Tách!" Thư búng tay một cái, người thanh niên đó lập tức tỉnh lại.

-Nếu còn dám giúp bọn kia thì mày chuẩn bị đi trò chuyện với Tử Thần đi! – Thư nói, cời trói cho hấn – Với lại, nhấn với bọn kia là, tao chắc chắn sẽ giết sạch những ai dám động đến dù chỉ một sợi tóc người của tao đó! Và giờ thì, biến!

-Vâng...vâng! – Hấn ta hoảng sợ, vội vã chạy ra ngoài.

Bên ngoài, hấn vừa chạy vừa lo sợ lấy điện thoại bấm gọi ai đó.

-[Sao đến bây giờ mày mới gọi? Nhỏ đó sao rồi?] – Một giọng nữ cao ngạo vang lên.

-Tôi...Tôi không làm nữa đâu! Tôi đã bị bắt, và suýt chết! – Hấn lo sợ nói – Họ bảo tôi nhấn với cô là họ chắc chắn sẽ giết sạch những ai dám động đến dù chỉ một sợi tóc người của họ đó! Tôi không làm nữa đâu! Nó quá nguy hiểm! Tôi vẫn còn muốn sống!

-[Thế, mày định phản bội tao sao?] – Giọng nữ đó cao lên.

-Tôi...Tôi không muốn chết! – Hấn nói.

-[Những kẻ vô dụng không cần giữ lại làm gì. Giờ thì, đi bình an nhé!] – Giọng nữ đó cười nói.

-Cô nói vậy là..."đùng"...sao? – Hấn chưa kịp nói xong đã nhận thấy có cái gì đó xuyên thẳng vào tim mình.

Hấn nhìn lồng ngực mình. Máu từ nơi đó chảy ra rất nhiều. Mắt hấn mờ dần, rồi khép lại.

-Tôi...chưa muốn chết...Tôi...muốn gặp lại...mẹ...Tôi... - Hấn chưa dứt lời thì đã tắt thở.

Cùng lúc đó, tại biệt thự của Minh. Trung đang ngồi trong phòng ngắm nhìn sợi dây chuyền của mình rồi suy ngẫm và thờ dài.

-Đành vậy thôi! – Trung thờ dài lần thứ n rồi đeo dây chuyền lên cổ, mở cửa bước qua phòng An.

-An, cậu có đó không? – Trung gõ cửa.

-Gì vậy? – An mở cửa, lộ đầu ra hỏi.

-Tớ có một số chuyện muốn hỏi cậu! – Trung gãi gãi đầu nói.

Nhìn thấy bộ dáng này của Trung khiến An không khỏi ngạc nhiên.

-Được rồi, vào trong nói! – An mở cửa cho Trung vào.

Trung bước vào phòng, ngồi phịch xuống giường.

-Cậu muốn hỏi gì? – An ngồi bên cạnh tốt bụng rót cho Trung một tách trà.

-Về chuyện của Thư...Quyển sách đó... - Trung đón nhận tách trà, ngập ngừng.

-Quyển sách đó quả thật vô giá! Một năm trước, chị Thư đã tìm thấy nó trên mạng nhưng nó đã không còn xuất bản nữa. Đó là nguyên bản do một người yêu sách ở Úc sở hữu. Chị ấy đã nài nỉ, van xin, làm đủ điều để được người đó nhượng lại quyển sách đó. Và, mãi tới một tuần trước, chị ấy mới thuyết phục được người đó và nhận được quyển sách đó. Chị ấy còn vui đến nỗi lúc nào cũng khoe nó khi ăn trưa chung với mọi người nữa đấy! – An nhâm nhi tách trà, nói.

-Khoe? – Trung ngạc nhiên.

-Lúc đó cậu không ngồi cùng bọn tớ mà, phải không?

-Ừ.

-Nói chung là, chị ấy yêu sách hơn yêu bất cứ cái gì! Và hành động của cậu là hành động của một tội đồ, nên chị ấy rất ghét cậu! Mà, sao cậu lại làm vậy chứ?

-Tớ...không biết nữa! Từ lúc Thư có bạn trai tới giờ, tớ cảm thấy vô cùng khó chịu khi nhìn thấy cô ấy! Tớ không hiểu bản thân mình lúc ấy đang nghĩ gì nữa!

-Trung...Không lẽ cậu...thích chị ấy sao?

Xin lỗi vì đã lâu vậy mới đăng chương nhé! Tại mình bận quá ấy mà! Chân thành xin lỗi mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: \Thư, tớ thích cậu, cậu sẽ làm bạn gái tớ trong ngày hôm nay chứ?\

Trung...Không lẽ cậu...thích chị ấy sao? – An nhấp một ngụm trà, nói với vẻ nghi hoặc.

-Hả??? – Trung giật mình – Cậu mới nói gì, tớ nghe không rõ!

-Tớ nói..."Không lẽ cậu thích chị Thư sao?"...Không phải sao?

-Cậu nói linh tinh gì thế? – Mặt Trung bắt đầu đỏ ửng.

-Thế, sao mặt cậu lại đỏ?

-Là...làm gì có! – Trung lúng túng.

-Có vẻ như cậu thích chị ấy rồi! Có khi không phải là thích, là yêu, là thương nữa kia!

-Hả???

-Từ lúc chị ấy có bạn trai thì cậu liền cảm thấy khó chịu. Chẳng phải vì ghen, vì nhìn thấy chị ấy thân mật với người con trai khác sao?

-Cậu...cậu nói gì đấy? Tớ không nói với cậu nữa, về phòng đây!

Trung hốt hải chạy về phòng. Cánh cửa phòng An từ từ đóng lại, che khuất dần gương mặt cùng ánh mắt sâu thẳm của An, che khuất cả nụ cười ẩn hiện

trên môi cậu.

-Biết ngay mà! – Giọng An vang vọng trong không gian.

Trung chạy về phòng, khóa cửa lại rồi ngồi phịch xuống giường. Cậu im lặng hướng mắt nhìn mảnh giấy và sợi dây chuyền được đặt trên chiếc tủ để đèn gần đó.

-Không thể nào đâu! Minh...không thể như vậy được... - Trung đưa tay siết chặt lồng ngực trái, tự nhắc nhở bản thân.

Cậu không hiểu. Cậu không hiểu nổi bản thân mình nữa rồi! Cậu luôn luôn miệng nói rằng không thích, không quan tâm Thư, nhưng...cậu luôn chỉ nghĩ về cô chứ không nghĩ về người khác, luôn chỉ hướng mắt về nơi có bóng hình cô, nhớ từng cử chỉ, hành động của cô. Khi cô cười, tim cậu như có một dòng nước chảy qua. Ấm áp và nóng bỏng. Nhưng cậu cũng đã nhìn thấy, đã làm cô khóc. Nhìn thấy từng giọt nước mắt của cô rơi xuống vì cái tính hay nổi cáu của mình khiến cậu rất hối hận. Cậu biết cô đau, cô buồn lắm nên mới rơi nước mắt. Cậu cũng đau, cũng buồn vậy. Nhưng tại sao cậu lại cố chấp, cứ cố chấp và mãi cố chấp khiến cô không nhìn được mà phải khóc?

-Chết tiệt! Đau quá! Cái cảm giác này là sao đây chứ? – Trung siết chặt lồng ngực đang nhói lên từng hồi khi nhớ tới hình ảnh Thư khóc vì mình.

Cậu kéo ngăn tủ, lấy ra một xấp giấy cũ toàn là chữ. Đó là những trang giấy từ quyển sách mà cậu đã xé của Thư.

-Phải trả thôi, nếu không sẽ chết vì đau mắt! – Trung nhắm mắt.

Mấy ngày sau...

Trước cửa biệt thự của Vy.

-Đi thôi! – Đào vươn vai hít thở không khí, cất bước dẫn đầu.

-Lâu lâu đi bộ vận động cũng được đó! – Lam đồng tình.

-Sắp tới Giáng Sinh rồi nhỉ? – Vy hỏi, trong đầu ngổn ngang những suy nghĩ.

-Ừ...Trời bắt đầu trở lạnh rồi! – Thư nói.

-Ê...Hình như là Trung kia!!! – Đào chột to tiếng, tay chỉ về phía cổng.

Một bóng người đang đứng ở đó.

-Đâu? – Lam quay đầu qua lại tìm kiếm.

-Ở cổng đó! Ra xem thử hông? – Đào tò mò.

-Đi chứ! Sớm muộn gì cũng phải ra đó thôi! – Vy nói, bước đi.

Đến cổng, họ mới nhận ra bóng người đó thật sự là Trung. Cậu mặc một chiếc áo khoác dài, cổ choàng khăn len trông vô cùng ấm áp nhưng không kém phần điển trai.

-Trung, cậu đến đây làm gì vậy? – Đào hỏi, nhìn Trung nghi hoặc.

-Thật ra...Thư, tớ thích cậu, cậu sẽ làm bạn gái tớ trong ngày hôm nay chứ? – Trung bất ngờ lên tiếng khiến cả bọn shock toàn tập.

-Hà??? – Trên đầu họ xuất hiện đầy những dấu chấm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: \Chị đúng là quá ngốc, Sam à!\

Thật ra...Thư, tớ thích cậu, cậu sẽ làm bạn gái tớ trong ngày hôm nay chứ? – Trung bất ngờ lên tiếng khiến cả bọn shock toàn tập.

-Hà??? – Trên đầu họ xuất hiện đầy những dấu chấm hỏi.

-Sao...Sao cậu lại tỏ tình với tớ chứ? – Khóc môi Thư giật giật.

-Không phải cậu tìm bạn trai trên facebook sao? Tớ đến làm bạn trai đây! – Trung giờ điện thoại ra cho Thư xem.

-Nhưng... - "Tôi đang giận cậu đấy!" Thư suy nghĩ mà chẳng thể nói thành lời.

-Không nhưng nhĩ gì cả! Trong ngày hôm nay, cậu là của tớ! – Trung cố gắng điều chỉnh nét mặt để mặt mình không đỏ. Cậu tháo khăn choàng trên cổ mình ra, choàng cho Thư, cười – Trời trở lạnh rồi, cẩn thận đấy!

-C...Cảm ơn...-Thư gượng cười.

-Gi? – Những người còn lại há hốc mồm. Không phải mới mấy ngày trước, hai người đó còn ghét nhau lắm sao? Sao bây giờ lại...? Có phải họ đã bỏ qua điều gì rồi phải không?

Thực tế chứng minh rằng, họ chẳng bỏ qua điều gì cả! Tất cả chỉ là do Trung đột nhiên thay đổi mà thôi. Không biết cậu có ý đồ gì nhỉ?

Trước cổng trường, khi Trung nắm tay Thư bước vào.

-Ê này, là Trung kia! – Học sinh A hô lên.

Lập tức, tất cả các hoạt động của những người xung quanh đều dừng lại. Họ đồng loạt hướng mắt về phía cửa, nơi âm thanh phát ra.

-A...Anh Trung kia! - Học sinh B hét lên.

-Ôi...Anh vẫn đẹp như ngày nào~~~ À không, đẹp hơn mới đúng! - Học sinh C nói.

-Thôi chết tao rồi bây ơi!!! Hình như...tao biết yêu rồi! - Học sinh D ngai ngùng e lệ nói.

...vv...vv...vv...

-À mà, con nhỏ nào bên cạnh anh Trung thế? - Học sinh R nhìn thấy Thư thì lên tiếng.

-Ê, anh Trung nắm tay nó kia! - Học sinh E tức giận nói.

-Con nhỏ đó là ai thế hả? - Học sinh N nhìn Thư bằng ánh mắt hình viên đạn.

-A... - Học sinh J đột nhiên hô lên – Tao biết rồi. Nó là Anh Thư lớp 11C3.

-Nó là nhỏ nào? Sao tao không biết? - Học sinh K tò mò.

-Mày quên rồi à? - Học sinh L nhiều chuyện – Mày nhớ lúc trước tao có nói, có mấy nhỏ hot girl vừa chuyển vào lớp 11C3 không? Nó là một trong số đó á!

-A...Tao nhớ rồi. Nó là nhỏ đăng bài viết tìm bạn trai trên facebook đó. - Học sinh K thốt lên.

-Đúng rồi. Không ngờ cô ta lại dám câu dẫn Trung của chúng ta! - Học sinh M tức giận nói.

...vv...vv...vv...

Bên cạnh những lời chê bai của nữ sinh trong trường thì vẫn có những tiếng hò hét của bọn nam sinh.

-A...Thiên Vy, em yêu chị!♥ - Học sinh S hét.

-Anh Đào à, em vẫn xinh đẹp như ngày nào! ♥ - Học sinh I nói.

-Trường Lam ơi, làm bạn gái tớ nhé! - Học sinh W nói.

-Anh Thư, đừng quan tâm lời bọn con gái kia nói, cứ bên cạnh người mà cậu thích đi! Tớ ủng hộ cậu! - Học sinh V nói.

-Tên Trung đáng ghét kia, nếu mày dám làm Anh Thư của chúng tao khóc thì tập xác định đi nha con! – Đồng đảo nam sinh hét lên.

...vv...vv...vv...

Khi thấy bọn nam sinh che chở cho Thư và hăm dọa Trung như vậy, nhóm nữ sinh không thể nào không lên tiếng. Và, một cuộc chiến nổ ra. Hai kẻ gây nên cuộc chiến cũng chỉ biết cười cười rồi cùng đồng bọn chuồn êm vào lớp.

-Nè bọn con trai kia, các cậu mới nói gì anh Trung của bọn này đó? – Một nữ sinh lên tiếng.

-Thế các người đã nói gì về Anh Thư của chúng tôi? – Một nam sinh cãi lại – Các người là người bắt đầu trước. Ai bảo các người dám mắng nữ thần của bọn tôi?

-Hơ... Cỡ nhỏ đó mà cũng đòi làm nữ thần? Mơ à? Mà có khi mơ cũng chẳng được nữa là! – Một nữ sinh khác châm chọc.

-Đúng vậy đó! Người gì mà cá cảnh, nai tơ, hồ ly, lông lang dạ sói. Bọn con trai mấy người đã bị nhỏ đó mê hoặc hết rồi! – Một nữ sinh khác nói.

-Há, còn hơn nam thần của các người! Người gì mà trắng hoa, ảo là, three D,...- Bọn nam sinh đồng thanh.

-Các người!!! – Bọn nữ sinh nháu nhàu lên.

-Sao? – Bọn nam sinh cười đắc thắng.

-Hừ, đúng là bị mù! – Nữ sinh đồng thanh.

-Các cô dám nói bọn tôi bị mù? – Bọn nam sinh tức giận.

...vv...vv...vv...

-Azzzz...Một quá trời! – Trung nằm dài xuống bàn, thở dài.

-Ai bảo có nhiều fan quá làm gì? – Đào cười.

- - - - -

Canteen trường.

-Nào nào, giới thiệu tớ đi! – Trung háo hức ngồi xuống bên cạnh Thư.

-Giới thiệu gì vậy? – Nam tò mò hỏi.

-Đây là bạn trai "hôm nay" của tớ, Juny! – Thư nhấn mạnh từ "hôm nay".

-Gi? Cậu thích Thư sao Trung? – Minh không giấu nổi kinh ngạc, thốt lên.

-Ồ thì...Tớ thấy cậu ấy cũng khá thú vị nên tò mò tình làm quen thử xem có hợp hay không ấy mà! – Trung cười, gãi đầu.

Nhìn thấy nụ cười vô hại của Trung mà lòng ai đó đã nóng lên, tích tụ dần thành ghét bỏ.

-Mà quên hỏi, sao cậu và Lam giận nhau thế An? – Nam đột nhiên nhớ ra, hỏi.

-À...Cậu có còn nhớ Bảo Ngọc không? – An nhớ lại, hỏi.

-Nhớ. – Nam nói.

-Cô bé đó thích tớ! – An nói.

-Và Thanh Phong thì thích tớ! – Lam bổ sung.

-Hai người họ hợp tác với nhau để tách bọn tớ ra. – An nói.

-Thế, hai người xử lí như nào? – Đào nổi tính tò mò.

-Lúc đó, Lam nói là "Hai em không cảm thấy là hai em rất hợp nhau sao? Cùng hợp tác, cùng thích chị và An. Chị thấy hai em đẹp đôi lắm đấy! Sao không thử tìm hiểu nhau đi? Biết đâu sẽ yêu nhau luôn đấy!" Và thế là hai người họ quen nhau luôn. Thế đấy! – An nói.

-Ồ...hai người khoan dung quá nhỉ? – Đào hí hóp mắt che miệng nhìn Lam và An, nghi ngờ.

-Chỉ trong tình yêu thôi. – Lam nói – Phải không?

-Ừm! – An cười.

Chiều hôm ấy, khi tan học Trung và Thư cùng về.

-Cậu có cảm thấy đói không? – Trung hỏi.

-Một chút... - Thư khẽ nói.

-Vậy đi ăn trước đã rồi hãy về! Bác ơi, đưa bọn cháu đến nhà hàng Minh Anh ạ. – Trung quay sang nói với bác tài xế.

Rồi họ đi ăn. Và cứ thế, một tuần trôi qua. Trung thì ngày nào cũng tỏ tình với Thư. Và hiện tại đã sắp tới Giáng Sinh rồi.

Tối ngày 22/12, Thư đang đi trên phố thì bất chợt bị chặn lại bởi một nhóm người.

-Này, em là Nguyễn Võ Anh Thư đúng không? – Một người con gái với mái tóc vàng tươi được giấu kín trong chiếc mũ len đen, mặc áo thun trắng với quần jean đen ngắn, bên ngoài là chiếc áo khoác đen bóng, đi giày thể thao trắng sọc đen, trên tay còn đeo một chiếc nhẫn có đính một viên ngọc màu xanh biển bước tới hỏi Thư.

-Chị là...? – Thư nhú mày.

-Chị là ai không quan trọng. Chị chỉ muốn nhắc nhở em một điều. Đừng động vào Trâm và Trân nữa! Nếu không...- Chị ta ngập ngừng.

-Nếu không...? – Thư lặp lại.

-Nếu không thì chị bắt buộc phải "xử" em thôi! – Chị ta bắt lực nói – Em biết đó, chị và em đều là con gái cả. Chị không muốn phải ra tay với đồng loại của mình, nên...em đừng bắt nạt tụi nó nữa!

-Chị, chị là người tốt! – Thư bắt chợt cười.

-??? – Trong đầu những người đối diện toàn dấu chấm hỏi.

-Nhưng chị quá tốt rồi! Chuyện này em sẽ không tính toán, còn nếu họ muốn làm hại em hay bạn bè của em thì em chắc chắn sẽ "xử" họ. Nhưng đó chỉ là nếu thôi, chị không cần phải lo! – Thư nói.

-Em đúng là một cô bé hiểu chuyện mà! Vậy, chúc em Giáng Sinh an lành, dù hơi sớm! – Chị ta cười, vẫy tay rồi quay lưng bước đi.

Những người kia cũng theo sau.

-Chị đúng là quá ngốc, Sam à! – Thư cười nửa miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Ngoại truyện: Steward Harry Jason

Steward Harry Jason hay Bùi Nhật Nam sinh ra trong một gia tộc nổi tiếng – Jason. Vì cha tôi là người đứng đầu gia tộc Jason nên tôi sẽ là người kế thừa gia tộc. Tôi từ lúc sinh ra đã là một đứa trẻ rất kì quái, luôn có một cảm giác rất đặc biệt khi chạm vào máy móc, đặc biệt là các thiết bị điện tử như đồng hồ, tivi, tủ lạnh,...Càng lớn, sự yêu thích những thiết bị máy móc càng bộc lộ rõ ràng khiến cha tôi không chấp nhận.

Jason là gia tộc theo ngành y, nghe truyền từ thời xa xưa đã phụng sự cho mấy đời vua phong kiến. Nhưng vì quá giỏi về lĩnh vực y học, trong một đời vua nào đó, đã bị vu cáo là ám hại đại hoàng tử. Dù đã cố biện minh giải oan, nhưng vì vị đại hoàng tử đó vốn được chọn để đăng cơ, nay lại chết vì độc, khiến nhà vua không khỏi tức giận. Và chỉ trong một đêm, gia tộc Jason đã bị diệt sạch. Vì biết trước sẽ xảy ra chuyện nên cách đó mấy tuần, trưởng tộc đã đem con mình về quê, giao cho một người thân tín nuôi dưỡng, sau đó mới quay về kinh thành. Chẳng mấy lâu sau, sự thật mới sáng tỏ, nhưng gia tộc Jason đã chết cả rồi. Người con kia cũng bật vô âm tính, tách khỏi cố hương, thành gia lập thất rồi ở ẩn. Từ đó đến nay, trải qua mấy đời gây dựng, gia tộc mới được phục hồi.

Vì không muốn gia tộc một lần nữa bị diệt, cha tôi đã huấn luyện tôi trở thành một "thần y" ngay từ khi còn bé. Tôi không được tiếp xúc với các món máy móc nữa, suốt ngày một là đọc sách, hai là phơi thuốc, ba là ăn ngủ, ngoài ra chẳng thể làm gì khác.

Cuộc sống như vậy khiến tôi thấy rất khó chịu. Nhưng, chỉ như vậy, làm sao có thể cản tôi được? Một ngày, tôi tìm thấy một chiếc đồng hồ cũ kĩ bị hỏng được vứt trong nhà kho. Bàn năng nổi lên. Tôi tháo hết từng chi tiết của đồng hồ ra, lắp nó lại theo một cách khác. Khi tôi vừa lắp xong thì có người đi vào nhà kho. Tôi giật mình, vội vã ném thứ mình vừa lắp được xuống đất, bỏ chạy ra ngoài. Người kia cũng không đuổi theo, chỉ bước tới nhặt thứ tôi vừa ném xuống.

"BÙM!!!!" Thứ đó đột nhiên phát sáng và nổ. Tiếng nổ vang khắp một khoảng đó. Nhà kho bị thiêu rụi, người nhặt nó là một cô gái, vì cầm nó trên tay mà bị hủy diệt, xấu hổ không muốn ra ngoài, cuối cùng trầm cảm, thất cổ mà chết.

Sau khi tra rõ ràng mới biết, thứ đó là do tôi làm ra. Cha tôi vô cùng tức giận, đưa tôi tới trước mộ của cô gái đó, quát:

-Con thấy con đã làm ra chuyện gì chưa hả?

Tôi sững người. Tôi nhận ra cái tên được khắc trên mộ "LILY", cô hầu mà tôi thích nhất. Tôi không thể ngờ được, chính cái thứ tôi tạo ra, đã khiến cho cô ấy phải chết.

-Con...con...- Tôi ngã khụy xuống.

-Đường đường là người nổi nghiệp gia tộc, gánh vác trách nhiệm cứu người, thế mà bây giờ con lại lấy mất mạng của một con người. Steward, con đã nhận ra chưa? – Cha tôi hỏi – Nếu lúc đó con chuyên tâm học y, không đụng tới máy móc thì Lily có chết không? Con tự nghĩ lại đi!

Nói rồi, ông bỏ đi, để mặc tôi ở lại đó. Tôi nhận ra, tất cả đều là lỗi của tôi. Nếu tôi không tạo ra thứ đó, Lily sẽ không chết. Nếu tôi chuyên tâm học y, thì biết đâu đã có thể cứu Lily rồi?

Mây đen dần tích tụ lại, rồi mưa bắt đầu rơi. Mưa rơi như trút nước, như khóc, như thể đang trách tôi đã hại chết Lily, như muốn trừng phạt tôi vì lỗi lầm tôi đã gây ra. Mưa ơi, nếu có thể, xin hãy rửa sạch giúp tôi đôi tay dính đầy máu này...

Từ đó tôi bắt đầu chuyên tâm học y, trở thành bác sĩ giỏi trẻ tuổi nhất trên toàn thế giới. Tôi không đụng tới máy móc nữa, không phải vì không thích, mà là sợ. Tôi sợ tôi sẽ lại khiến người khác phải bỏ mạng vì những thứ mình tạo ra. Đúng như cha tôi đã nói, nếu tôi chuyên tâm học ngành y thì sẽ không xảy ra chuyện gì. Giả như được quay ngược thời gian, tôi chắc chắn sẽ không bao giờ đụng tới máy móc nữa.

Tôi cứ ngỡ bản thân sẽ luôn như vậy nhưng đến một ngày... Dù đã cố gắng rất nhiều nhưng tôi vẫn cảm thấy lòng mình trống rỗng. Tôi vẫn khao khát được chạm vào máy móc, những thứ linh kiện lạnh lẽo đã cướp đi mạng sống của Lily. Nhưng lý trí vẫn không cho phép tôi làm vậy. Cái chết của Lily như vừa mới xảy ra trước đó, cứ vô tình nhắc nhở tôi: Đừng làm tổn thương thêm một ai nữa cả!

Rồi một ngày tôi gặp Evans, người thừa kế của gia tộc Silver. Evans hay là Minh, chính là người đã giúp tôi thoát khỏi quá khứ đó. Minh đón nhận tôi, chấp nhận tôi, khẳng định rằng, tôi đã làm đủ mọi thứ để chuộc lại lỗi lầm tôi gây ra rồi. Minh đã nói với tôi một câu mà đến bây giờ tôi vẫn nhớ rất rõ:

-Cậu tự do rồi! Đừng có giữ lấy quá khứ nữa! Chúng ta sống không phải cho những người đã chết, cũng chẳng phải cho những người xung quanh, chúng ta sống vì chính chúng ta.

Sau đó, tôi quyết định tham gia vào tổ chức của cậu ấy, rời khỏi gia đình, làm những việc mình thích, như tạo bom chẳng hạn. Chúng tôi không giết người, chỉ là thay trời hành đạo thôi! ^^

Mà cũng nhờ vậy bây giờ tôi mới gặp Đào, một người con gái rất tốt. Tôi rất yêu cô ấy, chỉ muốn ở bên cô ấy mà thôi. Dù tương lai có chuyện gì xảy ra, chỉ cần có cô ấy bên cạnh, tôi đều có thể vượt qua.

- - - - -

-Này Nam, sao lại lơ đãng nữa rồi? – Đào cất giọng gọi tôi.

-Hi...Không có gì! Chỉ là nhớ lại chút chuyện thôi! – Tôi cười nhìn cô ấy, lòng lại ngập tràn hạnh phúc.

-Lại giấu em điều gì rồi phải không? – Đào tỏ vẻ không tin nhìn tôi, gặng hỏi.

-Thật sự không có mà! Nếu có thì chính là ... - Tôi nắm lấy tay Đào, kéo cô ấy ngã vào lòng mình, áp môi hôn - ... anh yêu em nhiều lắm!

Tôi thật sự rất yêu Đào. Hy vọng tôi và cô ấy có thể mãi mãi bên nhau. ♥♥♥

Seward Harry Jason

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Giáng Sinh vui vẻ! ^^ ??

Lễ Giáng Sinh đã đến, nhóm Vy được mời đến biệt thự của Minh để đón Giáng Sinh. Ai cũng chuẩn bị quà đầy đủ, nhỏ có, lớn có. Hôm nay, cả Vy, Thu, Đào, Lam, Rem đều mặc áo thun trắng và quần đen bó sát dài, áo khoác dạ màu nâu đất, cổ quần khăn choàng len, giày boot có lót lớp lông bên trong và đeo bít tay giữ ấm. Trông họ vô cùng ấm áp. Minh, Trung, An, Nam thì mặc áo thun đen, quần jean xanh dài, áo khoác dạ màu xám tro, cổ quần khăn len vô cùng ấm. Nói chung, không khí rất ấm cúng.

Bước vào phòng khách. Đây là một căn phòng, à không, phải gọi là sảnh mới đúng! Vì nó quá rộng đi? Đối diện cửa vào sảnh có lắp một chiếc lò sưởi, bên góc trái sảnh là lối vào nhà bếp, bên góc phải sảnh là cầu thang để đi lên những tầng trên. Giữa trần nhà treo một ngọn đèn chùm, giữa sảnh được đặt một bộ sofa lớn, mềm mại. Trên tường bên trái có đặt một chiếc máy điều hòa và ti vi, tường bên phải thì treo những bức tranh hội họa trừu tượng, sắc sảo. Cách lò sưởi không xa là một cây thông to lớn được trang trí đèn được phát sáng, trên đỉnh cây còn có một ngôi sao nho nhỏ, trông rất đẹp.

-Uwa~, ī ne (Wow~ Đẹp quá đi!) – Vy thốt lên.

-Lung linh và ấm áp làm sao! – Đào cười vui vẻ nói.

-Được rồi, đổi quà nhé! – Lam nói, lấy quà của mình ra.

-Ừ. – Tất cả tán thành.

(T/g: Có rất nhiều quà tặng nên mình kẻ không xuể, thôi đành lược đi vậy!)

Vy lấy những hộp quà được gói tinh xảo ra tặng cho tất cả, mỗi người một hộp, nhưng chỉ riêng An là không có.

-Hai, quà của em đâu??? – An nhìn chăm chăm vào người Vy với đôi mắt cún con.

-Đây! – Vy tiến tới ôm An một cái, nhón chân hôn nhẹ lên trán cậu – Tặng em đây!

-Ôi... - An reo lên – Yêu hai nhiều nhiều lắm luôn!

-Rồi, chị biết mà! – Vy cười.

Cả bọn thì ngạc nhiên trước hành động của Vy, không hẹn mà cùng hóa đá 30s.

Sau khi tặng quà xong, Vy mới lấy laptop ra, mở facebook rồi đăng nhập, sau đó video call với Vũ.

-Hello anh! – Cả bọn vây trước màn hình.

[Chào mấy em!] Vũ vẫy tay chào họ.

-Chúc anh sinh nhật vui vẻ nhé! Happy Birthday! – Đồng thanh.

[Ôi...Cảm động quá! Cứ nghĩ là mấy đứa đã quên sinh nhật của anh rồi đấy chứ? Đúng là cảm động quá mà! Huhu...] Vũ vờ lấy khăn chấm chấm vài giọt nước nơi khóe mắt.

[Nói chuyện với ai thế anh?] Một giọng nữ vang lên.

[À, đám nhóc ở Việt Nam video call chúc mừng sinh nhật anh đó mà!] Vũ quay mặt sang hướng khác, nói.

[Thật không đấy? Hay lại đang tán cô nào rồi?] Giọng nữ chứa đầy sự nghi ngờ.

[Em thật là! Anh có lảng nhãng đến mức ấy đâu! Anh chỉ yêu mỗi em thôi!] Vũ cười gượng [Em giữ chút hình tượng của anh với đám nhóc được hông?]

[Để em xem anh đang làm gì!] Giọng nữ lại cất lên.

Rồi màn hình xuất hiện rung lắc mạnh, kể đó hiện lên hình dáng một cô gái tóc xõa dài, mặc váy liền thân trắng, đeo tạp dề đang nhìn.

[Úa, là em sao Ji...Vy? Mấy đứa nữa?] Cô gái đó bất ngờ, suýt lờ lòi.

-Chào chị! – Đồng thanh.

-Ai vậy? – Trung tò mò hỏi.

-Vợ tương lai của anh Vũ đấy! – Đào lanh lẹ nói.

-Wow!!! – Nam ngạc nhiên thốt lên.

[Xin lỗi mấy đứa nhé! Chị cứ nghĩ Vũ lại lảng nhãng với cô nào đấy nên mới giật ipad như vậy. Để mấy đứa chê cười rồi!] Cô gái cười, trả ipad lại cho Vũ.

[Anh đã bảo mà!] Vũ cầm lấy ipad nói.

-Ăn ở đó anh! – Cả bọn đồng thanh.

[Mấy đứa!!!Thôi anh không còn gì để nói!] Vũ giả vờ khóc lóc nói, rồi đưa camera quay cô gái [Giới thiệu với mấy đứa, cô ấy là Hồng, vợ anh!]

-Trời! Chưa gì đã "vợ anh" rồi! Sợ người ta cướp à? – Đào trêu.

-Bọn em chào chị ạ! – Đồng thanh(nhóm Minh).

-À mà, công ty sao rồi anh? – Thư cười hỏi. Cứ như mọi việc không phải do cô gây ra vậy!

[Haha...Cũng nhờ em và mấy đứa sắp xếp nên anh đây bận đến ngập mặt luôn đây!] Vũ gượng cười.

-Ý anh...là em sai à? – Vy nhấn mạnh.

[Haha...Làm gì có! Em lúc nào cũng đúng cả!] Vũ nịnh nọt.

-Thật là em nói gì cũng đúng? – Vy hỏi lại.

[Ừ...Ừm...] Vũ ngập ngừng. Hình như anh lại vừa bị dính bẫy thì phải?

-Thế, em nói chị Hồng là người bạo lực, nấu ăn dở tệ, cười thì dọa người, xấu chẳng ai dám lấy. Anh thấy em nói có đúng không? – Vy vờ vô ý to giọng hơn.

Cả bọn ngay lập tức che miệng lại, vai ai cũng run lên. Từ họ vang lên những tiếng khúc khích.

[À...Thì...] Vũ ngập ngừng, liếc nhìn Hồng, nhấn mặt. Giờ anh chọn ai cũng chết!

-Sao ạ? – Vy cười hỏi.

[Anh có thể xin dừng cuộc chơi ngay tại đây không?] Vũ lấy khăn lau mồ hôi đang lấm tấm trên mặt.

-Đương nhiên là...không rồi! – Vy cười.

[Thế...] Vũ ghé sát màn hình, nói nhỏ [Em nói gì cũng đúng. Giờ thì tha cho anh đi nhé!]

-Ồ...- Vy vờ trào phúng, cao giọng để ai đó nghe thấy – Em nói gì cũng đúng sao?

Và ngay lập tức, một con dao phi ngang màn hình. Hình ảnh trên màn hình sau một lúc rung lắc dữ dội thì đã an tĩnh. Có vẻ như cái ipad đã bị chủ nhân bỏ rơi trong lúc chạy trốn rồi!

Cái ipad bị bỏ rơi: "...". Tại sao? Nó đã làm gì sai?

[Anh nói gì hả?] Giọng của người con gái vang lên. Thanh âm chưa đầy sự tức giận.

[Anh chỉ đùa thôi mà!] Tiếng của người con trai vang lên một cách yếu đuối.

[Anh nói tôi bạo lực? Được! Tôi bạo lực cho anh xem!] Sau tiếng nói đó là cả một loạt âm thanh lẫn lộn "Bình! Bốp! Bịch! Đau! Rầm" vang lên.

[Anh nói tôi nấu ăn tệ? Thế thì đừng ăn nữa!] Và hàng loạt tiếng đổ vỡ của bát, đĩa vang lên.

[Anh nói tôi cười dọa người? Ừ. Tôi sẽ dọa anh đến chết! Hahaha...] Một tiếng cười kinh dị vang lên.

[Anh nói tôi xấu không ai lấy? Ok! Đợi tôi gọi luật sư hủy bỏ hôn ước để anh được giải thoát!] Tiếng bước đi dồn dập vang lên [Bản cô nương đây cũng đâu phải có mỗi anh theo đuổi? Người cần tôi xếp hàng dài từ đây tới tận phía bên kia của địa cầu kìa!]

[Vợ à...anh xin lỗi! Tha cho anh đi mà!] Giọng người con trai van xin.

[Tôi có "phạt" hay "xử lý" gì anh đâu mà anh bảo tôi "tha"? Tôi chỉ giúp anh giải thoát thôi mà! Đợi chút nữa thôi!] Tiếng nói từ điện thoại truyền tới [Alo...]

[Nè, anh làm cái gì thế? ...um...] Giọng của người con gái đột nhiên tắt hẳn.

Một lúc sau...

[Vợ à, anh xin lỗi! Đừng bỏ anh mà! Anh yêu em nhiều lắm mà vợ!] Người con trai khóc lóc.

[Từ nay còn nói em bạo lực không?] Tiếng người con gái có vẻ dịu đi.

[Không bao giờ nữa!] Người con trai ngoan ngoãn nói.

[Em nấu ăn tệ?]

[Không!]

[Em cười dọa người?]

[Không!]

[Em xấu không ai lấy?]

[Không! Tuyệt đối không!]

[Đó, vậy mới ngoan. Lần này em bỏ qua, nếu còn lần sau thì... "chúng ta không thuộc về nhau" và "buông đôi tay nhau ra" nhé!]

[Ừm!]

[Giờ thì phải dọn đồ đạc này nữa. Đã định đón Giáng Sinh vui vẻ rồi mà giờ thì... Tại anh đó!]

[Anh xin lỗi!]

[À, lại nói chuyện với bọn nhóc kia! Để bọn nó đợi này giờ rồi đấy!]

[Ôi... Quên mất!]

Rồi tiếng bước chân vang lên. Màn hình rung lắc một lần nữa rồi hiện lên khuôn mặt của Vũ.

Đầu tóc anh rối bời, má phải có một vết đỏ, khoe môi có vết máu, áo sơ mi bị đứt 2 nút, khoe mắt còn ướt nước.

-Hahaha... - Họ bây giờ đã không thể nhìn được nữa. Ai nấy đều ôm bụng cười!

[Anh bị vậy mà mầy đờ còn cười được nữa sao?] Vũ ai oán nói.

-Không phải lợi quá sao? Em còn thấy thỉnh thoảng bay ra khỏi màn hình, tới trước mặt bọn em đây này! – Thư cười.

[Em!!!] Vũ cạ lòi.

-Được rồi. Đừng giận, có quà cho anh! – Vy nói.

[Quà?] Mắt Vũ sáng lên [Đâu?]

-Đợi chút! – Vy nhìn đồng hồ.

"Tĩnh tĩnh!" Tiếng chuông cửa bất chợt vang lên.

[Đợi anh chút!] Vũ vội đứng dậy, đi ra ngoài. Có lẽ là đi mở cửa.

5 phút sau, bóng dáng của Vũ lại xuất hiện trên màn hình, trên tay đang ôm 3 cái thùng to dùng đặt xuống gần đó.

-Gi mà nhiều vậy? – Trung thắc mắc.

[Anh cũng không biết nữa. Nhân viên chuyển phát bảo là có người gửi cho anh. Còn nói là "Merry Christmas"] Vũ ngồi lên ghế, thở hồng hộc. 3 cái thùng này đựng gì mà nặng thế không biết!

-Mở ra thử xem – An giục.

[Cũng được!] Vũ nói, lấy dao rọc giấy rọc lớp keo trên thùng ra, rồi mở thùng.

Trong thùng thứ nhất có nào là pizza, các loại thức uống, những món ăn đón Giáng Sinh, và đặc biệt là chúng vẫn còn nóng hổi, cứ như vừa được nấu xong vậy!

Thùng thứ hai có 3 chiếc khăn choàng đan bằng len, 3 chiếc áo len ấm áp, 3 đôi giày sneaker nam nữ Pettino PS02.

Thùng cuối cùng có rất nhiều hộp nhỏ bên trong. Hộp màu hồng có chữ "Ram", hộp màu đỏ có dòng chữ "Christmas - Sion", hộp màu bạc có dòng chữ "Birthday – Sion", hộp màu nâu chữ "Dahlia", và hộp to nhất có chữ "Love You".

[Chẳng lẽ là em sao?] Vũ ngạc nhiên.

-Ai? – Nam thắc mắc.

-Ừm! Đó là quà đó! – Vy nói.

-Quà? – Cả bọn ngạc nhiên. Quà gì mà nhiều thế? Còn tùm lùm loại nữa chứ?

-Happy Birthday, Sion! – Vy nhẹ nhàng cất giọng. Thanh âm nhẹ như dòng suối thoáng chảy qua tim mỗi người vậy!

[Ôi... Anh hạnh phúc quá! Yêu em nhiều!♥♥♥] Vũ cười thật tươi. Dù là một kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra được rằng anh đang rất hạnh phúc.

-Thức anh thì anh có thể "xử", nhưng quần áo và quà thì phải chia cho chị Ram và chị Hồng nữa nhé! Em có ghi tên trên quà đó! – Vy nhắc nhở.

[Anh mở quà nhé?] Vũ dò hỏi.

-Tùy anh! Dù sao em cũng tặng anh rồi mà? – Vy cười.

Thế là Vũ lấy hộp màu đỏ, bạc và hộp to nhất mở ra. Trong hộp màu đỏ là một cây thông thu nhỏ được trang trí tinh xảo như thật, chỉ cần chạm nhẹ vào ngôi sao ở đỉnh cây thông thì cây thông sẽ lập tức phát sáng, trông rất đẹp, và đặc biệt là nó sử dụng năng lượng mặt trời.

Chiếc hộp màu bạc thì có một bức tranh trắng đen. Bức tranh vẽ cảnh một thảo nguyên rộng lớn, gió thổi gợn sóng, bầu trời trong xanh, bên phải tranh có một gốc cây to, dưới gốc cây là 4 đứa trẻ, 2 nam và 2 nữ. 1 nam và 2 nữ tầm 3 tuổi ngồi tựa lưng vào thân cây, đầu nghiêng sang trái dựa vào 1 nam tầm 8 tuổi. Trên mặt và quần áo họ còn in rõ những bóng lá cây rì rào. Trông rất sinh động. Khung cảnh mang một màu yên bình, nhẹ nhàng.

[Juliet?] Vũ đột nhiên xúc động, nước mắt chực chờ rơi khỏi mắt.

-Anh sao vậy? – Minh hỏi.

-Đừng khóc! Em đau lắm! – Vy đưa tay tới trước màn hình, muốn lau nước mắt cho Vũ.

-Vy? – Cả bọn có lẽ hơi bất ngờ. Giọng nói của Vy đã có phần u ám hơn. Lại nhìn về phía An, An cũng trầm mặt hơn hẳn.

-Đừng buồn! Có gì cứ nói với em! – Lam lấy tay áp vào má An, ép cậu nhìn mình.

-Ừm! – An rũ mắt xuống che giấu đi cảm xúc, đang tay ôm lấy Lam.

-Em chắc chắn... sẽ không để một kẻ nào thoát đâu! – Vy đột nhiên đổi sang giọng tươi cười, cứ như người vừa nói chuyện không phải là cô vậy – Rồi, mở quà tiếp nào!

[Ừm!] Vũ cũng như trở thành người khác, tiếp tục mở quà.

Chiếc hộp to nhất có chứa một chiếc bánh gato kem chocolate và dâu. Xung quanh bánh có những cây thông nho nhỏ được làm bằng kem, từng hạt tuyết nhẹ nhàng rơi xuống cứ như thật. Trung tâm chiếc bánh có dòng chữ "Merry Christmas & Happy Birthday – Sion Varliere".

[Wow... Em tự làm tất cả sao?] Vũ thốt lên.

-Cây thông thì do em và bạn của em cùng làm, còn tranh thì em tự vẽ và bánh thì tự làm – Vy nói.

[Cảm ơn em!] Vũ nhẹ giọng, cười.

-Ra là anh Vũ thích đồ tự làm sao? – Trung "ò" lên.

-Không phải đâu! – Thư nói – Vì chỉ có những người được Vy xem trọng mới được cậu ấy tặng quà do chính tay cậu ấy tự làm. Mức độ tình cảm giữa cậu ấy và mọi người sẽ được thể hiện ở chỗ cậu ấy bỏ ra bao nhiêu công sức để làm ra món quà đó. Hoặc là, chỉ đơn giản là đi shopping, mua rồi gói lại đem tặng!

-Ồ...- Cả bọn ngạc nhiên. Nhìn vậy mà Vy cũng tí mỉ quá chứ!

Sau đó cả bọn ăn uống no say, mệt đến nỗi ở lại nhà của Minh ngủ nhờ. Nói là ngủ nhờ chứ thật ra là say đến độ không thấy đường về, gục ngủ tại chỗ. Đến tận sáng mới về nhà và thay quần áo đi học.

Giáng Sinh vui vẻ nhé! Chúc mấy bạn FA hạnh phúc bên gia đình và người thân. Còn mấy bạn có ny thì đi chơi coi chừng mưa ướt đó! Hahaha! Thôi, tiếp tục cầu mưa đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36-2: Dạy dỗ

Giờ giải lao..."Tình!" Điện thoại Vy đột nhiên nhận được tin nhắn [Bang chủ, bang Black Rose đang ở bar Spring thuộc chúng ta quản lý đập phá. Chúng còn hùng hỏ nói muốn chiếm luôn quyền kiểm soát bar. Tôi nên xử lý sao đây ạ? – 01].

Mặt Vy khẽ biến sắc. Cô nhủ mày đọc kỹ tin nhắn. Black Rose. . là bọn nào??? Mà, thôi kệ, ai bảo động tới bar cô quản lí làm gì! Vy lười biếng nghĩ như vậy. Hôm qua uống quá chén nên giờ người hơi ê ẩm, lại gặp bọn phá rối này nữa chứ. Phien chết đi được!

Vy nhả bã kẹo cao su đang ăn ra, cho vào giấy bạc rồi ném vào sọt rác.

-Có chuyện gì sao? – Thư thấy hành động của Vy thì hỏi. Vy rất thích kẹo cao su, lúc nào cũng ăn cả. Chỉ khi có việc gì nghiêm trọng lắm thì Vy mới ngừng ăn thôi.

-Bọn...Black Rose gì gì đó đang nhắm vào Spring! – Vy lười biếng ngáp một cái.

-Black Rose? Cái bang đứng trong top 10 á hả? – Đào khó khăn nhớ lại.

-Ai biết? – Vy mệt mỏi đi về bàn, lấy balo mang lên vai.

-Hình như là vậy! – Lam nói.

-Nhìn cậu mệt mỏi như vậy, hay là để tớ đi giải quyết cho? – Thư nhìn thấy dáng vẻ đứng còn muốn ngủ gục của Vy thì lo lắng.

-Không sao. Tớ đang chán chết đây nè! Mà, cậu nghĩ tớ không thắng nổi chúng sao? Với lại, bây giờ là ban ngày không tiện cho cả bọn xuất hiện. Sẽ dễ bị lộ lắm! – Vy nói, bỏ đi – Nhớ xin phép giúp tớ đấy!

-Ừm – Thư nói.

Không lâu sau đó, Minh cũng biến mất.

Tại bar Spring. Trong quán bar là một cảnh tượng hỗn loạn. Bàn ghế đổ vỡ, mảnh thủy tinh vụn vãi đầy trên sàn. Ở quầy pha chế, những chai rượu nằm lăn lóc, ngổn ngang dưới sàn, có chai thì bị vỡ tan nát, chất lỏng màu đỏ lan ra cả một vùng, y như máu của ai chảy ra vậy! Chẳng còn thấy vị khách nào ở đây nữa. Ở giữa căn phòng, 2 nhóm người đang đứng đối đầu nhau.

-Bọn mày không biết đây là đâu sao? – Người A bên này tức giận nói.

-Bar Spring chứ đâu? – Người B bên kia trả lời.

-Còn biết là bar Spring? Chỗ này thuộc sự quản lí của bang Hydrangea - Cẩm tú cầu bọn tao. Khôn hồn thì biến! – 01 nói.

-Không đấy. Làm gì nhau? – Tên kia đáp lại, giọng khinh thường.

-Bọn mày gây rối thế này là ý gì? Bang chủ bọn mày đâu? – 01 tức giận.

-Bang chủ bọn tao rất bận, không có thời gian để chơi với bọn chó như bọn mày đâu! Bang chủ bọn tao muốn cái bar này, nên...bọn mày khôn hồn thì...biến! – Hấn đùa cợt nói.

-A...Như mày nói, bọn tao là chó, mày thế mà lại nói chuyện với chó. Há chẳng phải bọn mày cũng là chó hay sao? – Một giọng giễu cợt đâu đó bên này truyền tới.

-Mày!!! – Tên đó tức tối, nói không nên lời.

-Giờ bọn mày có chịu phần đi không? – Tên đó lại nói, giọng đe dọa- Nếu không...

-Không thì làm sao? – Một giọng lạnh lùng cất lên.

-Thì bọn tao sẽ đập nát cái quán bar này! – Tên đó vội tìm chủ nhân của giọng nói đó – Mà, đứa nào đang nói? Có giỏi thì ra đây! Đừng có mà trốn!

-Đập nát? Bọn bây có làm được thật không đấy? – Một bóng người xuất hiện trước mặt hấn.

-Bang chủ! – Tất cả người bên này đều lập tức quỳ rạp xuống, một tay chống dưới đất, một tay chống lên gối, cung kính cúi đầu.

Trước mặt họ là 1 cô gái với chiếc áo khoác đồ có mũ trùm, nón kết đen, áo thun có in hình hoa cẩm tú cầu, quần bó đen ngắn, bốt đen, găng tay trắng, mặt đeo mặt nạ màu bạch kim. Mái tóc bạch kim đã được giấu hoàn hảo. Cô xuất hiện trước mặt họ, thoắt ẩn thoắt hiện như một bóng ma.

-Bang chủ? Jinx Nổi Loạn à? – Tên đó có hơi bất ngờ, đưa mắt nhìn bàn tay đeo găng tay trắng của cô, giọng giễu cợt – Không có nhầm? Mày có thật là Jinx Nổi Loạn không đấy? Tao nhìn qua nhìn lại, rốt cuộc vẫn chỉ là một con nhãi? Bọn mày đùa tao à?

-Hỗn xược! – 01 quát.

-Xem phản ứng của nó, chắc mày là "hàng thật" rồi! Tao thật không ngờ, một đám đàn ông bọn mày lại phủ phục, quỳ gối dưới chân một con đàn bà, đúng là không biết nhục! Bọn mày còn là đàn ông không đấy? – Hấn khinh bỉ nói.

-Mày!!! – 01 ghen lời.

-Khu 01, nhìn và nghe cho kỹ nhé! – Vy cất giọng lạnh, thân ảnh biến mất.

Bọn đàn em 01 và 01 thì chỉ dành thăm cầu siêu cho tên kia. Ai cũng biết, bang chủ của họ trước nay lạnh lùng, một chữ như vàng, nhưng một khi mở miệng thì...Haizz, thật là tội nghiệp cho tên kia. Hy vọng hắn không quá thảm. A di đà phật...

-Chạy sao? – Tên đó không biết gì, cứ cười ha hả nghĩ là Vy sợ hắn – Thì ra tin bang chủ bang Hydrangea - Cẩm tú cầu là sát thủ mạnh nhất nhì thế giới ngầm cũng chỉ là tin đồn nhảm! Haha...

Tên đó đang cười thì bất chợt im bật, đưa mắt nhìn xuống bụng mình rồi nhìn về phía trước. Vy đã đứng đó từ lúc nào. Cô đâm vào bụng hắn một cái đau điếng khine61 hắn khuyu xuống.

-Thứ nhất: Đối với những kẻ không có não, không cần nhiều lời làm gì! – Vy nói, đá vào bụng hắn khiến hắn ngã lăn ra.

Đàn em của tên đó thì chẳng dám nhúc nhích, chỉ biết giương mắt nhìn đại ca của mình bị đánh, trong lòng thầm mong người kia sẽ dừng lại.

-Xin tha cho tôi! Tôi xin cô! – Hắn vì đau quá nên vội bò tới, ôm lấy chân cô mà van xin.

-Thứ hai: Khi chúng hối hận van xin thì đừng có mềm lòng nhẹ dạ mà tha cho chúng. Bởi vì sau đó chúng chắc chắn sẽ không biết hối cải, quay lại trả thù ta! – Vy đá hắn ra, không cho hắn chạm vào người mình.

-Xin...ngài...tha cho... - Hắn giờ chỉ còn lại hơi thở yếu ớt.

-Cuối cùng, những kẻ đã dám xâm phạm địa phận của Hydrangea - Cẩm tú cầu này, không cần giữ lại làm gì! – Vy nói, nắm tóc hắn, kéo đầu hắn đập mạnh vào bức tường gần đó, rồi thả tóc hắn ra.

Người hắn vô lực, ngã xuống sàn, đầu bê bết máu, mặt sưng vù, quần áo xộc xệch, không nhúc nhích.

-Đại ca! – Bọn đàn em tới lúc này mới phản ứng, vội vàng vàng chạy đến bên cạnh tên đại ca nhưng lại bị Vy ngăn cản.

-Bảo bang chủ bọn mày đem tiền bồi thường đến đây! – Vy lạnh giọng – Nếu không, thằng này chắc chắn không thể nhìn thấy mặt trời hoàng hôn chiều nay!

-Bang chủ? Ngài Black? Đúng rồi! – Một tên thất thân, vội vàng lấy điện thoại gọi cho bang chủ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Mặt nạ cáo

- Thưa... Thưa ngài, bang chủ bọn tôi không... không đồng ý bồi thường... - Tên vừa gọi điện thoại hoảng sợ, giọng nhỏ dần rồi tắt hẳn. Làm sao đây? Bang chủ hắn sao lại không đồng ý bồi thường chứ? Hay là, muốn bọn hắn hy sinh ở đây?

Vy đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn khiến hắn giật mình, tay suýt đánh rơi điện thoại trên tay xuống.

[Nói gì đi thằng kia! Con nhỏ đó trả lời mày như thế nào?] Từ trong điện thoại vang lên một giọng nói khó chịu.

Tên đó hốt hoảng, vội lấy tay che điện thoại lại với hy vọng vị kia không nghe thấy gì. Nhưng không may, tai của Vy rất thính, và cô đã nghe cả.

Hơi khom người, đưa tay về phía hắn, ý bảo "Đưa điện thoại đây!". Tên kia biết điều, vội vã hai tay dâng điện thoại cho cô.

- Mày vẫn còn đó chứ, Black? – Vy cất giọng lạnh lùng pha lẫn chút giễu cợt.

- Giọng nói này... phải chăng là bang chủ cao cao tại thượng của Hydrangea - Cẩm tú cầu, Jinx Nổi Loạn? – Black nói xong lại bật cười ha hả. Không ngờ lại có thể trực tiếp nói chuyện với cô ta như vậy!

- Đúng là tao. Tao có chút chuyện cần nói với mày.

- Mày cứ nói, tao đây để nói chuyện lắm!

- Mấy thằng đệ của mày đập phá quán tao. Mày nghĩ tao nên giải quyết thế nào đây?

- Giải quyết? Mày đùa à? Tao làm gì có thằng đệ nào? Với cả, chúng nó đập chó có phải tao đập đầu mà mày lại hỏi tao?

- Ô hay, mấy thằng đệ này không phải của mày à?

Vy cố tình nâng giọng khi nói câu này, mục đích để đám người trong phòng nghe thấy.

Đúng như ý cô, khi nghe thấy câu nói này của cô, chúng bắt đầu hoang mang. Rồi lại từ hoang mang chuyển sang nhận định, rồi cuối cùng là giận dữ. Họ tức giận vì thấy bản thân quá ngu ngốc, bị người khác lợi dụng mà không hay. Bây giờ lại còn sắp phải chết cũng vì người ta! Trời ạ! Sao họ lại có thể ngu ngốc mà không nhận ra bộ mặt thật của tên tiểu nhân kia chứ! Lại dám dùng bọn họ như những tên tốt thì? Nếu lần này mà sống sót trở về, bọn họ nhất định sẽ xử đẹp tên bang chủ Black tiểu nhân kia! Thật là tức quá mà!

Trong lúc họ phần nộ thì cuộc nói chuyện giữa Vy và Black vẫn tiếp tục.

- Tao đ*ch có thằng đệ nào nhé! Thế thôi, tao bận lắm, d*ll rảnh như mày đâu! Bái bai.

Thấy Black có ý định cúp máy, Vy cũng không nhanh không chậm mà cất giọng:

- Thế thì cẩn thận lại thất nghiệp mày nhé! Gần đây thị trường biến động nhiều lắm đấy!

- ??? – Black khó hiểu nghe Vy nói. Cô ta đang nói... cái gì vậy?

- Chào. – Vy nói rồi chủ động cúp máy.

Tất cả thủ hạ thuộc bang Hydrangea - Cẩm tú cầu khi nghe thấy chất giọng không nhanh không chậm kia cũng phải giật mình. Lần này... Black Rose khẳng định là chết thật rồi! Nhưng mong là... có thể nhẹ nhàng chút! A di đà Phật...

Rồi không hẹn mà cùng, một nhóm người chấp hai tay trước ngực, khẽ cúi nhẹ người về phía trước như đang lạy ai đó vậy. Họ không lạy ai cả, chỉ là đang dành riêng mười giây mặc niệm giúp bọn người bang Black Rose thôi, đặc biệt là Black, mặc niệm hần những ba mươi giây.

Cô ném điện thoại trả lại cho tên lúc nãy, giọng âm trầm

- Dọn dẹp nhanh, rồi biến!

- Vâng... vâng...

Đám côn đồ đang lo sợ ngồi dưới sàn vội vã đứng lên, từng người không hẹn mà cùng đứng lên, chia nhau dọn dẹp.

- Còn khu 01, tự kiểm điểm đi! – Vy lạnh giọng, rồi đi.

- Xin thứ lỗi cho tôi, thưa bang chủ! – 01 cúi gập người.

Vy đã định rời đi rồi, nhưng mới vừa bước được vài ba bước thì bất chợt rút súng ra, tay điều luyện nạp đạn và bắn về phía sau. Quá trình xảy ra quá chớp nhoáng, khiến cho những người trong phòng một phen hoảng loạn.

Từng người một lần lượt nhìn về nơi viên đạn được bắn tới, chỉ thấy nó cắm chặt vào tường nhà. Họ lại đưa mắt nhìn về phía Vy, liền phát hiện bên cạnh Vy xuất hiện thêm một người nữa.

Người nọ vóc dáng cao ráo, không to bặm trợn như những tên lực sĩ, lại không éo lá như mấy gã đàn bà. Có thể đoán ra được hần là nam. Hần mặc trên người một chiếc áo thun đen, quần jean đen dài được mài rách vài chỗ, chân mang đôi giày cao cổ nam x9 đen tuyền, áo khoác có mũ trùm kín đầu cũng đen nốt, mặt mang một chiếc mặt nạ cáo.

Vy cảnh giác nhìn hần. Có thể né được viên đạn vừa rồi cũng không phải dạng tầm thường. Hần có thể ngang cô... hoặc hơn nữa! Rốt cuộc là bạn hay thù?

- Mặt nạ cáo? Ngươi là ai? – Vy chìa súng về phía hần, ánh mắt âm thầm dò xét.

- Chỉ là người qua đường thôi! – Hần cất lên một giọng vui vẻ không ngờ, nó không mang vẻ cười cợt như trước giờ Vy từng nghe – Chúng ta dường như đã gặp nhau rồi, phải không? Tôi cảm thấy cô rất quen mắt!

- Là thù hay bạn? – Vy vẫn giữ ánh mắt dò xét nhìn chăm chăm người trước mặt. Người này quả nhiên không bình thường!

- Sau này tự khắc sẽ biết! – Hần cất giọng, chân khẽ động rồi biến mất trước mắt của mọi người.

Vy cất súng vào, không quan tâm nữa. Chỉ cần hần không chạm đến cô, cô cũng sẽ không tìm đến hần. "Nước sông không phạm nước giếng".

Rồi Vy lấy điện thoại của mình ra, gửi tin nhắn cho Thur.

[Tôi này Black Rose.]

[Ok.] Thử nhanh chóng trả lời ngay sau đó.

Rồi Vy rời đi, mặc cho đám người đang nhìn nhau hoang mang trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ, Rốt Cuộc Em Là Ai?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.